

บทนำ

เจ็ดโมงเช้า เชิงเงาซีถือลังกระดาษยื่นอยู่ที่ถนนพาร์กโรว แมนฮัตตัน ดวงอาทิตย์ฤดูร้อนทักทายขอบฟ้าแต่เช้าตรู่ แต่สำหรับอเมริกันชนที่ใช้ชีวิตอย่างไม่เร่งร้อน โมงยามนี้คือเวลาที่นาฬิกาห้วติงเพียงร้องปลุก

เธอหันไปมองตึกกรมตำรวจเมืองนิวยอร์ก...สถานที่ที่เธอทำงานมานานถึงห้าปี...เป็นครั้งสุดท้าย คำขอลาออกของเธอได้รับการอนุมัติแล้ว วันนี้เป็นวันที่เธอต้องบอกลาสถานที่ที่เต็มเปี่ยมด้วยความทรงจำแห่งนี้อย่างเป็นทางการ

ตอนแรกเธอตั้งใจจะนัดสังสรรค์กับเพื่อนร่วมงานเป็นครั้งสุดท้ายก่อนอำลา แต่กลัวว่าความอวลยวารถจะเหนียวรั้งเธอไว้ ด้วยเหตุนี้จึงตั้งใจมา 'ม้วนเลือด' ตั้งแต่เช้าตรู่ เพื่อเลี้ยงไม่เจอหน้าทุกคน

หลังจากนี้ไม่ว่าพวกเขาจะโหมโหเธอแค่ไหน อย่างมากก็ทำได้แคโทร. มาดำนิดๆ หนอยๆ ยังไงก็ดีกว่าให้เธอน้ำตานองหน้า ตาแดงก้ำต่อหน้าทุกคน

การบอกลาที่แท้จริงนั้นไร้ซึ่งถ้อยคำ เหมือนครั้งนั้นที่เขากลับไป...

เซ็งเจาซีใจลอย แท้ที่ กำลังก้าวลงบันไดเหยียบพลาด เธอเสียหลัก หกล้มจำเริญลงไปอยู่กับพื้น ลังกระดาษาในมือตะแคงคว่ำอยู่ข้างตัว ของ ชิ้นเล็กชิ้นน้อยหล่นกระจาย เหยี่ยงตราที่วางไว้ด้านบนสุดของกล่อง กระดอนตามชั้นบันไดหินอ่อนลงสู่พื้นเบื้องล่าง เสียงกรึก! กรึก! กรึก! สะท้อนก้องเป็นจังหวะ อึดใจที่เหยี่ยงนั้นกำลังจะกลิ้งลงกลางถนน ฝ่ามือใหญ่แข็งแรงข้างหนึ่งพลันยื่นเข้ามาคว้าไว้ได้ทัน

เหยี่ยงนั้นแกะสลักเป็นรูปดาวสีเงินประดับแพรแถบสีน้ำเงิน ด้านบน มีข้อความ ‘ภักดีจวบจนสิ้นลม¹’ และชื่อของเธอ Zhaoxi Sheng สลักไว้ เป็นเหยี่ยงเกียรติยศที่มอบแต่ตำรวจที่ต่อสู้ด้วยความมองอาจกล้าหาญใน ยามวิกฤติ และตอนที่เซ็งเจาซีได้รับเหยี่ยงดาวเงินนี้ เธออายุ 24 ปีเท่านั้น

ครั้งนั้นเป็นเคสเจรจาต่อรองกับกลุ่มผู้ก่อการร้าย เธอต้องเข้าไปใน หอแสดงดนตรีที่ถูกวางระเบิด เพื่อเกลี้ยกล่อมกลุ่มโจรให้ยอมวางอาวุธ ช่วยชีวิตประชาชนกว่าร้อยคนในที่เกิดเหตุได้สำเร็จ ส่วนตัวเธอก็เกือบ ได้เหยี่ยงเพอร์เฟิลฮาร์ด...เหยี่ยงเกียรติยศสำหรับตำรวจที่พลีชีพในหน้าที่

อันที่จริง เซ็งเจาซีเคยผ่านประสบการณ์กระทบไหล่ยมทูตมาแล้ว หลายครั้ง ไม่ใช่เพราะสายอาชีพของเธอความเสี่ยงสูงกว่าอาชีพอื่น แต่ เพราะเธอคนนี้เป็นพวกไม่เคยกลัวอะไร พร้อมพุ่งชนทุกปัญหา

ชาวเมืองนิวยอร์กยกย่องให้เธอเป็นวีรสตรีที่กล้าหาญที่สุด ลีคือคน เดียวที่รู้ว่าภายใต้ความร่าเริงที่ฉาบไว้เปลือกนอก มีความโดดเดี่ยวและ หวาดระแวงที่เธอซ่อนไว้ภายใน มองเผินๆ เธอเหมือนเปลวเพลิงที่โชติช่วง แต่แกนกลางกลับเหลือเพียงแก่นที่ถูกไหม้เป็นจุลียิ่งเจิดจรัสสว่างไสว เพียงใด ยิ่งสิ้นหวังว่างเปล่ามากขึ้นเท่านั้น

ความสิ้นหวังทั้งหมดทั้งมวลนี้มีต้นตอมาจากคู่หมั้นของเธอ ผู้ชายที่ รุ่ๆ หายตัวไปเมื่อหกปีก่อน

¹ คำแปลจากภาษาละติน Fidelis Ad Mortem

ลีในฐานะ ‘พ่อสื่อ’ ย่อมรู้สึกผิดอยู่ในใจ แต่เมื่อเมฆหมอกจากอดีตที่เขาคิดว่าเลื่อนสลายหายไปแล้ว วันหนึ่งหวนกลับมาเป็นจุดเปลี่ยนชีวิตของใครคนหนึ่งในปัจจุบัน เขาถึงตระหนักว่าชีวิตนั้นยากจะคาดเดาแค่ไหน

“จะไปจริงๆ เหรอ” ลีถือเหรียญในมือพาลงพลิกดูอย่างชื่นชม เขาก้าวขึ้นบันไดมาอยู่ข้างเชิงเขาซี แล้ววางเหรียญลงไปในลังกระดาษอย่างทะนุถนอม

“มาได้ยังไง” เชิงเขาซียิ้มกะล่อนพาลงยันตัวลุกขึ้นมาจากบันได มือตบๆ ฝุ่นที่กั้นทางเกว ตีหน้าชื่อเสียงคำถามของอีกฝ่าย

“คิดว่าแอบยื่นจดหมายลาออกเสียๆ แล้วฉันจะไม่รู้เหรอ อย่าลืมนสิว่าป้ามอสนะทำงานอยู่ห้องเอกสาร ไม่อยากเชื่อว่าคนไม่เกรงฟ้าไม่กลัวดินอย่างเชิงเขาซี สุดท้ายกลับกลัวที่จะบอกลาพวกเรา”

“นายก็รู้ว่าฉันไม่เก่งเรื่องทำนองนี้” เชิงเขาซีขมุ่ผมอย่างก่ดก่ลุ่ม เขารู้ว่าที่เธอพูดมาเป็นความจริง เธออ่อนไหวเรื่องความรู้สึกมากเกินไป ทั้งยังเป็นคนยึดติดสายสัมพันธ์ในอดีต ขนาดเวลาผ่านมาหลายปีอย่างนี้เธอก็ยังไม่อาจเดินออกจากเงาของเขาคนนั้น “ถ้ารู้ว่าจะเป็นอย่างนี้ คงไม่แนะนำให้เธอสองคนรู้จักกันแต่แรก ซี้ เธอคิดว่าให้ตีอีกครั้งเถอะนะ การทอดทิ้งสิ่งที่เธอทุ่มเทสร้างตลอดหลายปีเพื่ออดีตที่ผ่านพ้นไปแล้วแบบนี้ มันคุ้มแล้วเหรอ”

“ฉันอยากถามเขาให้รู้ตัวรู้แดงกันต่อหน้า เขายังติดค้างคำอธิบายฉันอยู่ นายไม่เข้าใจเหรอ” เชิงเขาซีมองหน้าเขา ปรกายสูกสว่างสะท้อนในแววตา ความจริงจ้งที่น้อยครั้งจะได้เห็นฉายชัดบนใบหน้า แต่เพียงเลี้ยวพริบตาทีวับหายไป และถูกแทนที่ด้วยสีหน้าเกียจคร้าน “อีกอย่างที่นี่ไม่มีอะไรสลักสำคัญต้องทำเสียหน่อย”

ครั้งนี้งูๆ เธอก็สละสัญชาติอเมริกัน ลาออกจากงานเตรียมตัวกลับบ้านเกิด ทำให้ทุกคนประหลาดใจมาก แต่พอมาคิดดูให้ดี ลีก็รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่น่าเข้าใจได้ ด้วยนิสัยยอมหักไม่ยอมงอของเชิงเขาซี การยอมทนนให้

เรื่องค้างคาใจนานถึงหกปีนับว่าสุดขีดความอดทนของเธอแล้ว เธอรอคอยมานานเหลือเกินกว่าจะเจอเบาะแสเกี่ยวกับเขา มีหรือจะไม่ไล่ตามเถาไบจนเจอลูกแดง² สะสางเรื่องที่ค้างคาให้หายข้องใจ

เรื่องนี้พูดไปถึงละเอียดใจ เพราะเขาเป็นหนึ่งในชนวนที่ทำให้เหตุการณ์บานปลายมาถึงขั้นนี้

“พูดแบบนี้ทุกคนเสียใจแย่” ลีแกลิ่งทำโมโห ไม่ยอมปล่อยให้ประโยชน์สุดท้ายของเธอหลุดรอดไปโดยง่าย เช็งเจาซีไม่รู้ว่าเสียอย่างไร

“นายก็รู้ว่าฉันไม่ได้หมายความว่าแบบนี้”

“สายไปแล้ว เดวิดที่เข้ากะกลางคืนไปบอกทุกคนแล้วว่าเธอแอบมาเก็บของเตรียมโกยแน่ตั้งแต่เข้ามิด อีกเดี๋ยวทุกคนต้องกรูกันมาขวางเธอไว้แน่”

“ปล่อยฉันไปเถอะนะ ไฟลต์ฉันคืนพรุ่งนี้แล้วนะ”

“ถ้าไม่อยากถูกกักตัวไว้ที่หน้าประตูกรมตำรวจ คืนนี้สี่ทุ่มมาเจอกันที่บาร์ฝั่งตรงข้ามกรมฯ ไม่เจอหน้าไม่เลิกรา ทุกคนลงขันกันจัดปาร์ตี้เลี้ยงอำลาให้เธอเลยนะ อย่าทำให้ทุกคนผิดหวังล่ะ”

“โอเคๆ” เช็งเจาซีพูดเร็วเร็วพลางตั้งท่าจะปลีกตัว

ตอนเย็นคนมาร่วมงานเยอะมาก นอกจากเพื่อนร่วมงานที่กรมตำรวจแล้ว ชาวเมืองที่เธอเคยช่วยไว้ก็มาร่วมเลี้ยงส่งเธอเช่นกัน เรียกได้ว่าแทบต้องเหมาปิดบาร์

แม้แต่ผู้อาวุโสวัยหกสิบอย่างป้ามอสก็มาร่วมงานด้วย ทั้งที่ปกติเธอแทบไม่มาร่วมงานประเภทนี้เลย “โอ...พระเจ้า ครั้งล่าสุดที่ฉันมาที่แบบนี้ น่าจะเมื่อสามสิบปีที่แล้ว”

คำพูดของป้ามอสทำทุกคนหัวเราะครืน

² สำนัก หมายถึง ตามร่องรอยไปจนเจอ

เซ็งเจาซีสวมชุดหนังสือดำกับรองเท้าบูตสั้นก้าวเข้ามาในบาร์ ลีชิงพลุ กระดาษต้อนรับ สายรุ้งขึ้นเล็กๆ โปรยลงเต็มศีรษะและใบหน้าของเธอ

หญิงสาวยังไม่ทันตั้งสติ เดวิดผู้มีร่างบึกบึนกับกลุ่มเพื่อนผู้ชายจาก กรมฯ ก็พุ่งเข้ามาคว้าตัวเธอโยนขึ้นกลางอากาศ ก่อนจะรับตัวเธอไว้ใน อ้อมแขนอย่างมั่นคง “ยินดีต้อนรับองค์หญิงพะยะค่ะ”

เหล่าเพื่อนชายของเธอสิ้นยิ่งกว่าปลาไหล ปากเรียกเธอองค์หญิง แต่ เวลากรอกเหล้าไม่มียื่นมือสักนิด

เซ็งเจาซีดื่มเบียร์รวดเดียวเจ็ดแปดขวด แม้ดื่กรี่ไม่แรง แต่สองแก้ม ก็เริ่มปรากฏสีเลือดฝาด แถมยังมีคนเดินเข้ามาขอชนแก้วไม่หยุดหย่อน สุดท้ายป้ามอสต้องเข้ามาช่วยปราม

“พอๆ ฉันมีเรื่องจะคุยกับซี เจ้าลิงค่างพวกนี้ออกไปก่อน เตี่ยวค๋อย มาดื่มต่อ”

ป้ามอสอาวุโสที่สุดในกรมตำรวจ ทำให้ทุกคนไม่กล้าปฏิเสธ เซ็งเจาซี จึงรอดพ้นเงื้อมมือมารมาได้

ป้ามอสจับเธอนั่งที่โซฟา มือที่เต็มไปด้วยรอยยับย่นความหาใน กระเป๋าผ้าอยู่นานสองนาน ก่อนจะหยิบกล่องคุกกี้ที่ทำจากโลหะใบหนึ่งออกมา

พอเปิดฝาออกดู จึงเห็นว่าภายในคือคุกกี้ที่วางเรียงซ้อนกันอย่างเป็นระเบียบ แง้มฝาออกเพียงนิดเดียวก็ได้กลิ่นคุกกี้หอมฟุ้งลอยออกมา

“ฉันรู้ว่าคนหนุ่มสาวอย่างพวกเธอไม่เชื่อเรื่องพวกนี้ แต่คุกกี้พวกนี้ นะต้องให้ทุกคนแบ่งกันกิน จะช่วยคุ้มครองให้การงานในอนาคตของเธอราบรื่น ฉันรู้ว่าเธอไม่มีเวลาเตรียมของพวกนี้ ฉันเลยนำมาให้นิดหน่อย เพิ่งออกจากเตาร้อนๆ เลย”

ป้ามอสเป็นคนรุ่นเก่าที่ย้ายมาจากอังกฤษ จึงเห็นความสำคัญของ ธรรมเนียมโบราณต่างๆ มาก แถมฝีมือการอบคุกกี้ยิ่งยอดเยี่ยมไม่เป็นรองใคร แต่สิ่งสำคัญที่สุดคือน้ำใจที่สะท้อนผ่านการกระทำของอีกฝ่าย คุณป้า

ลูบหลังมือเธอซ้ำๆ อย่างแผ่วเบา กำชับให้เธอดูแลตัวเองให้ดี ถึงแม้นั้นจะเป็นบ้านเกิด แต่เธอห่างบ้านมานานหลายปี ย่อมมีหลายเรื่องที่ต้องปรับตัวกันใหม่ ได้ยินว่าสภาพแวดล้อมและผู้คนของที่นั่นซับซ้อนไม่ใช่น้อย ไม่ว่าจะทำอะไรก็ควรคิดให้รอบคอบ

ถ้อยคำกำชับประโยคแล้วประโยคเล่าทำให้เธอนึกถึงยายของเธอที่เสียชีวิตไปนานแล้ว สิบปีก่อนตอนที่เธอกำลังจะย้ายมาอยู่อเมริกา คุณยายบอกลาเธอด้วยน้ำตาคลอหน่วย และกำชับทุกรายละเอียดด้วยความห่วงใยหนึ่งปีหลังจากนั้น คุณยายเสียชีวิต พ่อปิดบังไม่ให้เธอรู้ ทำให้เธอไม่มีโอกาสได้กลับไปร่วมงานศพด้วยซ้ำ เธอถึงได้เห็นวาทะที่แก้คำว่ายืดขืนกว่าน้ำก็เป็นแค่ลมปาก สายสัมพันธ์ขาดสะบั้นอย่างไรทางหวนคืนด้วยระยะทางแค่ตัวเครื่องบินใบเดียว

ป้ามอสอยู่ร่วมงานถึงเที่ยงคืนกว่าก็ขอตัวกลับ ทันทีที่ผู้อาวุโสออกจากร้าน เหล่าวัยรุ่นก็สนุกกันสุดเหวี่ยง เชิงเจาซีถูกล็อกตัวไว้ให้ดื่มอีกหลายยก แล้วทุกคนก็กินคูกี้ของป้ามอสจนหมดเกลี้ยง

สุดท้ายทุกคนนอนกันระแระนาด บ้างก็อยู่บนโซฟา บ้างก็อยู่บนพื้น มุมปากบางคนยังเลอะเศษคูกี้ที่อยู่ด้วยซ้ำ ขวดเหล้าล้นมกถึงเต็มพื้น

พนักงานที่เข้ามาทำความสะอาดก็ไม่ได้ไล่พวกเขาออกจากร้าน เพราะเจ้าของร้านสั่งไว้แต่แรกแล้วว่าให้พวกเขาอนค้ำงที่นี่ได้

ตีสี่ เชิงเจาซีเป็นคนแรกที่ลุกขึ้นจากมุมโซฟา ศีรษะของเธอปวดแปลบราวกับจะระเบิด หัวของเดวิดนอนทับอยู่บนหน้าตัก เธอยกหัวของเดวิดไปไว้ด้านข้างอย่างระมัดระวัง ปลายเท้าองอย่างเงิบเขยิบข้าม 'ปรากฏการณ์มนุษย์' ที่นอนระเกะระกะอยู่บนพื้นตรงหน้า หญิงสาวเข้าไปในห้องน้ำแล้วล้างหน้าด้วยน้ำเย็นจัด จึงค่อยสร้างเมฆขึ้นบ้าง

คนอื่นที่เหลือหลับสนิท เหลือเพียงบาร์เทนเดอร์กระดิกที่กำลังยื่นเช็ดแก้วอยู่ที่บาร์ เชิงเจาซีดึงกระเป๋าของเธอจากใต้ตัวลี แล้วเดินไปจ่ายเงินที่บาร์

“ไม่ต้องจ่ายครับ ตำรวจท่านอื่นบอกว่าให้รวมยอดทั้งหมดหลังตีมเสร็จแล้วส่งบิลไปเก็บที่กรมตำรวจครับ”

“ไม่ต้องทำให้ยุ่งยากหรอก เดี่ยวฉันรูดการ์ดจ่ายเอง”

“เอ่อ...” บาร์เทนเดอร์ทำท่าลำบากใจ

“มือสุดท้ายแล้ว ขอให้ฉันได้ขอบคุณพวกเขาเถอะนะ”

เซ็งเจาซียัดบัตรเครดิตใส่มือเขาเป็นเชิงบังคับ บาร์เทนเดอร์จำใจยอมให้เธอจ่ายเงินอย่างไม่มีทางเลือก

เซ็งเจาซีรับบัตรเครดิตพร้อมใบเสร็จ จากนั้นหันไปมองไปหน้าอันคุ้นเคยของเพื่อนที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมา เวลาต้องออกปฏิบัติงานข้ามคืน เธอเคยเห็นใบหน้ายามหลับของพวกเขาบ่อยครั้ง แต่นี่เป็นครั้งแรกที่รู้สึกว่าจะช่างน่ารักเหลือเกิน

หญิงสาวรู้สึกแสบร้อนที่จมูก น้ำตาพานจะไหลออกมาให้ได้...เจ้าบ่าลี บอกแล้วไงว่าเธอรับมือกับสถานการณ์แบบนี้ไม่ไหว

เซ็งเจาซีไม่กล้าอ้อยอิ่งนานไปกว่านั้น เธอรีบเดินออกจากบาร์ไปทันที ลีล้มต่าขึ้นอย่างสะลึมสะลือ เห็นเพียงเงาคนสวมเสื้อหนังสีดำเดินลับหายไปใต้แสงไฟนีออนสีแดงที่หน้าประตู เวลานั้นสติของเขายังไม่ตื่นเต็มที่ แต่พอรู้ร่างๆ ว่าเซ็งเจาซีจากไปแล้ว

ดวงตาสีดำสนิทลึกไว้ก้นบึ้งของชายในความทรงจำซ้อนทับกับแผ่นหลังของหญิงสาวที่กำลังเดินจากไป ทำให้ศีรษะเขาปวดแปลบราวจะแตกเป็นเสี่ยงๆ

เสี่ยวซี หวังว่าฉันจะไม่เสียใจที่มอมที่อยู่ชั้นนี้ให้เธอ หวังว่าเธอจะหาเขาพบ

1

Take Care

ผู้ใดตกหน้ได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอดพ้นได้

พระคัมภีร์ไบเบิล

แปดชั่วโมงก่อนเกิดเหตุลี้เครื่องบิน วันที่ 5 มิถุนายน เวลา 22:00 น. ตามเขตเวลาตะวันออก สหรัฐอเมริกา

เครื่องบินสายการบินแพนอเมริกาเตรียมมุ่งหน้าจากบอสตันไปยัง
เหิงเจิง เคาน์เตอร์เปิดเช็คอิน ผู้โดยสารทยอยเตรียมขึ้นเครื่อง

เซ็งเจาซีซื้อที่นั่งชั้นเฟิสต์คลาส จึงได้สิทธิ์ขึ้นเครื่องก่อน ตอนที่เธอ
ขึ้นมาบนเครื่อง ในห้องโดยสารมีผู้โดยสารนั่งอยู่เพียงคนหรือสองคนเท่านั้น

ที่นั่งของเธอคือหมายเลข 1B ที่นั่ง 1A ริมหน้าต่างมีชายคนหนึ่งนั่ง
อ่านหนังสือพิมพ์อยู่ก่อนแล้ว ใบหน้าของเขาถูกบังไว้หลังแผ่นกระดาษ เห็น
เพียงเง็กเกตดูทูลสีดำ กับขาพ่อนหนึ่งที่โผล่ออกมาจากชายกางเกงสูท ผิว
ของชายคนนั้นขาวมาก ส่วนเท้าสวมรองเท้าออกซ์ฟอร์ดที่ตัดเย็บอย่าง
ประณีต แต่งตัวสไตล์อังกฤษขนานแท้

ที่นั่งชั้นเฟิสต์คลาสพื้นที่กว้างมาก แต่เขานั่งตัวตรงแหงหัว ยิ่งขับเน้น
ให้เห็นรูปร่างสูงเพรียวงามสง่า ขาเรียวยาวทั้งสองยกขึ้นไขว้ห้างอย่างเหมาะ-
เจาะ ดูอ่อนคลายแต่แฝงไว้ด้วยความมีวินัย เธอเดาว่าเขาคงเป็นคนยุโรป

จะต้องสะสางงานให้เสร็จก่อนออกเดินทาง สองวันที่ผ่านมาเซ็งเจาซี จึงแทบไม่ได้ประกบตาปิด พอวางสัมภาระเสร็จแล้วเธอก็ขอผ้าห่มจาก แอร์โฮสเตสและปรับเก้าอี้เอนเตรียมตัวนอน คิดว่าถ้าได้นอนยาวตลอดทาง จนถึงเหิงเหิง ก็น่าจะพอชดเชยการอดนอนสองคืนที่ผ่านมาได้

เครื่องไม่ทันออกเธอก็ชิงหลับก่อนแล้ว เสียงดนตรีจากหูฟังตัดเสียง จากภายนอกได้ชะงัด หญิงสาวไม่รู้ว่าหลับไปนานเท่าใด จังหวะหนึ่งที่พลิก ตัวระหว่างหลับ หูฟังข้างซ้ายบังเอิญหล่นลงไปที่พื้น

เธอได้ยินเสียงนำฟังของชายคนหนึ่งแว่วอยู่ข้างหู “ไม่เป็นไรครับ ขอขอบคุณครับ ให้เขานอนไปเถอะครับ เดี่ยวผมดูแลเอง”

สำเนียงบริทิชเป๊ะทุกระเบียดนิ้ว เป็นคนอังกฤษจริงอย่างที่คิด ความคิดนี้แวบเข้ามาในสมองก่อนเซ็งเจาซีจะดำดิ่งสู่ห้วงนิรทวารอีกครั้ง คราวนี้ หลับลึกยิ่งกว่าตอนแรก

หนึ่งชั่วโมงก่อนเหตุจี้เครื่องบิน วันที่ 6 มิถุนายน เวลา 05:00 น. เซ็งเจาซีสะดุ้งตื่นจากห้วงฝัน

เวลานี้แสงไฟในห้องโดยสารมืดมาก แต่ไฟอ่านหนังสือตรงที่นั่งข้าง เธอยังเปิดสว่าง ใบหน้าของอีกฝ่ายถูกบังอยู่ด้านหลังแผงกั้น เธอจึงเห็น เพียงคัมภีร์ไบเบิลฉบับภาษาอังกฤษที่วางอยู่เหนือตักของเขา ท่ามกลาง ความมืดอันสงัดเงียบ มีเพียงเสียงลมหายใจเบาแผ่วกับเสียงพลิกหน้า หนังสือของเขา

เซ็งเจาซีได้กลิ่นไวน์แดงจางๆ ลอยมาในอากาศ เธอเป็นคนจมูกไว มาแต่ไหนแต่ไร พอหันไปจึงเห็นว่าภาตดวงของตรงที่นั่งด้านข้างมีไวน์แก้ว หนึ่งวางอยู่จริงดังคาด หญิงสาวมองของเหลวสีแดงเข้มภายในแก้วใสพลาง กลืนน้ำลาย ชักรู้สึกหิวน้ำขึ้นมานิดหน่อย

เซ็งเจาซีหันไปจะกดปุ่มเรียกพนักงาน จึงสังเกตเห็นว่ามีคนกดเปิด ไฟ ‘กรุณาอย่ารบกวน’ ตรงที่นั่งของเธอ มีน้ำเมื่อครูแอร์โฮสเตสถึงไม่ปลุก

เธอตอนเลิรฟอาหาร

เธอเดาว่าน่าจะเป็นผู้ชายที่นั่งด้านข้าง หญิงสาวพิมพ์เสียงเบาว่า “Thank you” แต่ไม่รู้ว่ามีอีกฝ่ายได้ยินหรือไม่

แอร์โฮสเตสยกไวน์แดงแก้วหนึ่งมาเลิรฟ เชิงเจาซียกดื่มรวดเดียวหมด เธอไม่ใช่ผู้หญิงประเภทที่ศึกษาเรื่องไวน์อย่างลึกซึ้ง เธอแค่ชอบดื่ม ทุกวันก่อนนอนต้องจิบแอลกอฮอล์เล็กน้อยถึงจะนอนหลับ เป็นนิสัยแยๆ ที่เธอบ่มเพาะให้ตัวเองตั้งแต่หกปีก่อน

กลับบ้านเกิดครั้งนี้ ถ้าเธอเจอเขาคอนั้น เธอขอลั่นสาบานว่าจะตบ บ้องหูเขาแรงๆ ให้สาแก่ใจ หลังจากนั้นก็จะเลิกนิสัยขี้เหล้าของตัวเองซะ

ผ่านไปพักหนึ่ง หญิงสาวลุกขึ้นเดินไปเข้าห้องน้ำ ตอนเดินออกมา บังเอิญชนเข้ากับชายคนหนึ่ง รูปร่างเขาสูงใหญ่และบึกบึนมาก แต่กลับเดิน ถือไม่แท้

เธอได้กลิ่นแปลกๆ จากร่างชายคนนั้น ผมม้าของเขายาวปรกดวงตา ทำให้เห็นหน้าไม่ชัด แต่เดาว่าเป็นคนจีน ตอนที่ได้เห็นชนเชิงเจาซี เขาใช้มือ ข้างหนึ่งทำผนังพุงตัว เผยให้เห็นลายสักรูปงูที่ข้อมือ อีกฝ่ายไม่ขอโทษ และเดินผ่านเธอเข้าไปในห้องน้ำทันที

พอเชิงเจาซีกลับมาถึงที่นั่งของตัวเองก็สั่งแชมเปญมาดื่มอีกแก้ว ใน เวลาเดียวกันนั้นก็ได้ยินเสียงแอร์โฮสเตสป่นอยู่ในห้องครัวว่าหาเหล้าไม่เจอ เธอหันไปกวาดตาสำรวจห้องโดยสารชั้นเฟิสต์คลาส ผู้โดยสารนั่งเต็มทั้ง แปดที่นั่ง นอกจากเธอแล้ว ยังมีเด็กหนุ่มชาวจีนอีกคนนั่งอยู่แถวหนึ่งถัด จากห้องน้ำ ดูจากหน้าตาเดาว่าอายุราวสิบเจ็ดสิบแปด เขากำลังก้มหน้าเล่น อะไรรู้อยู่ในมืออย่างใจจดใจจ่อ แต่เธอไม่เห็นชายที่เดินชนเธอตรงหน้า ห้องน้ำเมื่อครู่

ห้องน้ำชั้นเฟิสต์คลาสเป็นห้องน้ำแยก บริการเฉพาะผู้โดยสารใน ชั้นนี้ และมีม่านกั้นระหว่างห้องน้ำกับห้องโดยสารชั้นธุรกิจ ผู้ชายคนเมื่อครู่ น่าจะแอบเดินเข้ามาจากชั้นธุรกิจตอนที่แอร์โฮสเตสไม่ทันสังเกต

ห้องน้ำในชั้นตุรกีอาจจะเต็ม ผู้โดยสารอยากประหยัดเวลาจึงแอบเข้ามาใช้ห้องน้ำตรงนี้ ถือเป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้นบ่อย

เซ็งเจาซีไม่อยากสนใจอะไรมาก แต่พอเอนตัวลงนอนกลับไม่อาจข่มตาหลับ เธอรู้สึกร้อนใจและฟุ้งซ่านอย่างบอกไม่ถูก สิ่งลึกลับใจกล้ายจะเกิดเหตุร้าย

ชายที่นั่งข้างเธอกำลังสวดภาวนาทอนเช้า ได้ยินเสียงเขาพิมพ์บทข้าแต่พระบิดาอย่างแผ่วเบา

“ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์ พระนามพระองค์จงเป็นที่สักการะ พระอาณาจักรจงมาถึง พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์...ตลอดนิรันดร์ อาเมน!”

เซ็งเจาซีไม่นับถือศาสนาใดๆ แต่ความศรัทธาในน้ำเสียงของเขาทำให้จิตใจเธอรู้สึกสงบอย่างมาก เธอหลับตาฟังเสียงสวดภาวนาของเขา รู้สึกราวกับร่างกายและจิตใจได้รับการชำระบาป

ความสงบเงียบทำให้สมองปลอดโปร่ง หญิงสาวฉุกคิดได้ว่ากลิ่นประหลาดเมื่อครู่คือกลิ่นอะไร

เธอเรียกแอร์โฮสเตสมาและบอกว่า “ในห้องน้ำเหมือนจะมีผู้โดยสารที่ไม่สบายนะคะ เขาเข้าไปตั้งนานแล้วยังไม่ออกมาเลย รบกวนคุณช่วยไปดูให้หน่อยได้ไหมคะ”

สิบนาทีก่อนเหตุจี้เครื่องบิน วันที่ 6 มิถุนายน เวลา 05.50 น. แอร์โฮสเตสเคาะประตูห้องน้ำ

“อ้า!”

เสียงกรี๊ดร้องแหลมลั่นอย่างเจ็บปวดแว่วมาจากประตูห้องน้ำ แอร์โฮสเตสนอนจมกองเลือดอยู่กับพื้น ชายสวมหน้ากากคนหนึ่งถือมีดเหยียบบนร่างของเธอแล้วพุ่งตรงไปที่ห้องนักบินอย่างรวดเร็ว จริงดังคาด เขาคือชายที่ถือไม้เท้าอยู่เมื่อครู่ เขาแอบซ่อนมีดไว้ในโพรงกลางตรงกลางไม้เท้า

และนำขึ้นมานบนเครื่อง

ตำรวจอากาศอเมริกาตัวสูงเกือบสองเมตรซึ่งนั่งอยู่แถวหน้าสุด ลูกขึ้นยืน เซึ่งเจาซีไม่ทันคิดด้วยซ้ำว่าสถานการณ์จะพลิกผันอีกรอบ ตำรวจอากาศใส่รหัสเปิดประตูให้เพื่อนร่วมขบวนการ ทั้งยังติดต่อกับต้นในห้องนักบินและหลอกให้เขาเปิดประตูรักษาความปลอดภัยทั้งสองชั้น

คนร้ายพุ่งตรงเข้าไปในห้องนักบินอย่างง่ายดายและสังหารผู้ช่วยนักบินทันที กับต้นถูกจับเป็นตัวประกัน ส่วนตำรวจอากาศซึ่งเป็นหนอนบ่อนไล่ทำหน้าที่ดูต้นทาง ตรวจตราสถานการณ์ในห้องโดยสารชั้นเฟลิสต์-คลาส

ในเวลาเดียวกันก็เริ่มเกิดความซุลมุนในห้องโดยสารชั้นธุรกิจ แม้ว่า มีผ้ามาบังอยู่ทำให้ไม่เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่เดาได้ไม่ยากว่าพวกมันต้องมีเพื่อนร่วมขบวนการคนอื่นอยู่ที่ชั้นธุรกิจด้วย

ชายคนร้ายใช้ภาษาอังกฤษแบบงูๆ ปลาๆ ประกาศผ่านเสียงตามสายว่า “พวกเรายึดเครื่องบินลำนี้ไว้แล้ว! พวกเรามีปืน และมีระเบิดด้วย ทุกคนต้องทำตามคำสั่งของพวกเรา อย่าคิดตลกตึก! ไม่งั้นก็ตายไปพร้อมกันเนี่ยแหละ!”

เสียงกรีดร้องและร่ำไห้ของฝูงชนดังขึ้นเป็นระลอก ทุกคนต่างหวาดวิตกเรื่องความปลอดภัยในชีวิตของตัวเอง

แอร์โฮสเตสที่ได้รับบาดเจ็บมีเลือดออกมาก เธอร้องคร่ำครวญด้วยความเจ็บปวดอยู่กับพื้น

ซึ่งเจาซีลองใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารกับตำรวจอากาศคนนั้น “คุณคะ ฉันเป็นพยาบาล กรุณาอนุญาตให้ฉันเข้าไปช่วยทำแผลให้แอร์โฮสเตสคนนั้นเถอะนะคะ”

“ไม่ นั่งลง!” ตำรวจอากาศปฏิเสธอย่างเฉียบขาด ทั้งยังชักปืนออกมาชี้หน้าเธอด้วย

ซึ่งเจาซียกมือทั้งสองเหนือหัวแล้วนั่งลงอย่างว่าง่าง

ผู้โดยสารตรงที่นั่ง 1A ด้านข้างเธอถูกขึ้นยืนอย่างช้าๆ แล้วพูดว่า “คุณเจสันครับ ได้โปรดเถอะนะครับ แอร์โฮสเทลคนนั้นไม่ได้ทำอะไรผิดเลย เป้าหมายของพวกคุณไม่ใช่การฆ่าทุกคนเสียหน่อย จริงไหมครับ”

ตอนนี้เองซึ่งเจาซีถึงเห็นว่าชายที่นั่งข้างเธอเป็นคนเอเชีย เคื่องหน้าของเขาไม่นับว่าคมเข้มโดดเด่น แต่สิ่งที่กินขาดคือบุคลิกและความสง่างาม นัยน์ตาสีน้ำตาลคู่นั้นอบอุ่นและใสกระจ่าง ตาชั้นเดียว มุมข้างตาขวามีไฟ เล็กจิ๋วเม็ดหนึ่ง แต่ถูกรอบแวนโลหะบังไว้อยู่ ทำให้มองแทบไม่ออก

ตำรวจอากาศที่มีชื่อว่าเจสันคนนั้นยกมือขึ้นปิดป้ายชื่อบนเครื่องบินของตัวเองโดยอัตโนมัติ เขาหันกลับไปมองแอร์โฮสเทลที่นอนจมกองเลือดอยู่ที่พื้น เมื่อครู่เธอคือคนที่เดินมาเติมน้ำส้มให้เขา เมื่อคิดได้ดังนี้ เขาก็เริ่มลังเล

“เธอไปช่วยเขาทำแผลให้เรียบร้อยแล้วรีบกลับมา นั่ง อย่าได้คิดเล่นลูกไม่อะไรกับฉัน! ไม่งั้นเธอถูกยิงตายคาที่แน่” เจสันพูดพลางใช้ปืนจ่อซึ่งเจาซี

เธอหยิบผ้าเช็ดปากที่วางอยู่ข้างตัวแล้วรีบวิ่งเข้าไปหาแอร์โฮสเทลที่ได้รับบาดเจ็บ จากนั้นช่วยผูกปากแผลห้ามเลือดให้ พอแอร์โฮสเทลอีกคนหนึ่งเห็นก็หยิบกล่องปฐมพยาบาลเข้ามาช่วยอย่างระมัดระวัง ทั้งสองช่วยกันนำตัวผู้บาดเจ็บไปไว้ที่ห้องครัว และแจ้งให้ศูนย์ควบคุมการบินทราบข่าว

วันที่ 6 มิถุนายน เวลา 06.00 น. เลข 666 ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของซาตาน เที่ยวบิน CT9872 ของสายการบินแพนอเมริกาประสบเหตุจี้เครื่องบิน

ทันทีที่คนร้ายบุกเข้าไปถึงห้องนักบินก็สังหารผู้ช่วยนักบินทันที เหลือไว้เพียงกัปตันซึ่งดูแล้วน่าจะเป็นคนเชื้อสายจีน เขาเองพูดประโยคหนึ่งปรากฏว่าอีกฝ่ายพูดภาษาจีนได้จริงดังที่คาด แบบนี้คือยี่สิบสี่ชั่วโมงก่อน

เขาเทเหล้าทิ้งขวดลงบนแผงควบคุมการบิน แล้วหยิบไฟแช็กขึ้นมา ช่มชู้กับตันให้เปลี่ยนเส้นทางวกกลับไปยังเมืองแคนคูน เม็กซิโก และแจ้งให้เจ้าหน้าที่ภาคพื้นดินเตรียมเงินสิบล้านดอลลาร์สหรัฐ พร้อมรถหนึ่งคัน ทั้งยังเรียกร้องให้รัฐบาลเม็กซิโกปล่อยตัวนักโทษสัญชาติเวียดนามชื่อ โจว เทน ที่ถูกตำรวจเม็กซิกันจับกุมตัวในข้อหาลักพาตัว ฆาตกรรม และค้ำ มนุษย์ หากไม่ปฏิบัติตามข้อเรียกร้องจะเผาทำลายห้องนักบิน ให้ผู้โดยสาร ทั้งหมดตายไปพร้อมเครื่องบินลำนี้

กับตันอ้างว่าน้ำมันเหลือน้อยพอให้บินกลับเม็กซิโก และขอร้องให้บิน ลงจอดเพื่อเติมน้ำมันก่อน

ระหว่างที่พูดอยู่นั้น เครื่องบินก็ทิ้งตัวลงอย่างรุนแรง คนร้ายเกือบ เสียการทรงตัว ต้องเกาะเก้าอี้นักบินไว้เพื่อไม่ให้ล้มลง

หลังจากนั้นเครื่องบินก็เข้าสู่โหมดการบินแบบตกหลุมอากาศ

ตำรวจอากาศเจสันพุ่งเข้ามาในห้องนักบินและถามว่าเกิดอะไรขึ้น

“เครื่องบินน้ำมันจะหมดแล้วครับ เราต้องรีบบินลงจอดฉุกเฉิน!”

กับตันแก้มองทำหน้าตื่น เพื่อไม่ให้คนร้ายรู้ว่าเป็นฝีมือเขา

ตอนนี้เครื่องบินเข้าสู่่านฟ้าของประเทศจีนแล้ว กับตันแอบใส่รหัส ‘7500’ (จีนถูกจับเป็นตัวประกัน) ลงในเครื่องมือสื่อสาร

เวลานี้ไม่มีคนเฝ้าห้องโดยสารชั้นเฟิสต์คลาส เชิงเจาซีฉวยโอกาส เข้าไปคุยกับผู้โดยสารที่นั่งอยู่โดยรอบ เพื่อคิดแผนรับมือ “มีใครรู้บ้างว่า เครื่องบินลำนี้มีผู้โดยสารทั้งหมดกี่คน”

“โบอิง 737 รองรับผู้โดยสารได้สูงสุด 200 คน เทียวบินนี้คนเดินทางน้อย รวมพนักงานสายการบินแล้ว ทั้งหมดไม่น่าเกิน 120 คน” ชาย ตรงที่นั่ง 1A เป็นคนตอบคำถามของเธออีกเช่นเคย

ผู้โดยสารชาวอเมริกันรูปร่างบึกบึนที่นั่งอยู่ด้านข้างเริ่มถูกำป็น “ถ้า เป็นลูกผู้ชายก็มากับฉันนี่ เราไปอัดไอ้ตำรวจอากาศคนนั้นด้วยกัน!”

“เรารอความช่วยเหลือจากทางภาคดีกว่านะ!” ภรรยาของผู้โดยสาร

คนนั้นดึงแขนเสื้อเขาอย่างเงียบๆ ไม่อยากให้เขาเข้าไปเสี่ยงอันตราย ผู้โดยสารเริ่มเสียงแตกเป็นหลายฝ่าย

เซ็งเจาซีออกหน้ายุติความแตกแยกได้อย่างทันท่วงที “ตอนนี้พวกเรา อยู่กลางอากาศ เสียงเกินไปถ้าจะจู่โจมคนร้ายต่อให้ล้มตำรวจอากาศคนนั้น ได้ เครื่องบินก็อาจเสียหลักจนเป็นอันตราย ทางที่ดีเราควรรอให้เครื่องลงจอดค่อยลงมือ อีกอย่างเราไม่รู้ว่ามิเพื่อนร่วมขบวนคนอื่นๆอีกกี่คนในชั้นธุรกิจ ฉันทจะลองเจรจากับพวกมันก่อน เพื่อให้รู้ชัดว่าพวกมันมีวัตถุประสงค์อะไรกันแน่ ฉันทเคยทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ใกล้เคียงของ NYPD³ ขอให้ทุกคนเชื่อมั่นในความเป็นมืออาชีพของฉันทนะคะ”

ผู้โดยสารตรงที่นั่ง 1A อัดไม่ได้ที่จะหันไปพินิจผู้หญิงที่เพิ่งอ้างว่าเป็นพยาบาลเมื่อไม่กี่อึดใจที่ผ่านมา เธอสลับบทบาทได้รวดเร็วดีเหลือเกิน

เพราะเมื่อครู่เธอกล้าลุกขึ้นต่อรองกับคนร้ายและเข้าไปช่วยแอร์โฮสเตสที่ได้รับบาดเจ็บ ผู้โดยสารที่เหลือจึงรู้สึกเชื่อใจเธอโดยอัตโนมัติ เซ็งเจาซีกลายเป็นผู้นำกลุ่มผู้โดยสาร ช่วยรวมกลุ่มทุกคนเพื่อคิดหาแผนรับมือ

จู่ๆ เด็กหนุ่มชาวจีนที่นั่งอยู่แถวสุดท้ายของชั้นเฟิสต์คลาสก็โพล่งขึ้นว่า “สอง”

“อะไรนะ”

“คนร้ายสองคน” เด็กหนุ่มชี้ไปที่ห้องโดยสารชั้นธุรกิจที่อยู่ด้านหลังม่าน เขาประหัดถ้อยคำราวกลัวดอกพิกุลจะร่วง แต่เซ็งเจาซีก็เข้าใจว่าเขากำลังพูดอะไร

ที่นั่งของเด็กหนุ่มอยู่ห่างจากชั้นธุรกิจแค่ผ้าม่านกัน เขาจึงเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นด้านหลัง

ตอนนี้เธอรู้แล้วว่ามิเพื่อนร่วมขบวนทั้งหมด 4 คน หนึ่งในนั้นคือ ตำรวจอากาศที่มีอาวุธปืนและมีด ส่วนวัตถุประสงค์ตอนนี้อย่างไม่แน่ชัดว่ามีหรือ

³ New York City Police Department ย่อมาจาก กรมตำรวจเมืองนิวยอร์ก

ไม่ แต่จากการวิเคราะห์ของเซ็งเจาซี เธอคิดว่ามี เพราะเมื่อครู่ตอนที่เดินชนกับผู้ชายคนนั้น เธอได้กลิ่นเหม็นมาติดเป็นจากตัวเขา

ชายที่มีลายสักและสวมหน้ากากอำพรางใบหน้าออกมาคุมห้องโดยสารชั้นเพิสต์คลาสแทนเจสัน เขากวาดตามองไปรอบๆ แล้วใช้ภาษาอังกฤษแปลกแปร่งร้องซู่ว่า “ไวยวายอะไรวะ! หุบปาก!”

ห้องนักบินเสียงดังมาก เซ็งเจาซีมั่นใจว่าเขาไม่ได้ยินสิ่งที่พวกเธอหารือกันเมื่อครู่ เธอลองใช้ภาษาจีนถามเขาว่า “คุณเป็นคนจีนใช่ไหม?”

พอได้ยินเธอพูดภาษาจีน ดูเหมือนว่าอีกฝ่ายจะคลายใจไปบ้าง แต่น้ำเสียงที่ตอบกลับยังแข็งกร้าวและดูดันไม่เปลี่ยน “แกฟังภาษาคนไม่รู้เรื่องเหอ ฉันทบอกให้หุบปากไป!”

ใบหน้าของเซ็งเจาซีระบายด้วยรอยยิ้มจริงจัง “ฉันต้องการเจรจากับคุณในฐานะตัวแทนของผู้โดยสารทั้งหมด ชื่อเรียกห้องของคุณมีอะไรบ้าง เงิน? รถสำหรับหลบหนี? ยังต้องการอย่างอื่นอีกไหม?”

“เจรจา?” ชายที่มีลายสักคนนั้นทำหน้าที่เหมือนกำลังฟังเรื่องตลก “แกจะเอาอะไรมาเจรจากับฉัน ฉันว่าแกเอาเวลาไปอธิษฐานให้พวกมันยอมทำตามคำสั่งของพวกเราจะดีกว่า ไม่งั้นพวกแกเตรียมเรียงแถวกันไปเจอยมบาลได้เลย”

เซ็งเจาซีล้วงข้อมูลสำเร็จและรู้ว่าพวกมันยื่นข้อเสนอไปแล้ว ทำให้ประเมินสถานการณ์ได้ในระดับหนึ่ง ถ้าพวกมันไม่ใช่ผู้ก่อการร้าย โอกาสที่จะระเบิดเครื่องบินย่อมน้อยลง พวกมันเป็นอาชญากรที่วางแผนปล้นเครื่องบินโดยมีเป้าหมายชัดเจน

“เครื่องบินเริ่มลดระดับลงแล้ว” ผู้โดยสาร 1A มองออกว่าคนร้ายไม่เก่งภาษาอังกฤษ จึงใช้ภาษาอังกฤษกระซิบบอกเธอ เขากำลังดูพิกัดของเครื่องบินผ่านหน้าจอประจำที่นั่ง “จุดลงจอดคือมณฑลเจียง ประเทศจีน”

สมองของเซ็งเจาซีประมวลผลอย่างรวดเร็ว มณฑลเจียงมีสนามบินเพียงแห่งเดียวอยู่ในเมืองเยว่เจิงซึ่งเป็นเมืองหลวงของมณฑล เยว่เจิงเป็น

เมืองตอนใน ปัจจุบันยังไม่มีการจัดตั้งหน่วยเจรจาต่อรองของตำรวจ เธอ
ต้องการทำงานร่วมกับตำรวจหน่วยปฏิบัติการพิเศษของเยว่เหิง และสร้าง
โอกาสให้พวกเขาบุกเข้าจู่โจม

เครื่องบินลงจอดที่สนามบินเฟิงเทียน ตำรวจหน่วยปฏิบัติการพิเศษ
ของเมืองเยว่เหิงเข้าปิดล้อมไว้ทุกด้าน เจ้าหน้าที่ฝ่ายเม็กซิโกติดต่อกับกรม
ตำรวจของเยว่เหิงแล้ว และบอกว่าจะปิดสนามบินแคณคูน ปฏิเสธไม่ให้
เครื่องบินที่ถูกจี้ลงจอด หวังว่าตำรวจจีนจะสามารถจัดการเรื่องนี้ให้จบใน
เขตแดนของจีน

ตำรวจใช้วิทยุสื่อสารกับคนร้าย ตะโกนสั่งให้พวกเขาหยุดการต่อต้าน
แต่โดยดี

เซ็งเจาซีร้องลั่นด้วยความตื่นตระหนกอยู่ในใจ การออกคำสั่งให้ยอม
จำนนยังเป็นการกระตุ้นโทสะของคนร้าย

เป็นจริงดังคาด คนร้ายพุ่งเข้าไปในห้องครัวบนเครื่อง ลากคอเสื้อ
ของแอร์โฮสเตสที่ได้รับบาดเจ็บออกมา เปิดประตูเครื่องบิน และโยนร่าง
ของเธอจากความสูง 3.5 เมตรลงไปที่พื้นลานจอด

เธอมองออกไปนอกหน้าต่างเครื่องบิน เห็นแอร์โฮสเตสที่ได้รับบาดเจ็บ
เจ็บคนนั้นนอนอยู่บนลานจอดขนาดยักษ์ ลำตัวบิดเบี้ยวอย่างผิดธรรมชาติ
เลือดปริมาณมหาศาลไหลเจิ่งนองจากหลังศีรษะ ตำรวจหน่วยปฏิบัติการ
พิเศษสองนายที่ถือปืนรีบเดินเข้าไปพาดหัวเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายออกจากพื้นที่
อันตรายและนำตัวขึ้นรถพยาบาลไปอย่างรวดเร็ว ไม่อาจรู้เลยว่าช่วยชีวิต
เธอไว้ได้หรือไม่...เซ็งเจาซีสุดลมหายใจลึก

ชายที่มีลายสักอำพรางใบหน้าด้วยผ้าปิดปากแล้วออกไปยืนอยู่ที่
ประตูเครื่องบิน เพียงพริบตาก็มีจุดเลเซอร์ชี้เป้าจำนวนมากเล็งตรงมาที่ร่าง
ของเขา เขาเปิดเสื้อโค้ตที่สวมอยู่อย่างไม่เร่งร้อน เผยให้เห็นระเบิดแบบคาด
รอบเอวที่ซ่อนไว้ด้านหลัง

“พวกเราแค่แวะจอดเติมน้ำมันนิดหน่อย อย่าคิดสร้างความลำบาก

ให้พวกเราจะดีกว่า! รีบเติมน้ำมันให้พวกเรา แล้วส่งข่าวบอกตำรวจเม็กซิโกซะ บอกพวกมันให้ปล่อยตัวเรา ไม่งั้นทุกคนบนเครื่องบินลำนี้ต้องกลายเป็นเครื่องสังเวย เดินทางไปยมโลกเป็นเพื่อนเขา! ฉันทิ้งเวลาพวกแกครึ่งชั่วโมง ถ้าครึ่งชั่วโมงหลังจากนี้พวกมันยังไม่ปล่อยตัวเรา ฉันทจะฆ่าคน 1 คนทุก 10 นาที จนกว่าจะเติมน้ำมันเสร็จเรียบร้อย”

หน่วยแม่ปืนไม่กล้าเหนียวโกเพราะกลัวจะโดนชนวนระเบิด ได้แต่มองเขาปิดประตูเครื่องบินแล้วเดินกลับเข้าไปด้านใน ไม่อาจทำอะไรได้เลย

ตำรวจจีนและตำรวจเม็กซิโกหารือกันเรียบร้อยแล้วว่าจะแก้มปล่อยตัวเรา และตามสะกดรอยเขาไปเรื่อยๆ หลังจากคลี่คลายสถานการณ์จี้เครื่องบินได้เรียบร้อยและผู้โดยสารทุกคนปลอดภัย ค่อยตามจับตัวเขากลับมาอีกครั้ง ฝ่ายเม็กซิโกยอมประนีประนอมโดยเสนอเงื่อนไขว่าทุกอย่างต้องจบในเขตแดนของประเทศจีน ห้ามนำปัญหาส่งข้ามแดนมาถึงเม็กซิโก

สามสิบนาทีหลังจากนั้น คนร้ายบนเครื่องบินก็ได้รับสายวิดีโอคอลจากแทน

ซึ่งเขาตั้งอยู่ใกล้กับพวกมันมาก จึงได้ยินเสียงสงบนิ่งของชายคนหนึ่ง ในโทรศัพท์พูดว่า

“เหล่าจิว ฉันออกมาแล้ว พวกแกหาทางหนีจากที่นั่นซะ ถ้าจำเป็นก็ฆ่าตัวประกันสักคนสองคน พวกมันจะได้กลัว”

“ขอรับ!” ชายที่ถูกเรียกว่าเหล่าจิวกระหึ่มยิ้มอย่างได้ใจ กว่าจะเติมน้ำมันเสร็จต้องใช้เวลาราวครึ่งชั่วโมง เขาหันไปพูดกับเจสันว่า “นายเฝ้าพวกมันไว้ ฉันทจะไปฆ่าคนเล่นๆ สักสองสามคน”

เขากวาดตามองไปรอบห้องโดยสารชั้นเฟิสต์คลาส สุดท้ายตัดสินใจเลือกเป้าหมายเป็นเด็กหนุ่มชาวจีนคนนั้น

เขาหยิบปืนของเจสันจ่อไปที่ขมับของเด็กหนุ่ม สั่งให้เขาลุกขึ้นยืน เด็กหนุ่มขมวดคิ้วเล็กน้อย ทำทางเหมือนรู้สึกรำคาญ แต่ก็ยอมทำตามคำสั่งโดยดี

“เรย์!”

ดูเหมือนเด็กหนุ่มคนนั้นจะเดินทางมากับผู้โดยสาร 1A เขาร้องเรียกชื่อเด็กหนุ่มและตั้งท่าจะเข้าไปห้าม เซ็งเจาซีไวยิ่งกว่า หญิงสาวชิงลุกขึ้นยืนเตรียมจะพุ่งเข้าไป แต่เจสันใช้มีดจ่อหลังเธอไว้และสั่งไม่ให้เธอขยับ

เซ็งเจาซียกมือทั้งสองขึ้นเหนือหัว แล้วแกล้งถามด้วยเสียงสบายๆ ว่า “คุณคงไม่คิดจะฆ่าเขาจริงๆ ใช่ไหม”

ชายคนนั้นหัวเราะอย่างอำมหิต “ทำไม เริ่มกลัวแล้วหรือ”

“ฉันกลัวว่าถ้าทำแบบนั้นพวกคุณจะหนีไม่รอด หลังจากปฏิบัติการทันเดอร์โบลต์ประสบความสำเร็จในปี 1976 นานาชาติต่างสนับสนุนให้ดำเนินนโยบายไม่ประนีประนอมเมื่อประสบเหตุจี้เครื่องบิน ถ้าพวกคุณฆ่าเขา จะยังกระตุ้นให้ตำรวจหน่วยปฏิบัติการพิเศษลงมือด้วยความเฉียบขาดกว่าเดิม”

“แม่สาวน้อย เธอเป็นใครกันแน่” เขาสงสัยอยู่แต่แรกแล้วว่าทำไมผู้หญิงคนนี้ถึงกล้าลุกขึ้นมาต่อรองกับพวกเขาครึ่งแล้วครึ่งเล่า ถ้าเป็นแค่ผู้หญิงธรรมดา ไม่น่าใจกล้าได้ขนาดนี้

“ฉันเคยทำงานเป็นนักเจรจาตอนอยู่อเมริกา ชื่อของฉันคือเซ็งเจาซี หรือเรียกฉันว่าจอยซ์ก็ได้ ฉันจะช่วยต่อรองให้พวกคุณได้ประโยชน์มากที่สุด แต่มีข้อแม้ว่าพวกคุณต้องรับประกันว่าจะไม่ทำร้ายตัวประกันบนเครื่องบิน”

ดูเหมือนว่าเหล่าจิวจะสนใจข้อเสนอของเธอ “ลองบอกมาซิว่าแกมีไอเดียอะไรบ้าง”

“สถานการณ์ตอนนี้ ฝั่งเม็กซิโกอยู่ในภาวะระแวงระวัง ไม่มีทางยอมปล่อยให้พวกคุณข้ามเขตแดนไปที่นั่นแน่ ต่อให้เครื่องบินเดินทางไปจนถึงแคนคูน ก็คงเอาเครื่องบินลงจอดไม่ได้ ดังนั้นพวกคุณควรหลบหนีจากที่นี่จะปลอดภัยกว่า”

เหล่าจิวหยุดคิดครู่หนึ่ง รู้สึกว่าคำพูดของเธอน่าเชื่อถืออยู่พอสมควร

“แล้วยังไงต่อ”

“คุณจะใช้รูปแบบไหน สภาพทางภูมิศาสตร์ของเมืองเยว่เจิงสลับซับซ้อน ต้องเลือกสถานที่ที่มีสมรรถภาพดี สามารถเดินทางในพื้นที่ทุรกันดาร ถึงจะรับมือกับภูมิประเทศของที่นี่ได้”

ดูเหมือนตอนแรกเหล่าจิวจะไม่ได้คิดถึงปัญหาข้อนี้ จึงรีบใช้วิทยุสื่อสารติดต่อตำรวจท้องถิ่น เพื่อแจ้งข้อเรียกร้องเพิ่มเติม

“การรวบรวมเงินดอลลาร์จำนวนมหาศาลแบบนี้ในระยะเวลาสั้นๆ ไม่ใช่เรื่องง่าย อีกอย่างอาจจะมีการทำสัญญาลักษณะบางอย่างไว้บนธนบัตร หลังจากนั้นถ้าพวกคุณนำเงินไปใช้จะเสี่ยงต่อการถูกแกะรอย ถ้าเงินไม่ใช่เป้าหมายที่สำคัญที่สุดของคุณ ฉันแนะนำว่าอย่าหนีไปพร้อมเงิน ถ้าหากเทียบกันแล้ว การเตรียมอาหารและน้ำให้เพียงพอจะเป็นประโยชน์ต่อการหลบหนีมากกว่า”

พอพูดมาถึงตรงนี้ เธอก็ดึงความสนใจของเหล่าจิวไว้อยู่หมัด ชายคนนั้นโยนตัวเด็กหนุ่มกลับไปไว้ตรงที่นั่ง แล้วหันกลับมาล็อกตัวเชิงเจาซีไว้แทน “ดูเหมือนว่าแก่แค่คนเดียวก็มีมูลค่ามากพอแล้ว เมื่อกี้คนที่สังเกตเห็นฉันก็คือแกใช่ไหม”

คราวนี้ผู้หญิงสวมหน้ากากคนหนึ่งวิ่งออกมาจากชั้นธุรกิจ “พี่จิว ตำรวจบอกว่าพวกเขาปล่อยตัวหัวหน้าแล้ว ขอให้พวกเราปล่อยตัวผู้โดยสารอย่างน้อยครึ่งหนึ่ง ถึงจะยอมมอบของที่พวกเราต้องการ”

“เธอไปบอกพวกมันว่าเราอมรับข้อตกลง ผู้โดยสารตั้งแต่ชั้นเฟิสต์-คลาสไล่ลงไป หมายเลข 1 ถึง 50 ให้หลังจากเครื่องทางประตูฉุกเฉิน ยกเว้นผู้หญิงคนเดียว”

ในกลุ่มผู้โดยสารที่ได้รับการปล่อยตัว ผู้โดยสาร 1A เดินออกไปเป็นคนแรก เขาหยิบของติดตัวไปเพียงอย่างเดียว คือคัมภีร์ไบเบิลเล่มนั้น

จังหวะที่เดินผ่านเชิงเจาซี เขาแอบยึดของชิ้นหนึ่งใส่มือเธอ ดวงตาของทั้งสองประสานกันครู่หนึ่ง เธออ่านปากเขา และรู้ว่าเขาพูดกับเธอว่า

“Take care” (ดูแลตัวเองด้วย)

เหล่าจิวกับเจสันซึ่งเป็นหัวใจของกลุ่มคนร้ายพาเซ็งเจาซีเดินไปที่ห้องนักบิน ผู้ร่วมขบวนการอีกสองคนที่เหลือคอยเฝ้าผู้โดยสารส่วนที่เหลือ เนื่องจากมีผู้โดยสารเพียงครึ่งเดียวที่ได้รับการปล่อยตัว ผู้โดยสารอีกครั้งล่าที่เหลือจึงเริ่มโวยวายอย่างไม่พอใจ ผู้ร่วมขบวนการสองคนต้องเข้าไปควบคุมสถานการณ์

ตอนนั้นเอง จู๊ๆ ใครคนหนึ่งก็ตะโกนว่า “ไฟไหม้!”

ผู้โดยสารที่กำลังเรียงแถวออกไปอย่างเป็นระเบียบเกิดความซุลมุนขึ้นในทันที กลุ่มควันหนาที่บลอยขึ้นที่กลางลำเครื่อง เปลวเพลิงตรงที่นั่งหมายเลข 20 โหมกระหน่ำอย่างรุนแรง ไฟลามตั้งแต่เบาะนั่งไล่ลงไปถึงพรมที่พื้นโดยไม่มีที่ท่าจะหยุดยั้ง เห็นแล้วชวนให้ออกสั่นขวัญแขวนอย่างยิ่ง

และต้นตอของเปลวเพลิง ก็คือหน้ากระดาดจากคัมภีร์ไบเบิลที่กำลังลุกไหม้จนแทบไม่เหลือซาก

พื้นที่เล็กแคบ เปลวเพลิงโหมกระหน่ำอย่างน่ากลัว กลุ่มคนซึ่งเดิมตื่นตระหนกอยู่แล้วยิ่งโกลาหลหนักกว่าเก่า คนร้ายสองคนลอนลานจนไม่รู้จะรับมืออย่างไร

“พีจิวคะ! ทางนี้...” คนร้ายหญิงพยายามติดต่อเหล่าจิวซึ่งอยู่ในห้องนักบิน ชายร่างล่ำสันกลุ่มหนึ่งจากห้องโดยสารชั้นเฟิสต์คลาสทำตามแผนที่ตกลงกันไว้ก่อนหน้า พุ่งเข้าตะครุบและควบคุมตัวหญิงคนนั้นไว้ ทำให้การสื่อสารของกลุ่มคนร้ายถูกตัดขาด

คนร้ายอีกคนเห็นดังนั้นก็คำรามเสียงลั่น ตั้งท่าจะพุ่งเข้ามาช่วย แต่ผู้โดยสารคนอื่นไม่ปล่อยเขาไปง่ายๆ แอร์โฮสเตรสฉวยโอกาสนี้ใช้การ้อนสำหรับเสิร์ฟกาแฟพาดหัวเขาเต็มแรง

“อ้าก!” น้ากาแพร์ร้อนจัดราดใส่ทั้งหัวหู คนร้ายร้องลั่นด้วยความเจ็บปวดกลางเวียงพลองเหล็กในมือ แต่เขาลืมตาไม่ขึ้น ทางเดินในเครื่องบินเล็กและแคบมากอยู่แล้ว ทุกคนจึงฉวยโอกาสนี้แย่งพลองเหล็กจากมือเขา

ผู้โดยสารที่ไม่รู้เห็นกับแผนการพากันยื่นมือเข้าช่วยเหลือ เพียงจิตใจคนร้ายทั้งสองก็ถูกควบคุมตัวไว้ได้ คำนึงลอยโถมงออยู่ทั่วห้องโดยสาร พนักงานบนเครื่องบินเปิดประตูทางออกฉุกเฉิน ให้ผู้โดยสารหนีออกจากที่นั้นอย่างรวดเร็ว

หลังจากผู้โดยสารทั้งหมดหนีออกมาแล้ว หน่วยปฏิบัติการพิเศษจึงได้ทราบข้อมูลว่ายังมีตัวประกันอีกสองรายและคนร้ายอีกสองรายอยู่ในห้องนักบิน จึงเตรียมบุกขึ้นเครื่องเพื่อปฏิบัติการจับกุม

ในเวลาเดียวกันนั้น เสียงปืนลั่นสองนัดก็ดังมาจากห้องนักบิน

หน่วยปฏิบัติการพิเศษทำลายประตูบุกเข้าไปในห้อง จึงเห็นกับตันใช้ปืนในมือยิงตำรวจอากาศที่พยายามขัดขืนถึงแก่ชีวิต ด้านข้างคือผู้ร่วมขบวนการอีกหนึ่งคนที่ถูกยิงเสียชีวิต และหญิงสาวที่ได้รับบาดเจ็บส่วนศีรษะจนหมดสติ

“รายงานครับ! กลุ่มคนร้ายถูกยิงเสียชีวิตทั้งหมดแล้ว!”

กับตันยกมือขึ้นวันทยหัตถ์... ส่วนข้อมือที่โผล่พ้นจากถุงมือสีชาวมียรอยสักรูปงู

พอเซ็งเจาซีได้สติ ก็พบว่าเธอกำลังนอนอยู่บนเตียงในโรงพยาบาล โทรทัศน์ภายในห้องคนใช้กำลังถ่ายทอดสดรายงานข่าวพิเศษ

“รายงานข่าวจากสนามบินเพิ่งเทียนเช้าวันนี้ เครื่องบินของสายการบินแพนอเมริกันที่เดินทางจากกรุงบอสตันประสบเหตุจี้เครื่องบิน กลุ่มผู้โดยสารพนักกกำลังเพื่อเอาชีวิตรอด กับตันฮีโรยิงคนร้ายสองรายเสียชีวิตในที่เกิดเหตุ ด้วยความช่วยเหลือของตำรวจหน่วยปฏิบัติการพิเศษเมืองเวอ-เจิง ผู้โดยสารทั้งหมด 96 รายในเครื่องบินลำดังกล่าวได้รับการช่วยเหลือ ผู้ช่วยนักบินเสียชีวิต 1 ราย พนักงานต้อนรับบนเครื่องบินบาดเจ็บ 1 ราย คนร้ายทั้ง 4 รายถูกยิงเสียชีวิตทั้งหมด ข้อมูลระบุว่า เหตุการณ์ครั้งนี้เกิดจากตำรวจอากาศร่วมมือกับกลุ่มคนร้าย โดยสายการบินแพนอเมริกันจะ

ทำการตรวจสอบเรื่องนี้...”

เซ็งเจาซีจำได้ว่าตอนนั้นพวกเขาทั้งสี่คนอยู่ในห้องนักบิน เหล่าจิวได้ยินเสียงซูลมุนจากด้านนอกจึงไล่เจสันออกไปดู กับต้นฉวยโอกาสนี้พยายามแย่งปืนจากเขา เซ็งเจาซีเข้าไปช่วย ระหว่างการต่อสู้ถูกกระแทกจนหมดสติ เรื่องหลังจากนั้นเธอก็จำอะไรไม่ได้แล้ว ครั้งนี้รอดชีวิตมาได้นับว่าเธอดวงแข็งมาก

เสียงเคาะประตูแว่วมาจากด้านนอก ตำรวจนายหนึ่งเดินเข้ามาเพื่อขอสอบปากคำเธอ เซ็งเจาซีอธิบายเรื่องทั้งหมดอย่างละเอียด

“ทุกคนปลอดภัยดีไหมคะ” หลังจากบันทึกปากคำเสร็จแล้ว เซ็งเจาซีจึงถามต่อ

“ครับ ผู้โดยสารส่วนใหญ่เดินทางกลับบ้านหมดแล้ว ส่วนผู้โดยสารที่ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยแต่ยังกลับบ้านไม่ได้ก็เข้าพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลเรียบร้อยแล้วครับ”

แบบนี้แสดงว่าเธอคงไม่มีโอกาสได้ขอบคุณผู้โดยสาร 1A ด้วยตัวเองสินะ

“อีกเรื่องคือ ผู้โดยสารชั้นเฟิสต์คลาสท่านอื่นเล่าเรื่องความกล้าหาญของคุณตอนเกิดเหตุ ด้านนอกมีนักข่าวกลุ่มใหญ่กำลังรอสัมภาษณ์คุณอยู่นะครับ”

“ฉันขอไม่พบพวกเขาได้ไหมคะ ถ้าเป็นไปได้ ฉันไม่ต้องการให้มีข้อมูลของฉันในรายงานที่เปิดเผยสู่สาธารณชนคะ”

“ได้สิครับ ถ้าคุณไม่อยากเปิดเผยตัวตน เราจะใช้นามแฝงแทนชื่อจริงของคุณ อ้อใช่...” ตำรวจนายนั้นหยิบปากกาหมึกซึมสีรอยัลบลูออกมาจากกระเป๋าเสื้อ “ปากกาดำนี้ร่วงลงมาตอนพวกเราเข้าไปช่วยคุณ ผมเลยเก็บเอาไว้ให้ นี่คือปากกาหมึกซึมที่คุณให้การว่าใช้โจมตีคนร้ายใช่ไหมครับ”

“ใช่แล้วค่ะ ขอขอบคุณนะคะ” เซ็งเจาซีรับปากกาดำนั้นมาพลิกดูในมือและพินิจดูตัวดำปากกาอย่างละเอียด ส่วนพลอกปากกาฝั่งประดับด้วย

อัญมณีขนาดเล็ก และสลักเป็นอักษรตัวเขียนภาษาอังกฤษ 'R'

ระหว่างที่เกิดเหตุซุลมุน ตำรวจอากาศเจสันซึกมีดอกมาหมายจะสังหารเธอ หญิงสาวรอดมาได้อย่างเส้นยาแดงผ่าแปด เพราะใช้ปากกาหมึกซึมด้ามนี้ที่มัลคอบของอีกฝ่าย ชัดขวางการจู่โจมของเขา แต่สุดท้ายก็ถูกเขาชดจนหมดสติ

จะพูดว่าปากกาด้ามนี้ช่วยชีวิตเธอไว้ก็คงไม่ผิดนัก ทว่าเจ้าของปากกาด้ามนี้ไม่ใช่เธอ แต่เป็นชายเจ้าของที่นั่งหมายเลข 1A ต่างหาก

ตอนนั้นสถานการณ์คับขันมาก เธอไม่มีเวลาหยุดคิดให้ถี่ถ้วน ตอนนีพอหวนนึกถึงเหตุการณ์ตอนนั้นถึงรู้สึกว่ประโยค "Take care" ของเขาช่างคุ้นหูเหลือเกิน เสียงของเขาเหมือนใครคนหนึ่งที่เราารู้จัก

เชิงเจซีหัวเราะเยาะความไร้สาระของตัวเองพลางส่ายหน้า เธอคงคิดถึงคนคนนั้นมากจนเป็นบ้าไปแล้ว

2

รักครั้งแรกที่จบลงอย่างไรสาเหตุ

ความรักนั้นแสนสั้น การลืมเลือนต่างหากที่ยาวนาน

เนรุตา

“สี่ของสิ่งมีชีวิตทุกชนิดบนโลกแบ่งได้ 2 จำพวกใหญ่ๆ คือ สี่เชิงชีวภาพและสี่เชิงโครงสร้าง แบบแรกเป็นสี่ที่เกิดจากเมล็ดสปีภายในร่างกาย ส่วนแบบที่สองเกิดจากการกระจายหรือเบี่ยงเบนของลำแสงที่ความยาวคลื่นระดับใดระดับหนึ่ง”

เสียงบรรยายที่เบียดด้วยเสน่ห์ดึงดูดของนักพากย์ชายจากช่องเนชั่น-แนลจีโอกราฟิกทำให้รายการวิทยาศาสตร์รอบตัวกลายเป็นเรื่องเล่าแสนรัญจวนใจไปโดยปริยาย

ฉินจิ้งถื่อแก้วเดินออกมาจากห้องครัว ใช้หลังเท้าเตะสะกิดเชิงเจาซีซึ่งกำลังนั่งขัดสมาธิดูทีวีอย่างใจจดใจจ่ออยู่กลางโซฟา “เธอชอบดูสารคดีสัตว์โลกด้วยเหรอ”

“เปล่า แคร์สี่กว่าเสียงคนบรรยายน่าฟังดี เสียงทุ้มต่ำแต่มีแรงดึงดูดแบบผู้ชาย” เชิงเจาซีขยับตัวไปด้านข้าง เปิดที่ว่างให้ฉินจิ้งนั่ง สิ่งที่ไม่ได้บอกเพื่อนก็คือ เสียงนี้เหมือนแฟนเก่าของเธอมาก

หลังจากเหตุจี้เครื่องบินครั้งนั้น พ่อกับแม่ก็รับเชิงเจาซีกลับมาอยู่ที่

บ้านในเมืองเหิงเหิง พื้นฟูร่างกายระยะหนึ่งจนแข็งแรงดี จึงย้ายออกมาเช่าห้องอยู่กับฉินจิ้งซึ่งเป็นเพื่อนสนิท และเตรียมตัวเพื่อเริ่มงานใหม่

“อีกสองวันจะเริ่มงานใหม่ เธอเตรียมตัวถึงไหนแล้ว”

“ยังไม่รู้เลย ไม่รู้ด้วยว่าจะเจอกับนักเรียนแบบไหน” เซิงเจาซีจิบกาแฟชนิดหนึ่ง พอนึกถึงคอร์สฝึกอบรมที่กำลังจะเริ่มขึ้น ก็รู้สึกปวดหัวขึ้นมาหน่อยๆ

“ลำตัวที่มีสีสันทัดใสของกึ่งก่าคาเมเลียนก็เป็นผลผลิตจากสีเชิงโครงสร้าง สัตว์จำพวกกึ่งก่าส่วนมากจะเปลี่ยนสีไปตามสภาพแวดล้อม หรือที่เราเรียกกันโดยทั่วไปว่า ‘การเปลี่ยนสีเพื่อป้องกันตัว’ กึ่งก่าบางสายพันธุ์ใช้สีของลำตัวในการแสดงอารมณ์ แต่เป็นเพียงส่วนน้อย กึ่งก่าจำพวกนี้เมื่อถูกคุกคามหรือเกี้ยวคู่ครองสำเร็จ ลำตัวจะเปลี่ยนเป็นสีสันสะดุดตา”

เสียงบรรยายในโทรทัศน์ทำให้เซิงเจาซีหวนนึกถึงช่วงเวลาที่เธอเรียนมหาวิทยาลัยอยู่ที่สหรัฐอเมริกา ในคลาสเรียนหนึ่ง ศาสตราจารย์อาร์โนสโธท่านหนึ่งขอให้พวกเขาทำแบบทดสอบวิเคราะห์ระดับความดีเดี้ยวของแต่ละคน

ในการทดสอบนี้ ยิ่งผู้ร่วมทดสอบได้แต้มสูงมากเท่าไร ยิ่งแปลว่าเขาหรือเธอถูกกระทบจากสภาพแวดล้อมทางสังคมได้ยากมากขึ้นเท่านั้น ศาสตราจารย์อธิบายว่า ตอนที่พวกเราลืมตาดูโลก แต้มตั้งต้นจะอยู่ที่ระดับเกือบเท่าศูนย์ สภาพแวดล้อมรอบด้านเป็นอย่างไร ก็จะหล่อหลอมให้พวกเรากลายเป็นแบบนั้น แต่แต้มนี่จะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ตามตัวเลขอายุที่เพิ่มขึ้น จนถึงจุดที่ค่อนข้างคงตัวแล้ว ก็จะไม่เปลี่ยนแปลงอีก และในช่วงเวลานี้สภาพจิตของแต่ละคนก็จะก่อตัวเป็นรูปร่างที่ชัดเจน หากไม่ถูกกระทบหรือกระตุ้นอย่างรุนแรง ก็ยากที่จะเปลี่ยนแปลงอีก แต่ถึงแม้เข้าสู่วัยผู้ใหญ่แล้ว ก็ยังมีเพียงส่วนน้อยที่จะได้มากกว่า 90 แต้ม เพราะมนุษย์ล้วนมีสัญชาตญาณในการไขว่คว้าหาประโยชน์เข้าตัวและหลีกเลี่ยงสิ่งที่เป็นภัย ด้วยเหตุนี้สัญชาตญาณจึงกระตุ้นให้เกิดการปรับตัวและเปลี่ยนแปลงตาม

สภาพแวดล้อมรอบตัว

อาจารย์พูดไม่ทันจบประโยค ลี นักศึกษาเชื้อสายจีนที่นั่งอยู่ข้างเชิง
เจาซีก็อุทานเสียงเบาด้วยความตกใจว่า ‘OMG. Joyce, you got 98!’

เพื่อนนักศึกษาพากันหันมามองเธอ แม้กระทั่งศาสตราจารย์ยังเดิน
มาและเหลือบมองผลการทดสอบของเธอแวบหนึ่ง ใบหน้าระบายด้วยรอย
ยิ้มสนใจระคนทั้ง ‘Interesting...’

เวลาฝรั่งพูดคำนี้ ความหมายไม่ได้เป็นเชิงบวกเสมอไป เชิงเจาซีหัน
ไปทำตาขวางใส่ลีแวบหนึ่ง ลีแลบลิ้นใส่แทนคำตอบ ผลการทดสอบให้คำ
จำกัดความบุคลิกของเธอว่า ‘ตรงไปตรงมา กล้าหาญ ยึดมั่นในความคิด
ของตัวเอง หัวรั้น’ ผลลัพธ์ระบุว่านิสัยเธอค่อนข้างดีทางด้านการ พอดตัดสินใจ
ทำอะไรแล้วไม่มีทางยอมเปลี่ยนใจโดยง่าย เป็นคนที่ไม่ถูกกระทบโดย
สภาวะแวดล้อมรอบด้านโดยง่าย

ลีสะกิดแขนของเชิงเจาซีเบาๆ แล้วกระซิบข้างหูเธอว่า ‘จอยซ์ เธอ
เป็นดอกบัวขาว⁴แหละ!’

ลีย้ายถิ่นฐานมาอยู่อเมริกันนานแล้วและเติบโตที่นี่ ดั้งนั้นภาษาจีน
ของเขาแย่มาก ตอนแรกเขาอยากอวดศัพท์ใหม่ที่เพิ่งเรียนมา ด้วยการ
เปรียบเทียบเชิงเจาซีเป็นดอกบัวที่โผล่พ้นโคลนตมทั้งยังพิสุทธิ์ผุดผ่อง
ไม่แปดเปื้อน ไม่นึกว่าคำชมจะกลายเป็นคำตำหนิโดยไม่รู้ตัว

เชิงเจาซีตำหนิอย่างกราดเกรี้ยวว่า ‘นายนั้นแหละดอกบัวขาว! ทั้ง
นายทั้งครอบครัวนาย ดอกบัวขาวทั้งนั้นเลย!’

ลีได้ยืนดั่งนั้นก็ยังไม่จุกคิด แกรมยังขอบคุนเธออย่างหน้าชื่นตาบาน

⁴ สมัยก่อนหมายถึงดอกบัวที่โผล่พ้นโคลนตมทั้งยังพิสุทธิ์ผุดผ่องไม่แปดเปื้อน เป็นคำที่
มีความหมายเชิงบวก สื่อถึงคนที่บริสุทธิ์ผุดผ่องไม่คิดทำร้ายใคร แต่ภายหลังกลายเป็น
แสลงที่ใช้แพร่หลายในอินเทอร์เน็ต หมายถึงพวกมือถือสากปากถือศีล ภายนอกแกล้ง
ทำตัวสูงส่งบริสุทธิ์ แท้จริงจิตใจดำมืดชั่วร้าย

“อ๊ะ! เลี้ยวซี ฉันรู้จักคนนี้ด้วยแหละ”

จู่ๆ ฉันจึงคิดว่าแขนของเซ็งเจาซี แล้วซีไปที่รายชื่อคณะผู้จัดทำในเครดิตท้ายรายการที่กำลังฉายบนจอทีวีด้วยความตื่นตัน

“ใคร” เซ็งเจาซีถูกดึงจนรู้สึกหัวหมุน สติยังไม่หลุดจากภวังค์ความทรงจำเมื่อครู

“ฮวายจิ้นไง” ฉันจึงเห็นเซ็งเจาซียังเหม่อไม่ได้สติก็ได้แต่แบมือสองข้างอย่างจนปัญญา “คนที่เธอบอกว่ามีเสน่ห์แบบผู้ชายคนนั้นนะ”

“ฉันหมายถึงเสียง แค่เสียง!” ใครจะไปรู้ว่าเจ้าของเสียงจริงๆ รูปร่างหน้าตาเป็นยังไง

แม้ว่าเซ็งเจาซีดูไม่สนใจอะไรเท่าไร แต่ฉันจึงก็ยังพยายามฮาร์ดเซลอย่างไม่ย่อ “ฮวายจิ้นนะเป็นนักพากย์ชั้นครู หายากมากๆ ในวงการของพวกเรา ผลงานเขาจำนวนไม่มาก แต่เป็นผลงานชั้นยอดทั้งนั้น ในอินเทอร์เน็ตมีแฟนคลับเขาเพียบเลยนะ! ได้ยินว่าเขาเคยไปเรียนเมืองนอก เพิ่งกลับมาไม่นาน ตอนนี้อยู่ของพวกเรากำลังหาทางดึงตัวเขามาทำรายการใหม่ด้วยกัน แต่ไม่ว่าจะเป็นรายการอะไร ฉันก็ต้องหาทางดันตัวเองเข้าไปร่วมทีมกับเขาให้ได้”

ฉันจึงทำงานอยู่สถานีวิทยุ เรียกได้ว่าเป็นคนที่ต้องทำงานกับเสียงอยู่ทุกวัน สองสามปีที่ผ่านมามีเกิดกระแสงานพากย์บนอินเทอร์เน็ต ฉันจึงเองก็ร่วมในกระแสนี้ด้วย แต่คนในวงการส่วนใหญ่เป็นนักเรียนนักศึกษาที่อายุยังน้อย ผู้หญิงวัยกึ่งเด็กกึ่งผู้ใหญ่อายุอย่างเลขสามอย่างฉันจึงใครๆ ก็พากันเรียกว่าพี่จิ้ง

เซ็งเจาซีหัวเราะความเจ้าชู้ของเพื่อน “ฉันว่าเธออย่าตั้งความหวังสูงเกินไปเลย ในอินเทอร์เน็ตเขาพูดกันให้เชือดเลยไม่ใช่หรอ ว่าผู้ชายในวงการของเธอจะมีแต่ไอตาควั่นทั้งนั้น”

ฉันจึงไม่สนใจแม่เพื่อนสาวน้ำเย็นเข้าไปใ⁵ เธอแย่งคอมพิวเตอร์จากมือเซ็งเจาซี แล้วหาข้อมูลละครวิทยุที่เป็นผลงานสร้างชื่อเสียงของฮวายจิ้น

ในยุคแรกเริ่มมาเปิดให้ฟัง...เสียงนุ่มนวลของฮวายจินเคลียดลืออยู่ข้างหู “I want to give you all of me.”

‘ช่างเป็นเสียงที่เปี่ยมด้วยเสน่ห์ดึงดูดจริงๆ...’ เซ็งเจาซีคิดอยู่ในใจ ‘แต่ฉันเคยได้ยินเสียงที่น่าฟังกว่านี้มาแล้ว’

ทุกคนบอกว่าเธอเป็นคนหัวแข็งมาก ใครพูดอะไรก็โหม่นน้ำใจเธอ ยาก แต่เคยมีคนคนหนึ่งที่ไม่ว่าพูดอะไรก็ทำให้เธออ่อนโยนยับเยินไปหมด

ในช่วงเวลาที่งดงามที่สุด สิ่งไหนที่ให้ได้ เธอมอบให้เขาไปทั้งหมด บทสรุปตอนสุดท้าย กลับกลายเป็นการทุ่มเทให้คนที่ฟังพามาไม่ได้

‘เสียใจให้หย่าง⁵ พ่อผมกลับไปแล้ว จะบอกเรื่องของพวกเราให้ครบครันไว้บ้าง และกลับมาสู่ขอคุณ พวกเขาต้องชอบคุณมากแน่ๆ เหมือนที่ผมชอบคุณนั่นแหละ’

เพราะชื่อ⁷ และนิสัยร้ายแรงเข้มแข็งไม่เกรงกลัวสิ่งใดของเธอ คนคนนั้น ถึงชอบเรียกเธอว่าเสียใจให้หย่าง ซึ่งหมายถึงดวงตะวันดวงน้อย

‘ต่อให้พวกเขาไม่ชอบ ผมก็จะขอคุณแต่งงานอยู่ดี’ เขาหยุดคิดครู่หนึ่งก่อนจะเสริมอีกประโยค

ทั้งคู่เลิกกันได้หกปีแล้ว เป็นระยะเวลาที่ไม่ยาวและไม่สั้น แต่ก็นานพอให้ใบหน้าของเขาคนนั้นรางเลือนจากความทรงจำไปบางส่วน แต่คำพูดของเขาดูจดังหินอัญมณีที่ผ่านการเจียรไนจนสุกใสส่องประกาย จวบจนวันนี้ยังประทับแน่นในความทรงจำจนยากจะลืมเลือน

“เสียใจซี อีกไม่นานสถานของเราจะมีรายการสัมภาษณ์นักพากย์ ฮวายจินจะมาเป็นแขกรับเชิญด้วย เหมือนเป็นการลองเชิงทดลองทำงานกับเขาไปด้วยนะ เธออยากมาดูเล่นๆ ไหมล่ะ” ฉินจิ้งยักคิ้วหัวลือตา แถมยัง

⁵ สำนัก หมายถึง ชัดขวางความกระตือรือร้นหรือความตื่นเต้นของคนอื่น

⁶ ดวงตะวันดวงน้อย

⁷ เซ็งเจาซี มีความหมายว่า แสงยามกลางวันที่สุดสว่าง

ทำท่าผูกด้ายแดง⁸ประกอบ

ต้องบังคับให้เซ็งเจาซีไปดูตัวอย่างน้อยเดือนละหนึ่งครั้ง...นี่เป็นสิ่งที่คุณแม่เซ็งกำชับเธออย่างหนักแน่นตอนที่เซ็งเจาซีจะย้ายออกจากบ้าน

เซ็งเจาซีรู้อยู่แต่แรกแล้วว่าเพื่อนซี้ของเธอยอมขายเพื่อน และแปรพักตร์ไปอยู่ฝ่ายศัตรูเรียบร้อยแล้ว ดังนั้นทุกครั้งที่ฉินจิ้งพยายามจับคู่ดูตัวให้เธอแก่เหล่าเพื่อนวัยหนุ่มคุณสมบัติเพียบพร้อมทั้งหลาย เธอจะพยายามเลี่ยงเท่าที่เลี่ยงได้

“เว้นฉันไว้สักคนเถอะ ผู้ชายเสียงน่าฟังส่วนใหญ่ฟังพาก็ไม่ได้สักคน หรือเปลวๆ อาจจะหน้าตาน่าเกลียดมากด้วย”

“นี่เธอคิดถึงแฟนเก่าเฮงช่วยคนนั้นอีกแล้วใช่ไหม” ฉินจิ้งไม่เคยเจอแฟนเก่าของเซ็งเจาซีและไม่รู้จักเขา รู้แค่ตอนไปเรียนต่อต่างประเทศ เสี่ยวซีได้รู้จักผู้ชายระดับมหาเทพคนหนึ่งชื่อจิ้นซืออวี เป็นคนเหิงเจิงเหมือนกัน ตอนแรกทั้งสองคุยกันถึงขั้นวางแผนแต่งงานแล้ว แต่อยู่มาวันหนึ่งจู่ๆ ฝ่ายชายก็โทร. มาขอเลิก แล้วก็หายตัวไปราวกับระเหยกลายเป็นอากาศ

เซ็งเจาซีครองตัวเป็นโสดตลอดหลายปีหลังจากนั้น ครั้งนี้กลับมาแม่เธอไม่บอกเหตุผล แต่ฉินจิ้งก็เดาได้ว่าต้องเกี่ยวกับผู้ชายคนนั้นแน่

หลายปีที่ผ่านมาเธอคอยสืบหาข่าวคราวของเขายู่ตลอด แต่พยายามเท่าไรก็ไร้ผล

ตอนแรกเซ็งเจาซียังละเมอเพื่อปกปิดว่าฝ่ายชายอาจมีเรื่องลำบากใจอะไรบางอย่าง ดังนั้นหลังจากเรียนจบ เธอก็ยังใช้ชีวิตและทำงานอย่างหนักอยู่ที่อเมริกา เพียงเพราะเขาเคยพูดว่าหากเธอหาตัวเขาไม่พบ ให้รอเธออยู่ที่เดิม เขาจะเป็นฝ่ายกลับมาหาเธอเอง

ฉินจิ้งคิดว่าเป็นแค่คำพูดเหลวไหล มีแค่สาวน้อยไม่ประสีประสาเรื่อง

⁸ ด้ายแดงเป็นสัญลักษณ์ของคู่รัก การผูกด้ายแดงคือการนำพาคันที่ควรได้ครองคู่กันมาเจอกัน

ความรักอย่างเชิงเจาซีเท่านั้นที่หลงเชื่อ

เวลาผ่านไปหกปีจนลี้มีลูกสาวคนที่สอง

ในคืนงานฉลองลูกของลี้อายุครบหนึ่งเดือน ลี้ดื่มจนเมาและหลุดปากพูดกับเชิงเจาซีว่า ‘จอยซ์ เธอกลับไปเถอะ เขาไม่กลับมาแล้ว’

เชิงเจาซีชักใช้ไล่เสียงจนลี้ยอมพูดความจริง และสารภาพว่าเมื่อไม่นานนี้เงินซื้ออวีติดต่อเขาและสิ่งที่อยู่มาให้ ขอร้องให้เขาช่วยส่งของเล็กๆ น้อยๆ ที่เขาทิ้งไว้ที่อเมริกากลับไป และกำชับว่าห้ามบอกเรื่องนี้แก่เสี่ยวซีเด็ดขาด

ในที่สุดหญิงสาวก็เข้าใจ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใหญ่โตร้ายแรงแค่ไหน คงไม่มีใครที่ไม่คิดจะติดต่อมาเลยแม้แต่ครั้งเดียวตลอดหกปี เขาแค่เลือกที่จะไม่ติดต่อเธอก็เท่านั้น

ที่แท้ความรักของเธอก็ไม่ใช่เรื่องราวของรักแท้อันแสนงดงามสะท้อนอารมณ์ แต่เป็นแค่การเลิกราแบบไร้สาเหตุที่สุดแสนธรรมดาจนไม่รู้จะธรรมดาอย่างไร เมื่อเพลงจบ ทุกคนก็แยกย้าย

พอเชิงเจาซีได้ที่อยู่นั้นมาก็กระสับกระส่ายจนนอนไม่หลับ หลายปีที่ผ่านมาชีวิตของเธอเหมือนชุดราตรีแสนสวยที่มีแมลงกินผ้า ไม่ว่าจะภายนอกจะระยิบระยับสดสวยเพียงใด ภายในก็พอนพะจนไม่อาจเปิดเผยให้ใครเห็น ต้องตัดส่วนที่เปื่อยเน่าทิ้งไปเสีย เธอถึงจะมีชีวิตต่อไปได้

หนึ่งสัปดาห์หลังจากนั้น เธอตัดสินใจลาออกจากงานที่ NYPD ใช้เวลาราวๆ ครึ่งเดือนเพื่อหางานใหม่ และเดินทางกลับมาเหยียบแผ่นดินบ้านเกิดที่เธอห่างหายไปนานถึงสิบปีด้วยความตั้งใจแน่วแน่

สิบปีก่อน เธอถูกบีบบังคับให้ไปจากที่นี่ โดยไม่รู้ว่เส้นทางข้างหน้าจะเป็นอย่างไร

สิบปีต่อมา เธอกลับมาเหยียบแผ่นดินที่เธอเรียกว่าบ้านเกิดอีกครั้ง โดยไม่แน่ใจว่าสิ่งที่ตัวเองต้องการคืออะไร และไม่รู้ว่เธอต้องเจอกับอะไร

3

ใต้หน้าากากคือความจริงใจ

ด้วยเกรงว่าฉันจะรู้จักเธอย้ายตายเกินไป เธอจึงหลอกกล่ออำพรางฉัน

รพินทรนาถ ฐากูร

เชิงแจซึ่งมุ่งหน้าไปตามที่อยู่ที่ได้จากลี และมาถึงอะพาร์ตเมนต์หรู
แห่งหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ข้างที่ว่าการรัฐบาลท้องถิ่นเมืองเหิงเฉิง ห้องหมายเลข
1203

เธอยืนอยู่หน้าประตูด้วยความลังเล หากว่าจินซืออวีเป็นคนออกมา
เปิดประตูจริงๆ ประโยคแรกที่พูดกับเขา เธอควรพูดว่าอะไร

“สวัสดิ์ ไม่เจอกันตั้งนานนะ” ไม่ดี... ฟังดูสบายๆ เกินไป

“ช่วงที่ผ่านมากุณเป็นยังไงบ้าง” ไม่ดี... ฟังดูขมขื่นเกินไป

“แกมันเหี้ย” ไม่ดี... แบบนี้ห้ามเกินไป

เธอยืนคิดอยู่แบบนั้นนานถึงยี่สิบนาที จนในที่สุดก็ตัดสินใจได้ว่า
ทันทีที่ประตูเปิดออก เธอจะเปิดฉากด้วยการตบป้องหูเขาแรงๆ ลักฉลาด ตบ
ฉาดนี่คือสิ่งที่เธอรอคอยมานานถึงหกปี ระบายอารมณ์ให้สบายใจแล้วเรื่อง
อื่นค่อยว่ากันทีหลัง

พอตัดสินใจได้แล้วหญิงสาวถึงกดกริ่ง รออยู่นานที่เดียวกว่าประตู
จะแง้มเปิด แต่พอมองไปข้างในกลับไม่เห็นใคร

“มาหาใครครับ” เสียงหวาดๆ ของเด็กน้อยคนหนึ่งแว่วมาจากเบื้องล่าง

พอก้มลงมองเชิงเขาซีก็เจอเด็กชายอายุราวสามหรือสี่ขวบเกาะอยู่ด้านหลังบานประตู มองเธอด้วยแววตาหวาดหวั่น

เพิ่งผ่านไปไม่กี่ปี ถึงขั้นมีลูกมีเต้าแล้วหรือนี่...

เพลงพิโรธลุกโชนขึ้นในใจ เธอโน้มตัวลงไปหยิกแก้มอวบอูมของเด็กชายเบาๆ แล้วพูดว่า “หนูจะ พ่อของหนูอยู่ไหนเอ่ย”

“เธอมาหาสามีของฉันทำไมไม่ทราบ” ผู้หญิงอายุราวสามสิบกว่าหัวตะกร้าจ่ายตลาดวิ่งขึ้นมาจากบันไดชั้นล่าง หล่อนใช้มือข้างหนึ่งผลักเชิงเขาซีให้พ้นทางแล้วพุ่งเข้าไปขวางกลางระหว่างเธอกับเด็กชาย “เธอเป็นใครกัน เทียนเทียน แม่บอกแล้วไม่ใช่เธอว่าเวลาไม่มีใครอยู่ ห้ามเปิดประตูให้ใครเรื่อยเปื่อย”

“ขอโทษด้วยค่ะ ฉันมาหาจิ้นซืออวี เขาอยู่ที่ไหนคะ”

“ที่นี่ไม่มีคนชื่อนี้” ผู้หญิงคนนั้นดึงลูกเข้าไปในบ้านด้วยสีหน้าเกรี้ยวกราด แล้วตั้งท่าจะปิดประตู

“เดี๋ยวก่อนค่ะ ที่อยู่ของเขาคือห้องหมายเลข 1203 จริงๆ นะคะ หรือว่าคุณเพิ่งย้ายเข้ามาที่นี่ได้ไม่นานคะ”

“ฉันอยู่ที่นี้มาตั้งห้าปีแล้ว! ฉันไม่รู้จักคนที่เธอถามหา ไปหาที่อื่นไป” พุดจบก็กระแทกปิดประตูกันขโมยเสียงดังปัง

ตกเย็นพอชายเจ้าของบ้านกลับมาถึง ภรรยาก็เล่าเรื่องประหลาดที่เกิดขึ้นให้ฟัง ชายคนนั้นพอได้ฟังก็รู้ทันทีว่าเกิดอะไรขึ้น เขาแค่รับคำให้वानของคนอื่นมา และช่วยจัดแจงทุกอย่างจนเรียบร้อยตามที่อีกฝ่ายขอเท่านั้น ไม่จำเป็นต้องอธิบายให้ภรรยาของเขารับรู้ด้วย

นั่นคือเบาะแสเพียงหนึ่งเดียวในมือเชิงเขาซี เมื่อเป็นเช่นนี้ เธอย่อมหมดทางไปต่อ

ฉันจึงเห็นเพื่อนรักกลับมาด้วยสีหน้าอมทุกข์ ก็บอกว่าเย็นนี้จะไปบาร์เหล่าที่เพื่อนสนิทคนหนึ่งของเธอเป็นเจ้าของ เชิงเงาซีจะได้สนุกสุดเหวี่ยงเป็นครั้งสุดท้ายก่อนเริ่มงานอย่างเป็นทางการ

เชิงเงาซีบอกว่ายังไงก็ได้ เธอสอดมือในกระเป๋าเสื้อแบบมีซูด ตั้งทำจะเดินไปที่ประตูบ้าน “ไปกันเถอะ ที่ไหนล่ะ”

ฉันจึงอดไม่ได้ที่จะโหมโหความไม่ยั้งของเธอเพื่อนสนิท มือข้างหนึ่งคว้าหมวกซูดของเชิงเงาซีไว้และลากเธอไปที่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง

“พวกเราจะไปเที่ยวบาร์ ไม่ได้ไปเดินเล่นในสวนสาธารณะนะคะจ๊ะ”

ฉันจึงบ่นกระปอดกระแปดพลางรื้อตู้เสื้อผ้าของเธอ “เสื้อผ้าที่เอากลับมาจากอเมริกา ไม่มีเดรสที่พอไปวัดไปวาไปกับเขาได้สักชุดเลยหรือไง”

รื้อหาอยู่นานสองนาน จนในที่สุดก็เจอชุดเดรสผ้าซาตินสีเงินแบบเปิดไหล่ที่ก้นกล่องเก็บของ

“ไม่เอาชุดนั้น!” ทันทีที่เห็นเงาสะท้อนของเดรสชุดนั้นในกระจก เชิงเงาซีก็หันไปแย่งชุดจากมือฉันจึงหันที่ ทำทางเป็นเดือดเป็นร้อนมาก

ปฏิกริยาอ่อนไหวจนผิดสังเกตของเชิงเงาซี ทำให้ฉันจึงรู้ทันทีว่าเธอต้องคิดถึงเงินซื้ออวี๊กแล้วแน่ๆ

เมื่อครู่ออกแรงมากเกินไป ทำให้เดรสเกิดรอยยับเป็นริ้วใหญ่ เชิงเงาซีใช้นิ้วชี้กับนิ้วโป้งไล่ผ่านเนื้อผ้าซาตินด้วยสีหน้าอึดอัด เธอหยุดคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วจู่ๆ ก็ทำคอตกลางพูดว่า “ช่างเถอะ ชุดนี้ก็ได้อ่ะ”

เธอเขี่ยชุดเดรสไปบนเตียง แล้วกลับไปนั่งที่โต๊ะเครื่องแป้ง ฉันจึงยืนอยู่ด้านหลัง มือทั้งสองประกบอยู่เหนือไหล่ของหญิงสาว “เสียวซี เธอควรเดินออกมาจากอดีตเสียที...”

จุดหมายสำหรับความบันเทิงของคู่ซี้ในค่ำคืนนี้คือบาร์เหล่าโลตัสซึ่งเป็นบาร์ชื่อดังที่สุดของเมืองเหิงเฉิง สาวสวยสองสไตล์ที่บุคลิกต่างกันอย่างสิ้นเชิงเดินเข้ามาในร้าน ดึงดูดสายตาของเหล่านักล่าได้ในฉับพลัน

เซิ่งเจาซีตัวเล็กกว่าฉินจิ้ง เครื่องหน้าของเธออ่อนหวานละมุนละไม เวลาไม่แต่งหน้าจะดูอ่อนเยาว์เหมือนนักเรียนมัธยมต้น แต่พอแต่งแต้มเครื่องสำอางบ้างนิดหน่อย จะเผยให้เห็นความงามเปี่ยมเสน่ห์ชวนให้ใจลั่นไหว เป็นความสวยที่ไม่จัดจ้านจนตาเซ็ง จริตธรรมชาติไม่แต่งแต้มจนดูเสแสร้ง

ส่วนฉินจิ้งเป็นสาวสวยสายช้ำปอด⁹ เครื่องสำอางราคาแพงระยับที่ให้ลูกค้าบางเป็นธรรมชาติมากมาเติมโต๊ะเครื่องแป้ง แต่งแต้มเพื่อขบขันให้เห็นเสน่ห์แบบเยือกเย็นและเฉลียวฉลาดของเธอ

หากให้ผู้หญิงเป็นกรรมการตัดสิน พวกเธอจะชอบรูปร่างหน้าตาแบบฉินจิ้ง แต่ผู้ชายทุกคนบนโลกมักต้องตาต้องใจสิ่งซึ่งดงามแต่อันตรายอยู่เสมอ

หรงอี้ เจ้าแก๊งค์ของบาร์เป็นเพื่อนกับฉินจิ้ง เขาขงเหล้ามาลิเวอร์พูลที่โต๊ะของหญิงสาวทั้งสองด้วยตัวเอง และบอกว่ามีลูกค้าจ่ายบิลให้เพื่อนคนนั้นของเธอเรียบร้อยแล้ว

แต่ไหนมา บาร์เหล้าก็ไม่เคยขาดคนที่พร้อมเปย์ให้สาวสวยอยู่แล้ว

“เสี่ยวซี เธอมีใบหน้าของปีศาจจึงจอกแก้วๆ ไม่รู้จักใช้ให้เป็นประโยชน์ เสียตายของ! ถ้าฉันหน้าแบบเธอนะ ป่านนี้สลักรางผู้ชายเจ็ดแปดคนพร้อมกันไปแล้ว จะมัวไปผูกคอตายอยู่ใต้ต้นไม้แห่งโกธรนั้นเพื่ออะไร”

เซิ่งเจาซียิ้มจนเริ่มเมากริ้มๆ แล้ว... ตอนเธออยู่เมืองนอกมีอยู่ช่วงหนึ่งที่ดื่มหนักมากจนมีอาการติดเหล้า ถึงขั้นส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิต ตอนนั้นสีตองบังคับส่งตัวเธอไปบำบัดกับกลุ่มเอเอ¹⁰ จนค่อยๆ เลิกเหล้าได้

⁹ มาจากภาษาจีน 氧气美女 แปลตรงตัวได้ว่า สาวสวยออกซิเจน หมายถึงผู้หญิงที่ให้ความรู้สึกสดชื่น ผ่อนคลาย เต็มเปี่ยมด้วยพลังเหมือนได้สูดออกซิเจนเข้าเต็มปอด

¹⁰ กลุ่มผู้ติดสุราเรื้อรังนิรนาม, Alcoholics Anonymous; AA

สำเร็จ แต่จนถึงตอนนี้เธอก็ยังติดนิสัยต้องดื่มไวน์แดงหนึ่งแก้วก่อนนอน

พอเมาแล้ว เธอก็พูดเรื่องจิ้นซื่ออวีได้โดยไม่รู้สึกเจ็บปวดเท่าไร เธอหัวเราะพลางเทเตกิล่าให้ตัวเองอีกแก้วแล้วพูดว่า “แม่โหมตรู พูตอะไรอย่างนั้นล่ะจะ โน้ใจฉันมีเธอแค่มคนเดียววะ! ยังจำได้ไหม ตอนที่พวกเราเรียนอยู่ ม. ปลาย กรรมการสภานักเรียนเขียนจดหมายรักถึงเธอยังไง ‘ยามซม้ายชายตางามแฉล้ม ยามสรวลแย้มประไพพ่องดั่งนวลหยก งามอรชรเอวอ่อนนิลาวัดถรณ์ จนข้านั้นหลงลิ้มลิ้นกระยาหาร’ ฮ่าๆๆ โรแมนติกที่สุด”

อันที่จริงสมัยที่พวกเธอเรียนที่เดียวกัน ก่อนฉินจึงจะย้ายโรงเรียนช่วง ม. ปลาย เป็นช่วงเวลาที่มีความสุขมาก หากไม่ใช่เพราะภายหลังเกิดเหตุการณ์นั้น เธอคงไม่ต้องย้ายไปเรียนต่างประเทศ และคงไม่ได้เจอกับจิ้นซื่ออวี เธอคงทำกรรมอะไรไว้กับเขาตั้งแต่ชาติปางก่อน

“เงียบไปเลยนะ เอนี่จริงๆ เลยเซียว เอาจริงๆ นะ เธอโสดมานานขนาดนี้ ไม่มีใครที่เข้าตาเลยเธอ”

เซ็งเจาซีเตะรองเท้าส้นสูงให้หลุดจากเท้า แล้วซุกตัวลึกเข้าไปในโซฟาเหมือนตัวหอดลงจนเล็กจิ๋ว

“เธอเคยเจอจิ้นซื่ออวีไหม”

“หา?”

“อ้อ จริงด้วย เธอไม่เคยเจอเขานี่นา” เซ็งเจาซีกรอกเหล้าใส่ปากอีกอีกใหญ่ ในสถานที่ที่ทุกคนมาเพื่อแสวงหาความบันเทิง เสียงอึกทึกและความครื้นเครงที่ห้อมล้อมอยู่รอบกาย ทำให้ความปวดร้าวเปล่าเปลี่ยวคล้ายถูกดูดกลืนจนมลายไปหมดสิ้น เธอถึงพูดเรื่องเขาได้ด้วยท่าทางสบายๆ แบบนี้

“จิ้นซื่ออวีเนี่ย หน้าตาหล่อโคตรๆ เสียงก็ชวนหลงสุดๆ เวลาอยู่ด้วยกันเหมือนโลกทั้งใบของเขามีเราคนเดียวเท่านั้น เวลาเขารักเรา เขาจะทะนุถนอมเราแบบไม่สนโลกไม่สนใครทั้งนั้น แต่...สุดท้ายก็ไม่เห็นมีความหมายอะไร”

ฉินจิ้งวางแก้วเหล้าในมือ แล้วโอบไหล่ดึงตัวเซิงเจาซีเข้ามากอดด้วยความสงสาร “เสี่ยวซี เธอเมาแล้วนะ”

เซิงเจาซีเอนศิริชะพิงไหล่เพื่อนซี้ พึมพำซ้ำอีกว่า “สุดท้ายก็ไม่เห็นมีความหมายอะไร...”

บทจะไปที่ไหนโดยไม่หันกลับมาอีก ไม่เปิดโอกาสให้เธอได้เหนี่ยวรั้งเขาไว้แม้สักครั้ง ช่วงเวลาหกปีที่ผันผ่านเหมือนเธอควักหัวใจไปทิ้งเป็นอาหารหมา แต่สุดท้ายทำอะไรก็เกลียดเขาไม่ลง ไม่ว่าจะทำอะไรผิดอะไร แค่นั้น เธอก็ยังช่วยหาข้ออ้างมาเถียงแทนเขาได้ทุกครั้ง ปิดหูปิดตาตัวเองให้เชื่อว่าเธออาจมีเรื่องลำบากใจบางอย่างที่บอกให้เธอรู้ไม่ได้

ภายในห้องวีไอพี V1 ของบาร์โลดัส คนกลุ่มใหญ่ที่นั่งดื่มกินสังสรรค์ตั้งแต่หน้าที่แรกที่เจีฮวาพาเสี่ยวซี¹¹เข้ามาในห้อง สายตาของเธอก็สะดุดที่ชายหนุ่มร่างสูงเพรียวซึ่งนั่งอยู่กึ่งกลางโซฟาทรงเก๋อกმა

ข้างกายผู้ชายทุกคนในห้องล้วนมี ‘สาวพ็อร์’¹² ‘ห้องVIP’ นั่งชนาบอยู่คนหรือสองคน มีเพียงเขาที่นั่งอยู่คนเดียว

ไม่รู้ว่าผู้ชายคนนั้นดื่มจนเมาแล้วหรือไม่ ศิริชะเขาเอียงไปด้านข้างน้อยๆ เส้นผมไ้ล้งปรกดวงตาทั้งสอง ส่วนปกคอของเสื้อเชิ้ตผ้าป่านสีขาวเผยอเปิดนิดหน่อย ชายแขนเสื้อม้วนหลวมๆ ไม้ที่ข้อศอก เผยให้เห็นเส้นมัดกล้ามเนื้อที่เพรียวบางแต่แข็งแรง ขาทั้งสองที่ยกขึ้นซ้อนกันเหนือโต๊ะกระจกแลดูเพรียวราวกับคนทั่วไป...คนบางคนแค่นิ่งเฉยๆ ก็กลายเป็นภูมิทัศน์อันงดงามสำหรับคนรอบข้างได้แล้ว

¹¹ เขียนด้วยตัวอักษร 小夕 เป็นคนละคนกับ 小曦 ซึ่งเป็นนางเอก แต่ชื่ออ่านออกเสียงเหมือนกัน

¹² หญิงสาวที่นั่งดื่มเหล้าและเอ็นเตอร์เทนแขก บ้างก็เรียกว่าเด็กนั่งตริงก์ แต่พ็อร์เป็นคำสุภาพกว่า

เสี่ยวซีเพิ่งเข้าสู่วงการนี้ได้ไม่นาน เธอทะเลาะกับครอบครัว หนีออกจากบ้าน และถูกตัดขาดด้านทุนทรัพย์ เพื่อนของเธอก็เลยแนะนำให้มาทำงานเป็นพนักงานดูแลแขกที่นี่

ห้องวีไอพีของบาร์โลตัสนับว่าเป็นสถานที่สังสรรค์ที่มีระดับและหรูหราพอตัว คนที่เข้ามาใช้บริการที่นี่ล้วนผ่านการคัดกรองมาแล้วระดับหนึ่ง แถมยังได้ทิปเยอะมาก เธอยังอยู่ในช่วงทดลองงาน และนี่เป็นวันแรกที่เธอมาทำงานที่นี่

เจีฮวาเคยสอนวิธีดูลูกค้าให้เธอ ถ้าเป็นผู้ชายที่ค่อนข้างมีอายุ มีพุง เบียร์ และมีแอ่งเมดิเตอร์เรเนียนที่กลางกระหม่อม จะให้ทิปไม่น้อยเลย เสี่ยวซีจึงมองชายที่นั่งอยู่กลางโซฟาคนนั้นแล้วอดไม่ได้ที่จะหัวเราะอยู่ในใจ หากประเมินด้วยความรู้ที่เจีฮวาสอนมา ผู้ชายคนนี้ต้องขี้เหนียวมากแน่

แม้ว่าแสงไฟในห้องจะมีดสลัวจนเห็นใบหน้าของชายหนุ่มไม่ชัด แต่เธอกลับถูกชะตาเขาตั้งแต่แรกพบโดยไม่มีสาเหตุ

“เฮ้... มัวยืนเหม่ออะไรอยู่เล่าเจีฮวา บอกให้แม่หนูนี้ไปรินเหล้าให้คุณเหยียนเร็วเข้าสิ”

“คะๆ” เจีฮวาผลักเธอที่หนึ่ง “เสี่ยวซี รีบไปเร็วเข้าสิ”

สัญญาชตาณอันเฉียบคมของเสี่ยวซีบอกให้เธอรู้ว่าชายคนนั้นเงยหน้าขึ้นมองเธอแวบหนึ่ง อึดใจนั้นประกายยินดีระคนประหลาดใจฉายวาบในดวงตาของเขา ก่อนจะดับวูบไปในเสี้ยววินาทีที่กวาดตาปราดผ่าน จากนั้นเขาก็หลุบตาลงอย่างเกียจคร้านอีกครั้ง

“ดูแลคุณเหยียนให้ดีนะจ๊ะ” เจีฮวาลำทับอีกครั้งพอเป็นพิธี แม้ว่าในห้องไม่มีใครสนใจสิ่งที่เธอพูด ทั้งยังโบกมือไล่เธอด้วยสีหน้ารำคาญ เจีฮวารับทิปไว้ในมือแล้วถอยออกไปพร้อมรอยยิ้มกว้าง

เสี่ยวซีถือเหล้าแก้วหนึ่งแล้วเดินไปนั่งข้างชายคนนั้นอย่างว่าง่าย ตัวอ่อนแอหลงอิงแนบตัวเขาราวกับลำตัวไม่มีกระดูก ชายคนนั้นกระเถิบไปด้านข้าง เห็นได้ชัดว่ามีเจตนาหลบ เว้นระยะห่างไม่ให้เธอแตะโดนตัว

“คุณเหยียน” หญิงสาวเรียกเขาเสียงเบาอย่างห้วนๆ แล้วทำท่าจะเข้าไปช่วยรินเหล้าให้ แต่พอเขยิบไปใกล้ก็ได้กลิ่นเหล้าโชยคลุ้งจากตัวเขา ช่วงเวลานั้นเธอเริ่มไม่แน่ใจว่าควรรินเหล้าแก้วนี้ให้เขาอีกหรือไม่

ดูเหมือนเขาดื่มไปเยอะพอสมควรแล้ว แม้กระทั่งทางตายังเริ่มปรากฏสีชมพูเรื่ออยู่บางๆ ขับเน้นเส้นที่ตึงดูดีในดวงตาดอกท้อ¹³ ที่จุ่มรินเป็นประกายคุณั้น

เมื่อขยับเข้ามาใกล้จึงเห็นใบหน้าของเขาอย่างชัดเจน เป็นผู้ชายที่สวยงามอะไรอย่างนี้ จ้าวเสี่ยวซีเองก็ประหลาดใจอยู่บ้างที่คุณศัพท์คำแรกที่ผุดขึ้นในสมองเมื่อเห็นหน้าเขาคือคำว่าสวย ไม่ใช่ความสวยแบบมนุษย์ที่มีเลือดเนื้อ ทั้งเมื่อมองลึกลงไป ยิ่งรู้สึกว่ามีคามบิตเบี้ยวขัดแย้งบางอย่างซ่อนอยู่ในนั้น

จู่ๆ เธอก็นึกถึงคำที่แม่เคยพูดกับเธอสมัยเด็ก

กายเฉกบุรุษโฉมดุจสตรี คือเกศภัยมากกว่ามงคล

“เธอชื่อเสี่ยวซีหรือ ‘ซี’ เขียนด้วยตัวอักษรตัวไหน” เหยียนเจิ้งแกว่งแกว่งเหล้าในมือ ไม่มองหน้าเธอตรงๆ แม้กำลังพูดกับเธออยู่

“เอ่อ...เส้นลากซ้าย เส้นขวางลากซ้าย แล้วก็จุด¹⁴ค่ะ” เสี่ยวซีตอบพลางคว้ามือข้างที่ว่างอยู่ของชายหนุ่ม แล้วใช้นิ้วลากเขียนลำดับขีดตัวอักษรเป็นชื่อของเธอ

เหยียนเจิ้งรีบชักมือหลบราวโดนไฟชอร์ต เสี่ยวซีรู้สึกกระอักกระอ่วนอยู่บ้างจึงเปลี่ยนเรื่องคุย

“แหวนสวยจังเลยค่ะ” เสี่ยวซีเพิ่งสังเกตเห็นว่านิ้วกลางของชายหนุ่ม

¹³ ดวงตาของคนที่เจ้าชู้ เบี่ยมเส้นนี้ เป็นที่รักชื่นชมของเพศตรงข้าม

¹⁴ เป็นวิธีอธิบายอักษรจีนโดยการบอกลำดับขีด ในที่นี้ คืออักษร 夕 อ่านว่า ซี หมายถึง เวลาพลบค่ำ ซึ่งมีคำพ้องเสียงหลายคำ เช่น 希 (ความหวัง, ความชื่นชม) 、溪 (ลำน้ำ) 、曦 (แสงตะวัน) เป็นต้น

สวมแหวนที่มีลักษณะพิเศษมากวงหนึ่ง เป็นแหวนทองคำขาวผิวเกลี้ยง ด้านบนสลักเป็นลายจุดขนาดจิ๋วเรียงกันเป็นรูปทรงแปลกประหลาด มองไม่ออกเลยว่าเป็นสัญลักษณ์สื่อความหมายอะไร

พอเห็นเธอพินิจดูลวดลายบนแหวนของเขา เขียนจึงก็เอ่ยถามขึ้นว่า “เธอรู้เรื่องด้วยหรือ”

“รู้เรื่องค่ะ คุณแม่ของฉันตาบอด ลวดลายอันนี้น่าจะเป็นอักษรเบรลล์ ถ้าเปลี่ยนรอยปุ่มบนแหวนของคุณเป็นลายนูนเหมือนอักษรเบรลล์ ความหมายก็คือ...”

“อ้อ...” เขียนจึงขัดจังหวะไม่ให้เธอพูดต่อ แล้วยื่นแก้วเหล้ามาตรงหน้าหญิงสาว “นี่เป็นความลับนะ”

เขาคุมฝ่ามือของตัวเองด้วยท่าที่ไม่เป็นธรรมชาตินัก ใช้นิ้วโป้งบังแหวนวงนั้นไว้ แล้วเงยหน้ายกเหล้ากระดกรวดเดียวหมดแก้ว

จ้าวเสี่ยวซีรู้สึกถึงความหวานที่ซาบซ่านอยู่ในใจ เพิ่งรู้จักกันไม่ถึงยี่สิบนาที พวกเขาสองคนก็มีความลับระหว่างกันแล้ว

ชายที่เรียกจ้าวเสี่ยวซีเข้ามาในห้องเมื่อครู่เห็นตอนแรกเขียนจึงดูเบื่อมาก แต่พอเจอแม่สาวน้อยนั้นก็หยอกเย้าพูดคุยกอย่างสนุกสนาน จึงนึกว่าแผนประจบสอพลอของตนล้มฤทธิ์ผลแล้ว รีบถือแก้วเหล้าพร้อมยิ้มกระหยิ่มมนใบหน้าเดินเข้าไปคุยกับเขา

“คุณเขียนครับ วันนี้ท่านผู้อำนวยการหลัวมาด้วยตัวเองเลยนะครับ หวังว่าคงทำให้คุณเขียนได้เห็นถึงความมุ่งมั่นและจริงจังของโรงพยาบาลเรา ราคาที่คุณเขียนเสนอมานะครับ ไม่ทราบว่าจะ...” ชายคนนั้นหัวเราะอยู่ในคอพรางท่าทำให้ฝ่ามือกดลง

เขียนจึงคลำหากระเป๋าสตางค์จากด้านหลังตัว แล้วหยิบธนบัตรสีแดงใหม่เอี่ยมหลายใบออกมาวางใส่ฝ่ามือของเสี่ยวซี ก่อนจะหันไปคุยกับชายคนนั้น

จ้าวเสี่ยวซีสัมผัสได้ว่า พอเขาเข้าสู่โหมดการทำงานแล้ว ก็เปลี่ยนไป

ราวกับเป็นคนละคน ทั้งเยือกเย็นและเฉียบขาด

ไม่ว่าอีกฝ่ายจะยกเหตุผลที่หนักแน่นมาเชื่อถือเพียงใดมาถกเถียง เขาก็ตอกกลับด้วยวิทายุทธ์มวยไทเก๊ก¹⁵ จนอีกฝ่ายต้องม้วนหลังกลับไป ทุกครั้ง จ้าวเสี่ยวซีเห็นชายสูงวัยทางฝั่งซ้ายของโซฟาหันไปส่งสายตาให้ ลูกน้องของตน

ชายคนนั้นขยับเข้าไปจนชิดข้างหูเหยียนเจิ้ง พลางซุสถามนิ้วแล้วพูดว่า “สามเปอร์เซ็นต์ ถือว่าเป็นของขวัญต้อนรับคุณเหยียนจากพวกเราป้ออ้าย ก็แล้วกันนะครับ”

ชายคนนั้นพูดพลางเหลือบหางตามองจ้าวเสี่ยวซีที่นั่งอยู่ด้านหลัง เหยียนเจิ้งอย่างกึ่งงใจกึ่งบังเอิญ ราวกับกำลังระแวงระวังไม่ยอมให้เธอ แอบฟัง

เสี่ยวซีทำเป็นใจลอย ราวกับไม่ได้ยินอะไรทั้งสิ้น

ประสบการณ์ทางโลกของเธอไม่ใช่โชกโชน แต่ย่อมต้องรู้ว่าโรงพยาบาล สิ่งยากครั้งหนึ่งต้องคำนวณเป็นหลักล้านหรือพันล้าน สำหรับเธอแล้ว แค่สาม เปอร์เซนต์ก็นับเป็นเงินมหาศาลเกินกว่าจะจินตนาการได้

แย่ที่สุด พอลคิดถึงแม่ที่ป่วยหนักจนเสียชีวิตเพราะไม่มีเงินซื้อยา จมูกของเธอก็แสบร้อนขึ้นมาหน่อยๆ

“ทางโรงพยาบาลอาจจะเข้าใจผิดไปนะครับ นี่คือราคาต่ำที่สุดของ พวกเราแล้วครับ”

รูปลักษณ์ภายนอกอ่อนละมุนสง่างาม ใบหน้างดงามบอบบางดูจุกหยก แต่น้ำเสียงเวลาคุยธุรกิจกลับแข็งกระด้างไม่น่าคบหาเลยสักนิด

รุ่นพี่ของจ้าวเสี่ยวซีที่นั่งอยู่ข้างๆ ดึงตัวเธอขึ้นแล้วพูดว่า “ไปกันเถอะ ไหนๆ ตอนนี้อยู่ก็ว่างอยู่ ไปห้องน้ำเป็นเพื่อนฉันหน่อย”

จ้าวเสี่ยวซีถูกลากออกไปนอกห้องอย่างไม่รู้ปี่มิขลุ่ย... ไม่ใช่นักเรียน

¹⁵ เปรียบเทียบวาทศิลป์ที่ยืดเยื้อเหมือนศิลปะการต่อสู้มวยไทเก๊ก อ่อนนอกแข็งใน

มัธยมสักหน่อย ถึงต้องหาเพื่อนไปเข้าห้องน้ำเป็นกลุ่ม

พอเดินออกมาถึงระเบียบทางเดิน รุ่นพี่ก็เริ่มอบรมเธอทันที
“เธอโง่หรืออะไรเนี่ย? พวกเขากำลังคุยเรื่องพวกนั้น เธอกลับเข้าไป
นั่งฟังซะใกล้ ชีวิตน้อยๆ ของเธอเนี่ย ไม่อยากเก็บไว้แล้วหรือยัง?”

“ไม่ห่างกลัวอะไรขนาดนั้นหรือก้มั่งคะ ก็แคร์เงินนิดๆ หน่อยๆ ไม่ได้
ฆ่าคนวางเพลิงสักหน่อย อีกร่างเขาก็ไม่ได้รับเงินด้วย”

“ก็มีเธอตัวเป็นๆ นั่งอยู่ตรงนั้นทั้งคน เขาจะกล้ารับได้ยังไง ฉันทกล้า
พนันกับเธอตรงนี้เลยว่าตอนนี้พวกเขากำลังต่อรองราคากันแล้ว”

“จริงหรือคะ”

“เสียวชิ พี่ขอบอกเธอไว้ตรงนี้ แล้วอย่ามาโทษว่าพี่ไม่เคยสอน คนที่
ทำอาชีพอย่างพวกเรานะ ต้องหูหนวกตาบอด เธอเข้าใจไหม ปากของพวก
เรามีไว้กินข้าวอย่างเดียวก็พอแล้ว”

จำวเสี่ยวซืออ้อยยังอยู่ด้านนอกครู่หนึ่งค่อยกลับเข้าไปในห้อง เขียน
แจ้งกลับไปบ้างคนเดียวอีกแล้ว หญิงสาวแอบลอบสังเกตสีหน้าของเขา แต่
ไม่อาจบอกได้เลยว่าอีกฝ่ายกำลังคิดอะไรอยู่ จนกระทั่งเธอกลับไปนั่งข้าง
เขา จึงเห็นว่าบนพื้นโต๊ะข้างแก้วเหล้าตรงที่พวกเขา นั่งคุยกันเมื่อครู่ มีตัว
อักษรที่เขียนด้วยน้ำเอาไว้ เป็นเลข 8 ที่กำลังแห้งและเลือนหายไปแล้วครึ่ง
หนึ่ง

ชั่วขณะนั้นสีหน้าของหญิงสาวหม่นไปชั่วครู่...เป็นจริงอย่างที่พวกพี่ๆ
บอกไว้ไม่มีผิด

“คุณเขียนครบ มาๆ เรามาตีมันอีกแก้ว!” ชายสูงวัยที่นั่งอยู่ทาง
ฝั่งซ้ายของโซฟาคือหลัวจินเซิง ผู้อำนวยการโรงพยาบาลป้ออ้าย โรง-
พยาบาลเอกชนที่ใหญ่ที่สุดในเมืองเหิงเฉิง อายุปาเข้าไปจะหกสิบแล้ว แต่
เวลาคุยธุรกิจก็ยังเลือกมาเริงร่าสุรานารีในสถานที่คาบโลกก็อย่างที่นี่

คนมากมายที่นั่งอยู่รอบด้านพากันเข้ามารินเหล้าและขอชนแก้วกับ
จิ้งจอกเฒ่า จากนั้นพวกเขาก็เริ่มชวนกันคุยสัพเพเหระไปเรื่องอื่น

ก่อนจะมาที่บาร์แห่งนี้ เหยียนเจิ้งมีนัดกินข้าวคุยธุรกิจ และระหว่างกินข้าวก็ดื่มไปไม่น้อยแล้ว แต่บอสใหญ่ของเขา ทั้งเหอสิง เคยบอกว่าห้ามปฏิเสธเหล้าในวงดื่มคุยธุรกิจ ดังนั้นเขาจึงกระดกลงคอไปอีกหนึ่งชอต กระเพาะเริ่มรู้สึกปวดแปลบ

เขาค่อยๆ เลื่อนมือไปที่ท้องน้อย มีเพียงเสียวซีที่สังเกตเห็น ทุกครั้งที่ที่มีคนมาขอชนแก้ว เธอจึงแกลังรินเหล้าให้เขาจนปริ่มแทนการแก้แค้น กลายๆ จนกระทั่งเขาหน้าเผือดเป็นสีเถ้าและต้องเดินไปเข้าห้องน้ำ

เขายืนอยู่เพียงคนเดียวในห้องน้ำชาย เสียงน้ำไหลชุ่มซ่าเป็นระยะ ความเจ็บแปลบในกระเพาะยิ่งรุนแรงชัดเจนกว่าตอนแรก เหงื่อเม็ดบางๆ ผุดพราวจนเสื้อเปียกชุ่ม เหยียนเจิ้งก้มตัวอยู่ที่มุมหนึ่งของอ่างล้างหน้า ใช้มือทั้งสองวักน้ำสะอาดขึ้นสาดหน้าของตัวเอง

ดื่มเหล้ามากเกินไปหน่อย เงามสะท้อนของคนในกระจกเริ่มปรากฏความบิดเบี้ยว รอยยิ้มตามแบบฉบับของคนทำการค้าค่อยๆ เงือนจางลง เผยกลิ่นอายความขบถวางโลกที่ซ่อนอยู่ในตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งนัยน์ตาสีดำที่เย็นเยือกและแหลมคมคู้้นที่กำลังจذبจ้องทุกสิ่งรอบกายด้วยความชิงชังรวมทั้งตัวเขาเองด้วย

เขาเกาะขอบอ่างล้างหน้าแล้วยิ้มหยันให้เงาสท้อนของตัวเองในกระจก เขาสวมหน้ากากมานานเกินไปแล้ว จนลืมแม้กระทั่งตัวเองเป็นใคร ตอนที่เหยียนเจิ้งเดินกลับมาที่ห้องวีไอพี นิ้วเฟิงแตะมือจับประตูก็ได้ยินเสียงหัวเราะลั่นอย่างสะใจแว่วมาจากด้านใน

“โคตรจะหยิ่งเลย ขนาดอยู่ต่อหน้าทั้งเหอสิงยังไม่รู้จักนอบน้อมเข้าหาผู้ใหญ่”

“ไม่รู้ว่ทั้งเหอสิงคิดอะไรของเขาอยู่ ก็แค่เด็กที่เลี้ยงไว้ เล่นเอาสนุกที่บ้านก็จะพอแล้ว ไม่เห็นต้องพามาทำงานที่บริษัท อย่างกับเขาเป็นยอดสมบัติดีแต่มาจากไหน ช่างไม่รู้จักรู้คุณค่าของกิจการที่พ่อเขาทิ้งไว้ให้บ้างเลย”

“จริงด้วยเหอะ ถึงกับกล้าเรียก 8% โลมาจริงๆ”

“พูดตามจริงนะ ผมเองก็ไม่ชินกับการทำงานกับ ‘คนประเภทนี้’ เหมือนกัน” ประโยคสุดท้ายเป็นเสียงของหลัวจินเชิง ความหมายของคำว่า ‘คนประเภทนี้’ ของเขาก็คือพวกรักร่วมเพศ

คำพูดของผู้อำนวยความสะดวกโรงพยาบาลเรียกเสียงหัวเราะครืนใหญ่จากคนรอบข้าง ขนาดที่อยู่อีกฝั่งของประตูยังรู้เลยว่าคนพวกนั้นกำลังตีหน้าประจบสอพลออย่างไร

เหยียนเจิ้งผลักประตูก้าวเข้าไปทันที เสียงภายในห้องเงียบกริบไปในฉับพลัน สีหน้าของทุกคนฉายแววระอึกรระอ่วน บางคนหุบยิ้มไม่ทันด้วยซ้ำ

สุดท้ายก็พวกปาห้องโก๋หนังเหนียว¹⁶ทั้งนั้น หลัวจินเชิงรีบยิ้มกว้าง พลางกวักมือเรียกเขาเข้าไปด้อมด้วยกัน ทำท่าราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เหยียนเจิ้งหยิบซองบุหรี่ฟู่หลงหวังกล่องน้ำเงินจากบนโต๊ะ แล้วหยิบบุหรี่ยี่ห้อหนึ่งขึ้นตีปทิมฝีปาก “พวกคุณด้อมกันไปก่อนนะครับ ผมขอตัวออกไปสูบบุหรี่”

เหยียนเจิ้งเอนตัวพิงผนังด้านข้างป้ายร้านโลดัส แสงไฟนีออนสีน้ำเงินสะท้อนบนใบหน้า เดี่ยวสว่าง เดี่ยวมืด

มือข้างหนึ่งยกขึ้นจุดไฟแช็ก มืออีกข้างยกขึ้นป้องลม ก่อนจะอัดควันเข้าปอดเฮือกใหญ่ แล้วเงยหน้าพ่นควันออกไปอย่างซ้าๆ สันGRAMที่ขีดขึ้นเผยให้เห็นเส้นโครงหน้าที่เรียบคมและหมดจด สร้อยรูปไม้กางเขนสีเงินที่คล้องอยู่รอบลำคอไหลลงมาห้อยอยู่ที่กลางอก ชับแน่นให้เห็นถึงความเย้ายวนระดับเพชรฆาต ผู้หญิงที่เดินผ่านไปมาถึงกับต้องเหลียวหลัง

“หลบหน่อยคะ หลบหน่อย” ฉินจิ้งฟยุงเชิงเงาซีที่เฝ้าและเตะเดินออกมาจากประตูด้านหลังของเขา

¹⁶ คนที่เจนจัด ลื่นเป็นปลาไหล ไร้ใจไม่ได้

ประตูของบาร์โลตัสไม่มีพื้นที่มากนัก เจ้าของร้านเป็นฮิปสเตอร์ติสต์แตก จึงวางรูปปั้นม้าสไตร์ลวินเทจสองตัวไว้ตรงปากทางเข้าร้าน กินพื้นที่สัญจรไปไม่น้อย ทำให้เข้าออกไม่สะดวก

เหยียนเจิ้งรูปร่างสูง แค่ยิ่นที่ปากทางเข้าก็ปิดทางเดินไปกว่าครึ่ง

“ขอโทษนะคะ ช่วยหลบหน่อย เพื่อนของฉันมาค่ะ” ฉินจิ้งตะแคงไหล่ของเขาเบาๆ

ชายหนุ่มเบี่ยงตัวหลบเล็กน้อย ขยับไปด้านข้างโดยที่ยังหันหลังให้หญิงสาวทั้งสอง

“จิ้นชืออวี่!”

ฉับพลันนั้นมือคู่หนึ่งก็พุ่งเข้าคว่ำลาคอเขาจากด้านหลัง เหยียนเจิ้งหน้าเปลี่ยนสีในฉับพลัน เขายืนตัวแข็งที่อยู่อยุตรงนั้น รวากับเท้าทั้งสองถูกตรึงจนไม่อาจกระดิกกระเดี้ย

ตลอดช่วงเวลาหกปีที่ผ่านมา เซ็งเจาซีแทบไม่ได้บอกเรื่องจิ้นชืออวี่กับใคร จะดี จะเลวร้าย ทุกสิ่งถูกซ่อนไว้ในก้นบึ้งของหัวใจ แต่วันนี้ฤทธิ์แอลกอฮอล์ทำให้เธอเทียวคว่ำตัวคนแปลกหน้าและเรียกชื่อเขา ฉินจิ้งดำเธอว่าทำตัวน่าขายหน้า

ตอนที่เซ็งเจาซีเดินผ่านเหยียนเจิ้ง ก็ใช้มือโอบลาคอของเขาไว้ และจับหน้าเขาให้หันมามองเธอ

เพราะเธอเพิ่งร้องไห้ เครื่องลำอวงรอบดวงตาดำจึงเปรอะเลอะเป็นปื้นสีดำ ลิปสติก็ถูกปาดเลอะไปบนหน้า สภาพเหมือนตัวตลก มีเพียงดวงตาเปล่งประกายระยิบระยับคู่หนึ่งที่กำลังจ้องใบหน้าของเหยียนเจิ้งอย่างไม่ละสายตา

“คนสารเลว” เซ็งเจาซีง้างมือขึ้นสูง ตั้งท่าจะตบหน้าเขาฉาดใหญ่ ฉินจิ้งเข้ามารั้งไว้ไม่ทัน ได้แต่หลับตาไปด้วยความสยดสยอง

แต่วินาทีที่มีมือวางลงแตะเป่าหมาย กลับเหลือเพียงสัมผัสแผ่วเบา ลากผ่านใบหน้า มือเพรียวเล็กไถ่ลงคล้องรอบลาคอและกอดเขาเอาไว้

เหยียนเจิ้งรีบหายใจออก ด้วยกลัวว่าปลายนิ้วหรือจะลวกโดนหญิงสาว เธอเมามากจริงๆ เมาจนจำไม่ได้ว่าใครเป็นใคร

“คุณรู้อ่างใหม่...รู้อ่างใหม่...ว่าฉันคิดถึงคุณขนาดไหน คุณอยู่ไหนกันแน่” หญิงสาวหลับตาลง ก่อนจะจุ่มพิตอย่างแผ่วเบาที่ข้างแก้มของชายหนุ่ม จุ่มพิตนั้นช่างบริสุทธิ์จนเขาไม่อาจจินตนาการล่วงล้ำไปถึงสิ่งอื่น

ฉินจิ้งรีบเข้ามาลากเชิงเจาซีที่เกาะชายหนุ่มแปลกหน้าแน่นรากับโคอาลาเกาะต้นยูคาลิปตัส “ขอโทษด้วยนะคะ ขอโทษจริงๆ ค่ะ เพื่อนฉันเมาเลยจำคนผิดนะคะ”

“ไม่เป็นไร...”

พอได้ยินเสียงชายหนุ่มฉินจิ้งก็ถึงกับชะงัก เป็นเสียงผู้ชายที่แหบห้าว และระคายหูอย่างที่สุด แตกต่างจากบุคลิกของเจ้าตัวอย่างสิ้นเชิง

ฉินจิ้งอ่อนไหวกับเรื่องเสียงยิ่งกว่ารูปลักษณ์ภายนอก แต่พอเธอได้เห็นหน้าของชายหนุ่มชัดๆ ก็อดไม่ได้ที่จะก่นด่าเพื่อนซี้ที่อยู่ในใจ ‘เชิงเจาซี เธอคิดจะแย่งดอกท้อ¹⁷ไปให้หมดโลกเลยหรือยังไง!’

คนเมาตัวหนักไม่ต่างจากตะกั่ว ฉินจิ้งที่สูงร้อยเจ็ดลิบยังถูกเธอทับจนเหลือความสูงแค่ร้อยห้าลิบ ขยับทางไหนก็ลำบากไปหมด

“คุณคะ ช่วยฉันพุงเพื่อนฉันเดี่ยวหนึ่งได้ไหมคะ ฉันจะไปเรียกแท็กซี่เข้ามาค่ะ” ฉินจิ้งไม่มีทางเลือกนอกจากขอความช่วยเหลือจากมนุษย์เพียงคนเดียวในรัศมีห้าเมตรรอบตัวเธอ แม้ว่าเขาจะเป็นคนแปลกหน้าที่เพิ่งถูกเชิงเจาซีลวนลามเมื่อครู่ก็ตาม

“อืม” อีกฝ่ายรับคำอย่างว่าง่าย แล้วโอบเชิงเจาซีที่เมาหมดสภาพไว้ด้วยมือเพียงข้างเดียว

ฉินจิ้งเรียกแท็กซี่ได้อย่างรวดเร็ว แล้วคนแปลกหน้ารูปหล่อก็ยังช่วยอุ้มเชิงเจาซีขึ้นมาหนึ่งที่เบาะหลังของรถ และช่วยปิดประตูอย่างใจดี

¹⁷ หมายถึง โชคเรื่องความรัก

ฉินจิ้งหมุนเปิดกระจกจากที่นั่งด้านข้างคนขับแล้วพูดขอบคุณเขา
อีกฝ่ายพยักหน้า แท้ก็ชี้วงฝุ่นตกลงมุงหน้าสู่ปลายทาง หญิงสาวเหลือบมอง
กระจกมองหลัง และเห็นว่าชายคนนั้นยังยืนนิ่งอยู่ที่เดิมไม่ขยับ ตามองตาม
รถที่กำลังเคลื่อนที่ห่างออกไป

บุหรีใหม่จนสุดมวน พอสะกิดไฟลวกโดนปลายนิ้ว เหียนจิ้ง
ถึงได้สติ และรีบเหวี่ยงก้นบุหรีลงไปที่พื้น

เขาก้มหน้า มุมปากโค้งขึ้นเล็กน้อย ปรกกายยื่นเยือกในแวตาลีอน
สลาย เหลือไว้เพียงความอบอุ่น

4

เทพบุตรนักพากย์

อรุณรุ่งผ่านพ้นไปแล้ว แต่ฉันก็ไม่ได้ขยับเข้าไปใกล้เธอ

รพินทรนาถ ฐาปกร

ดื่มจนเมาหนัก ปวดหัวราวกะโหลกจะแตกเป็นเสี่ยงๆ แม้กระทั่ง
ในความฝันก็ยังไม่ได้พบความสงบสุข

เพราะก่อนหน้านั้นถูกเงินจิ้งจกบังคับให้นั่งฟังผลงานของฮวายจิน วันนั้น
พอเธอหลับก็เลยเก็บไปฝัน ได้ยินเสียงฮวายจินพูดอยู่ในความฝันว่า

“ผมพูดว่ารักคุณร้อยครั้ง คุณอาจไม่เชื่อ แต่แค่พูดว่าไม่รักประโยค
เดียว ก็เท่ากับผลักไสคุณออกไปจากชีวิต คนที่คุณไม่เชื่อใจคือผม หรือคือ
ตัวคุณเองกันแน่”

น้ำเสียงเขาเริ่มต้นด้วยความกราดเกรี้ยว ก่อนจะค่อยๆ เปลี่ยนเป็น
สิ้นหวัง จนสุดท้ายกลายเป็นทุข์ระทมแสนสาหัส ฮวายจินที่กำลังพูดกับ
เธอในความฝันเดินออกมาจากความมืด แต่ใบหน้าของเขากลับกลายเป็น
จิ้งจอกวิ

เชิงเขาสะดุ้งตื่น เหงื่อน้อยๆ ผุดพราวทั่วใบหน้า

แสงยามเช้าสีขาวเจือเทาเหมือนห้องปลาค่อยๆ ปรากฏที่นอกหน้าต่าง
ตามด้วยเสียงนกร้องรับอรุณ เธอใช้นิ้วกดขมับไว้แล้วสายตีสระเบาๆ...

เซ็งเจาซีหนอเซ็งเจาซี เมื่อไหร่เธอจะเลิกนิสัยชอบคิดเข้าข้างตัวเองแบบนี้ได้เสียที

วันนี้เป็นวันหยุดสุดสัปดาห์สุดท้ายก่อนเธอจะเริ่มงานอย่างเป็นทางการในสัปดาห์หน้า ทุกเสี้ยววินาทีจึงล้ำค่าอย่างที่สุด หมิงสาวล้มตัวลงไปบีบต่ออีกครู่หนึ่ง แต่แล้วก็ถูกเสียงมือถือปลุกให้ตื่นขึ้นมามีอีกครั้ง

เสียงฉินจิ้งตะโกนลั่นจากปลายสาย “เสียวซี! ช่วยฉันเอาซองเอกสารบนโต๊ะมาส่งให้ที่สถานีที่ได้ไหม ไม่มีเวลาแล้ว รายการกำลังจะออนแอร์”

“ฉินจิ้ง เธออย่ามาหลอกฉันเสียให้ยาก” เซ็งเจาซีพลิกตัวแล้วหลับตานอนต่อ ขนาดใช้นิ้วเท้าคิดยังรู้เลยว่านี่เป็นแผนที่แสนจะไม่เนียนในการจับคู่ดูตัวให้เธอกับฮวายจิน

“ฉันพูดจริงๆ ถ้าฉันไม่ได้สคริปต์นั้นก่อนบ่ายโมง ฉันต้องถูกไล่ออกแน่!” ฉินจิ้งพูดจบก็ตัดสายโดยไม่เปิดโอกาสให้เธอปฏิเสธด้วยซ้ำ

เซ็งเจาซีวางมือถือไว้ข้างหมอนแล้วหลับตาลงอีกครั้ง แต่สุดท้ายนอนได้ไม่ถึงสองนาทีก็ติดตัวกระโดดขึ้นจากเตียง “บ้าที่สุด”

เธอเดินเข้าไปในห้องนอนของฉินจิ้ง บนโต๊ะมีสคริปต์วางอยู่ชุดหนึ่งจริงๆ อีกไม่ถึงครึ่งชั่วโมงก็จะบ่ายโมงแล้ว หมิงสาวคว้าเสื้อโคตขึ้นมาสวมทับอย่างลวกๆ แล้วเรียกแท็กซี่มุ่งหน้าไปสถานีวิทยุ

ฉินจิ้งยืนรอรับเธออยู่ที่ประตู คนที่เดินเข้าออกสถานีวิทยุในย่านใจกลางเมืองล้วนแต่งตัวอย่างสดใสสวยงาม พอเห็นเซ็งเจาซีเดินลงมาจากแท็กซี่ในสภาพห้วยงเหิงหน้าไม่ได้ล้าง ฉินจิ้งก็อยากแกล้งทำไม่รู้จักรักเพื่อนซี้ของตัวเองขึ้นมาทันที

“ป่าเซ็งคะ คือหนูก็รู้ว่าป่าไม่อยากดูตัว แต่ป่าต้องเล่นแรงเบอร์นี้เลยเหรอะคะ”

“อ๊ะ เอาไป ฉันจะกลับไปนอนต่อแล้ว”

“เฮ้อๆๆ” ฉินจิ้งคว้าตัวเธอไว้ “ไหนๆ ก็มาแล้ว มาดูรายการที่ฉันจัด

หน่อย่น่า!”

แล้วฉันจึงก็ลากเธอขึ้นไปในห้องจัดรายการบนชั้นสามโดยไม่เปิดโอกาสให้เธอโต้แย้ง จากนั้นโยนเธอให้ผู้กำกับรายการช่วยดูแล “เจ้าหัวคะเนนี่เพื่อนของฉันเองค่ะ เขามาฟังพวกเราออกอากาศสด ผวกผีดูแลเขาหน่อยนะค่ะ”

เธอจับเชิงเจาซีนั่งลงที่โซฟา ส่วนตัวเองรีบเบี่ยงไฟลุกเข้าไปอยู่ในห้องจัดรายการ แล้วหันกลับมาทำมือเป็นรูปหัวใจส่งให้เชิงเจาซีผ่านกระจกใสที่กั้นสองห้อง

เจ้าหัวเหน่าแก้วหนึ่งให้เชิงเจาซี “อีกเดี๋ยวพอแขกรับเชิญมาถึงก็จะเริ่มออกอากาศสดแล้ว ตามสบายแล้วกันนะ”

“ค่ะ ขอบคุณค่ะพี่หลัว” เชิงเจาซีรับแก้วพลาสติกใสไว้ในมือแล้วนั่งเหม่ออยู่ที่โซฟา เมื่อเข้าฝันร้ายจนสะดุ้งตื่น จนตอนนี้สติของเธอก็ยังฟื้นฟูสภาพไม่ได้มรร้อย คิดอยู่อย่างเดียวว่าอยากรีบกลับบ้านไปนอนต่อ

ช่วงเวลากการซ้อมบทและทดสอบเสียงอันยาวนาน เชิงเจาซีฟังเสียงคลื่นไฟฟ้าเซ่ๆ ที่แว่วมาเข้าหูเป็นระยะ ก่อนจะผล็อยหลับไปบนโซฟาโดยไม่รู้ตัว

ตอนที่ฮวายจินเดินเข้ามาในห้องจัดรายการ สิ่งแรกที่สะดุดตาเขาก็คือสิ่งมีชีวิตปริศนาก่อนกลมๆ ที่นอนขดอยู่บนโซฟาห้องข้างๆ เส้นผมร่วงลงปรกใบหน้าของเธอไว้เกือบหมด เหลือเพียงส่วนคางเล็กจิ้มลิ้มที่โผล่ออกมาให้เห็น หัวเอียงกระเท่ระเบ็นมูประหลาดที่สุดไม่น่าหลับลงได้ คล้ายว่าพร้อมจะเอียงจนล้มลงไปได้ทุกเมื่อ น้ำครึ่งแก้วที่ถือไว้ในมือเอียงตามองศาของลำตัว แต่น้ำกลับปริ้มหนึ่งในมุมที่สมดุลอย่างประหลาด ทำให้ไม่ไหลหกจากแก้ว

เป็นภาพที่ระคายสายตาไม่น้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่ออยู่ท่ามกลางกลุ่มคนทำงานที่กำลังเดินไปมาอย่างกระตือรือร้นและเอาใจจริงเอาจัง เธอเหมือนสิ่งมีชีวิตล่องหนที่หลุดมาจากอีกมิติ แปรกแยกจากสภาพแวดล้อม

รอบด้าน แต่กลับไม่มีใครสังเกตเห็น

จนกระทั่งเริ่มนับถอยหลังก่อนเข้าสู่รายการ ฉินจึงถึงสังเกตเห็นว่า สายตาของฮวายจินคอยจะเหลือบมองไปทางเชิงเขาที่อยู่ตลอด เหมือนตั้งใจ แต่ก็เหมือนบังเอิญ พอเห็นแบบนี้แล้วก็คิดอยู่ในใจว่า งานนี้สนุกแน่

“3...2...1...เริ่ม” เสียงเพลงเปิดรายการอันคุ้นเคยดังขึ้น รายการเริ่มออนแอร์

“วันนี้รายการ ‘เปิดใจกับฉิน’ รู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่จะได้ร่วมพูดคุยกับแขกรับเชิญซึ่งเป็นนักพากย์ระดับแนวหน้าของวงการ คุณฮวายจิน...สวัสดิ์ค่ะคุณฮวายจิน”

“สวัสดิ์ครับ สวัสดิ์ผู้ฟังทุกท่านด้วยนะครับ”

พอทีมผู้จัดได้ฟังเสียงฮวายจินผ่านทางหูฟัง ก็อดไม่ได้ที่จะมองหน้ากันพลางทอดถอนใจด้วยความชื่นชม เสียงแบบนี้คือของขวัญสวรรค์ ประทานสำหรับคนที่ทำอาชีพในวงการนี้โดยไม่ต้องสงสัย

“มีผู้ฟังถามเข้ามาหลายคนเลยค่ะว่าชื่อฮวายจิน เป็นชื่อในวงการของคุณหรือเปล่าค่ะ”

“ไม่ใช่ครับ เป็นชื่อจริง ผมเข้าใจ ชื่อใจฮวายจินครับ”

“เป็นชื่อที่ไพเราะและฟังดูสง่าทรงภูมิมากเลยค่ะ...”

รายการดำเนินต่อไปอย่างราบรื่นจนจบการออกอากาศ

หลังจบรายการฉินจึงถอดหูฟังแล้วยื่นมือให้อีกฝ่าย “ขอบคุณคุณฮวายจินมากๆ นะคะ ที่เข้าร่วมสัมภาษณ์กับพวกเราในวันนี้”

ระหว่างที่พูดหญิงสาวก็ฉีกเปิดประตูออกไปยังห้องด้านนอก เข้าข้างหนึ่งถึงเชิงเขาซีที่ยังหลับปุ๋ยไม่รู้เรื่องอยู่บนโซฟา

ในที่สุดน้ำที่รักษาระดับปริมาตรของแก้วอย่างพอดีมาตลอดก็เสียดสมดุลง และหกกระจายเต็มเสื่อของเชิงเขาซี

ฉินจึงโน้มตัวลงมาแล้วใช้แขนกดลำคอของเพื่อนซี้ ก่อนจะลดเสียงลงเหลือเพียงเสียงกระซิบพูดข้างหูเธอว่า “คุณผู้หญิงมาถึงนี่เพื่อย้ายห้อง

นอนหरोคะ รีบเข็ดน้ำลายให้สะอาดแล้วลุกขึ้นมาทักทายเขาดีๆ เตี่ยวันนี้”

ทันทีที่ยึดตัวลุกขึ้น สีหน้าของฉินจิ้งก็เปลี่ยนไปราวกับเป็นคนละคน เธอหันไปยิ้มหวานพลางแนะนำกับโจวฮวยจิ้นว่า “นี่คือรูมเมตและเพื่อนสนิทของฉินคะ ชื่อเซ็งเจาซี นี่คือคุณฮวยจิ้น ไอดอลของฉัน คนที่ฉินเคยเล่าให้เธอฟังไงล่ะ”

ฉินจิ้งสูงร้อยเจ็ดสิบ ส่วนเซ็งเจาซีซึ่งเตี้ยกว่าเธอเกือบหนึ่งศักระถูกลากให้ลุกขึ้นยืนราวกับเป็นลูกนกตัวน้อย เธอข้มผมลวกๆ สองที แถมยังใช้แขนเสื้อเช็ดมุมปาก ก่อนจะยื่นมือออกมาด้วยสีหน้าเหม่อลอย “สวัสดีค่ะ”

โจวฮวยจิ้นรับมือเธอไปจับไว้อย่างเป็นสุภาพบุรุษ “สวัสดีครับคุณเซ็ง ไม่เจอกันเสียนานนะครับ”

เมื่อครู่ตอนนอนเธอไม่ได้ห่มผ้า แม่จะอยู่ในห้องที่มีฮีตเตอร์ แต่มือและเท้าของเซ็งเจาซีก็ยังเย็นเฉียบราวกับน้ำแข็ง สัมผัสอุ่นๆ ที่แล่นมาจากกลางฝ่ามือ ทำให้รู้สึกอบอุ่นแบบแน่นอนอย่างประหลาด

ในที่สุดเธอก็ได้มองคนตรงหน้าให้ชัดๆ ด้วยสติที่ตื่นเต็มที่

“คุณเองหรอเนี่ย!” แวแห่งความประหลาดใจระคนยินดีปรากฏบนใบหน้าของหญิงสาว

“ผมเองครับ” โจวฮวยจิ้นยิ้มพลางพยักหน้า ดูไม่ประหลาดใจแม้แต่น้อย

วันนี้เขาสวมสูทสากลทรงพอดีตัว เป็นลูกที่คลาสสิกสง่างามอย่างผู้ทรงภูมิสมกับชื่อของเจ้าตัวเป็นที่สุด เวลามองแล้วรู้สึกสบายใจ ไม่มีรังสีคุกคามปนอยู่แม้เพียงเสี้ยว คล้ายกับฉินชื่อวี่ในสมัยนั้นอยู่บางส่วน แม้กระทั่งเสียงก็คล้ายเขามาก

ฉินจิ้งไม่รู้ว่าสองคนกำลังส่งรหัสลับอะไรกันอยู่

เซ็งเจาซีรีบอธิบายด้วยสีหน้าตื่นเต็น “เขาก็คือ ‘1A’ บนเครื่องบิน ที่ฉินเคยเล่าให้เธอฟังไงล่ะ”

พอพูดถึงประสบการณ์ระทึกขวัญจากเหตุจี้เครื่องบินครั้งนั้น ฉินจิ้ง

อดไม่ได้ที่จะรู้สึกทั้งสองคนนี้มีบุพเพสันนิวาสต่อกันจริงๆ

“จริงด้วย ปากกาของคุณยังอยู่กับฉันนะคะ วันนี้ไม่ได้เอามาด้วย ไว้วันหลังฉันเอาไปคืนได้ไหมคะ”

“ไม่ต้องรีบหรอกครับ คุณเซ็ง คุณฉิน ไม่ทราบว่ามันจะขอเชิญคุณสองคนกินข้าวเย็นด้วยกันกับผมได้ไหมครับ”

“ได้สิคะ”

ทั้งสามคุยพลางหัวเราะระหว่างเดินลงไปลานจอดรถชั้นใต้ดิน อันที่จริงเซ็งเจาซีมีรถเป็นของตัวเอง แต่วันก่อนเกิดอุบัติเหตุเลยมีรอยถลอกนิดหน่อย ต้องส่งไปซ่อมที่อู่รถ เธอกลับมาเกือบครึ่งปีแล้ว แต่ก็ยังไม่ชินกับการจราจรอันวุ่นวายไร้ระเบียบของที่นี่ วันนี้จึงไม่มีทางเลือกนอกจากขอติดรถฮวยจิ้นไปพร้อมกับฉินจิ้ง

โจวฮวยจิ้นขับรถลินคอล์นรุ่น MKT สีดำ น่าจะราคาสามแสนกว่าหยวน เซ็งเจาซีรู้สึกว่าเป็นรถที่เหมาะสมกับบุคลิกของเขามาก โลว์โพรไฟล์ สงวนท่าที

พอเล่นมาถึงทางยกระดับวงแหวน รถก็ติดจนแม้กระทั่งน้ำยังไหลผ่านไปไม่ได้

ตอนแรกเซ็งเจาซีกำลังนั่งหลับตาพักผ่อนอยู่ที่เบาะหลังด้วยความสงบนิ่งดูพระเข้ามาน แต่พอรถแล่นไปได้ครึ่งทางก็ได้รับโทรศัพท์จากกรมฯ หลังจากนั้นท่าทีของเธอก็ตั้งเครียดขึ้นมาทันที ตาเธอแต่จ้องแถวรถยนต์ที่จอดนิ่งไม่กระดิกอยู่นอกหน้าต่าง ท่าทางร้อนรนจนเริ่มนั่งไม่ติด

ฉินจิ้งมองออกว่าเธอกำลังร้อนใจ จึงกระซิบถามว่า “งานเข้าเธอ”

“อือ” เซ็งเจาซีตอบ พลางทำหน้าตึงทึงจ้องการจราจรที่ติดขัดระดับที่น้ำไหลผ่านไปไม่ได้ที่ด้านนอก

“เธอยังไม่ทันเริ่มงานเลยไม่ใช่เหรอ”

“นักเรียนใหม่มาถึงก่อนเวลาที่กำหนดนะ พวกเขาจะมาถึงพรุ่งนี้แล้ว ทางกรมฯ ต้องการประชุมคุยรายละเอียดเรื่องการฝึกอบรม ขอโทษด้วยนะ

ฉันขอตัวก่อน วันนี้คงกินข้าวเย็นกับพวกเธอไม่ได้แล้ว ไว้ค่อยนัดกันวัน
หลังนะ” แล้วจู่ๆ เธอก็เปิดประตูวิ่งย้อนศรไปทางด้านหลังของทางยกระดับ
ทำเอาฉันจึงตกใจจนตาค้าง

โจวฮวยจิ้นหันไปมองและเห็นว่าเธอกำลังวิ่งไปหามอเตอร์ไซค์คัน
หนึ่ง จากนั้นก็ขี่มือขี่ไม้ล้อสารอะไรกับคนขับอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะตัวตวี่ขาขึ้น
คร่อมเบาะหลังของมอเตอร์ไซค์ ท่าทางโลดโผนยิ่งกว่าผู้ชายทั้งแห่ง
มอเตอร์ไซค์เบียดซ้ายแทรกขวากวนค้อยๆ แสงไปอยู่ด้านหน้ารถของเขา
เชิงเงาซึ่งไม่วายหันมาโบกมือให้พวกเขาด้วย ความมุ่งมั่นและกระตือรือร้น
ฉายชัดบนใบหน้า แตกต่างจากท่าทางห่อเหี่ยวซึ่งกะตายเมื่อครู่ราวกลับ
หน้ามือเป็นหลังมือ

“คุณเชิงเขาทำงานอะไรหรือครับ” เขาเคยได้ยินเธอพูดบนเครื่องบิน
แล้วครั้งหนึ่ง แต่ไม่แน่ใจนัก ก็เธอเล่นสลับหลายบทบาทในชั่วพริบตาเสีย
ขนาดนั้น

“เขาเป็นโค้ชสอนการเจรจาต่อรองและประนีประนอมค่ะ กรมตำรวจ
เพิ่งเชิญเขามาเป็นครูสอนเมื่อไม่นานนี้เอง”

“อ้อ หรือครับ แสดงว่าตอนนั้นเขาพูดจริง น่าสนใจดีนะครับ”

มุมปากของโจวฮวยจิ้นโค้งขึ้นเล็กน้อย คล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม จาก
มุมมองของฉันจึง น่าเสียดายที่มุมนุ่มแบบนี้ เมื่อรวมเข้ากับสีนกรามที่คมคาย
สว่างงามของเขาแล้ว กลายเป็นส่วนผสมที่เซ็กซี่อย่างประหลาด หัวใจเธอ
ถึงกับเต้นผิดจังหวะไปชั่วครู่

หลังจบประชุม ทุกคนทยอยกันเดินออกจากกรมตำรวจ เชิงเงาซี
ยกมือขึ้นดูนาฬิกา สีทึมกว่าแล้ว

เมื่อกลางวันเธอไปที่สถานีวิทยุเลยไม่ได้กินข้าวเที่ยง เมื่อครู่ทำงาน
ตลอดเลยไม่ทันรู้สึก แต่พอสมองว่างก็รู้สึกทันทีว่าหิวจนหน้าอกจะแฉ่ง
ติดกับแผ่นหลังอยู่แล้ว ท้องร้องจ๊อกๆ ไม่ยอมหยุด

เธอเดินออกจากสถานีตำรวจ รู้สึกถึงสายลมเย็นเยือกวูบหนึ่งที่พัดผ่าน ย่างเข้าสู่ปลายฤดูร้อนแล้ว เมืองเหิงเหิงไม่หลงเหลือไออุ่นจากหน้าร้อนที่ใกล้ผ่านพ้นเท่าใดนัก เช็งเจาซีกระชับเสื้อโค้ตให้ห่อตัวแน่นขึ้น สองมือไขว่กันสอดใต้รักแร้ให้รู้สึกอุ่นขึ้นบ้าง ในใจคิดอยู่ว่าชอยเล็ก ๆ ตรงนี้น่าจะเรียกรถยาก แล้วตอนนั้นเองก็ได้ยินเสียงแตรรถปิ่นๆ ที่ด้านหลัง

เธอเงยหน้ามองและเห็นรถลินคอล์นสีดำนจอดอยู่หน้าประตูทางเข้ากรมตำรวจ เมื่อครู่ไม่ได้เปิดไฟหน้ารถ เธอจึงไม่ทันสังเกต

“เสี่ยวซี!”

ฉินจิ้งยี่นหันหน้าออกมาจากกระจกฝั่งที่นั่งข้างคนขับ พลังกวั๊กมือเรียกเธออยู่ไฉน

เช็งเจาซีหนึ่งไปสองวินาทีก่อนจะคิดได้ว่าเป็นรถของโจวฮวยฉิน เธอวิ่งเหยาะๆ ไปสองก้าวก่อนจะเปิดประตูด้านหลังแล้วมุดเข้าไปในรถ แวบแรกที่ฮีตเตอร์เป่าลมอุ่นๆ ออกมาทำให้เธอรู้สึกหนาวยิ่งกว่าตอนแรก เช็งเจาซีดูท่าทั้งสองไปมาแล้วหันไปถามฉินจิ้งว่า “มาได้ยังไงเนี่ย”

ฉินจิ้งซุกถุงกล่องข้าวที่ห่ออย่างเรียบร้อยยื่นมาตรงหน้า “ก็กลัวว่าเธอจะมัวแต่ทำงานจนหิวตายนะสิ”

เช็งเจาซีรับกล่องข้าวที่ยังอุ่นๆ มาไว้ในมือ ในใจคิดอยากกวาดลงท้องไปเสียให้หมด แต่จำเป็นต้องควบคุมตัวเองไว้และวางกล่องข้าวไว้ข้างเท้าก่อน รอกลับถึงบ้านแล้วค่อยกิน

“ทำไมไม่กินล่ะ” ฉินจิ้งประหลาดใจ

“กลัวรถจะมีกลิ่นนะ”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ พรุ่งนี้ผมจะเอารถไปล้างอยู่แล้ว คุณรีบกินเถอะ กินเสร็จแล้วค่อยขับกลับ” โจวฮวยฉินพูดอย่างโล่งใจ เปิดช่องให้เธอกินข้าวได้อย่างไม่ต้องกังวล

พอได้ยินดังนั้นเช็งเจาซีก็หยิบกล่องข้าวขึ้นมาใหม่ ทันทีที่เปิดฝาก็ได้กลิ่นหอมแสนเย้ายวนใจ เธอรู้สึกชอบตาร้อนผ่าวเหมือนอยากร้องให้

และหันไปส่งจูบให้ฉันจึงด้วยความปลื้มปิติ

ฉันจึงไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ในความปัญญาอ่อนของเพื่อนสนิท “ถ้าจะขอบคุณก็ขอบคุณคุณฮวายจินเถอะ เขาเป็นคนเสนอว่าจะมารับเธอที่นี่ ไม่งั้นมีเธอฉันจะกล้ากวนเขาให้อ้อมเกือบครึ่งเมืองเพื่อมารับเธอตอนเลิกงาน”

เซ็งเจาซีอมข้าวไว้ในกระพุ้งแก้มข้างหนึ่ง พลางหันไปพูดเสียงอู้อี้ว่า “ออบอง (ขอบคุณ)”

โจวฮวายจินเหมือนอยากหัวเราะ แต่พื้นฐานการเลี้ยงดูที่ดีทำให้เขาทนกลั้นไว้ สีหน้าที่ปรากฏจึงดูเหยเกออยู่เล็กน้อย “ไม่ต้องเกรงใจหรอกครับ คุณตำรวจเซ็ง”

เซ็งเจาซีอาศัยจังหวะที่หยุดตีเบยหน้าขึ้นจากกล่องข้าว มุมปากยังจับฝักอยู่ก้นหนึ่ง “อยากหัวเราะก็หัวเราะเถอะค๊ะ ไม่ต้องกลั้นไว้ เดี่ยวจะเก็บกดจนเป็นโรคเอา”

โจวฮวายจินชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะปล่อยหัวเราะอย่างเต็มเสียง ยิ่งคุยยิ่งรู้สึกว่าผู้หญิงตรงหน้าช่างไม่เหมือนใคร

“อ๊วยโหย เซ็งเจาซี เธอทำฉันชายหน้าจนชีวิตนี้ไม่มีหน้าเหลือให้ขายแล้ว”

รถจอดเพื่อให้เซ็งเจาซีมีเวลากินข้าว พอเห็นเธอกินใกล้เสร็จ ฉันจึงก็ยื่นกระดาษเช็ดปากแผ่นหนึ่งมาให้

เธอรับกระดาษนั้นมาเช็ดปากแล้วพูดว่า “ขอบใจนะ รอฉันลงไปทิ้งขยะแป๊บเดียว เดี่ยวพวกเราจะได้กลับบ้าน”

“เดี๋ยวผมเอาไปทิ้งให้” โจวฮวายจินรับกล่องข้าวมันแผลบจากมือเธอไปหน้าตาเฉย แม้กระทั่งกระดาษทิชชูที่เธอเพิ่งใช้เช็ดปากแล้วขยำเป็นก้อนไว้ในมือเขาก็หยิบไปด้วย ชายหนุ่มก้าวลงจากรถ แล้วเดินไปที่ถังขยะซึ่งอยู่ไม่ไกลจากตรงนั้น

ฉันจึงทำท่ายกคิ้วทลิวตา แล้วพูดอย่างตื่นเต็นว่า “เห็นไหม ฉันบอก

แล้ว! นี่แหละที่เขาเรียกว่าผู้ชายแสนดี! ยอดชายแห่งศตวรรษที่แท้!”

เซ็งเจาซีซึ่งใจอย่างที่สุดที่ฉินจิ้งยอมทุ่มสุดตัวเพราะกลัวเพื่อนซึ่งจะขึ้นคาน แต่สุดท้ายเธอต้องขอปฏิเสธความหวังดีนี้

“กำลังคุยอะไรกันอยู่ครับ ท่าทางสนุกเชียว” โจวฮวยยจินเปิดประตูรถแล้วก้าวเข้ามาหนึ่ง พาสายลมหนาวด้านนอกพัดเข้ามาพร้อมกันด้วย เซ็งเจาซีขดตัวลึกลงไปในมูมเบาะ

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ แต่กำลังคุยกันว่าเดี๋ยวนี้ผู้ชายดีๆ สูญพันธุ์หมดแล้ว” ฉินจิ้งพูดพลางปรายตามองเซ็งเจาซีเหมือนจะคาดโทษ

โจวฮวยยจินพอเดาได้ว่าทั้งสองกำลังคุยเรื่องเขา แต่ก็ทำเฉยไม่พูดอะไร ชายหนุ่มสตาร์ตรถแล้วพาหญิงสาวทั้งสองกลับไปส่งบ้าน

พอสองสาวลงจากรถ ฉินจิ้งกับโจวฮวยยจินก็คุยกันอีกนิดหน่อย ก่อนจะบอกลา เซ็งเจาซีเหลียวซ้ายแลขวาไปเรื่อยเรื่อยด้วยความเบื่อหน่าย บังเอิญเหลือบไปเห็นแสงสะกิดไฟเล็กๆ สว่างวูบวาบอยู่ที่มุมหนึ่งของอาคาร คล้ายว่ามีใครกำลังยืนสูบบุหรี่อยู่ในมูมมืด

ตั้งแต่มีการบังคับใช้กฎหมายห้ามสูบบุหรี่ พื้นที่สาธารณะทั้งหมดถือเป็นเขตห้ามสูบ โดยเฉพาะเขตชุมชนระดับไฮเอนด์ที่ประกาศอย่างชัดเจนว่าเป็นเขตปลอดบุหรี่อย่างนี้ ยิ่งคุมเข้มเป็นพิเศษ

พอโจวฮวยยจินสตาร์ตรถขับออกไป ฉินจิ้งก็หันมาทำท่าจะเรียกเซ็งเจาซีขึ้นบ้าน แต่กลับเห็นเธอก้าวฉับๆ เดินออกไป ไม่รู้ว่าเดินไปไหน

“เฮ้อ...เธอนี่จริงๆ เลยน้า”

ไม่รู้เพราะคนที่ยืนอยู่ตรงมุมตึกได้ยินเสียงเธอหรือว่าอย่างไร แต่เพียงชั่วพริบตาบุหรี่ยาก็ถูกเหยียบดับ แสงไฟหายวับไปอย่างไร้ร่องรอย ตอนที่เซ็งเจาซีเดินไปถึง ก็เหลือแค่ก้นบุหรี่ยีกระจ่ายอยู่เต็มพื้น กับกลิ่นควันที่ยังลอยคลุ้งอยู่ในอากาศ

ฉินจิ้งซึ่งเดินตามมาด้านหลังเห็นก้นบุหรี่ยีที่ล้นอยู่เต็มพื้นก็บ่นว่า “ใครกันเนี่ย ไร้จิตสำนึกจริงๆ”

เชิงเจาซีถอยหลังไปก้าวหนึ่ง พยายามออกให้ห่างจากกลิ่นควันบุหรี่มือสองที่คลุ้งตลบอยู่ตรงนั้น “เดี๋ยวพุงนี้ต้องโทร. ไปเรียกนิติบุคคลมาเช็คหน่อยแล้ว”

5

นักเจรจาหญิงมือหนึ่ง

พระวอพระตาของท่านเป็นโคมสำหรับเท้าของข้า
และเป็นความสว่างแก่วิถีของข้า

พระคัมภีร์ไบเบิล

ในพิธีมอบรางวัลที่จัดขึ้น ณ ห้องบอลรูมชั้นบนสุดของโรงแรม
วันทอง

ประธานบริหารหนุ่มแห่งบริษัทยาทั้งชื่อ¹⁸ ทั้งเหอสิง ชื่นรับรางวัล
ผู้ทรงอิทธิพลด้านการนำเข้าวัตถุติดยา เนื่องในโอกาสครบรอบ 20 ปี CPHI
Global เขาได้รับเลือกให้รับรางวัลในครั้งนี้ เพราะยาลดไข้ทรงประสิทธิภาพ
ตัวใหม่ชื่อ ฮู่ยั้งหลิงที่บริษัททั้งชื่อวิจัยและผลิต

ในงานครั้งนี้ บริษัทยาทั้งชื่อเป็นบริษัทที่ลงทุนโดยต่างชาติร้อย
เปอร์เซ็นต์เพียงแห่งเดียวที่ได้รับรางวัลอันทรงเกียรติในฐานะหนึ่งในสิบ
สุดยอดบริษัทผู้ผลิตและนำเข้ายา

ตระกูลทั้งย่ายิ่งไปตั้งรกรากที่อเมริกาตั้งแต่วุ่นบู ปู่ของทั้งเหอสิง
ซึ่งเป็นประธานบริหารรุ่นปัจจุบันเป็นแพทย์แผนจีนรุ่นเก่า เริ่มเปิดร้าน
ขายยาเล็กๆ ที่สหรัฐอเมริกาตั้งแต่ยุค 50 กิจการเติบโตขึ้นเรื่อยๆ นับจาก

¹⁸ ตระกูลทั้ง

วันนั้น จนปัจจุบันกลายเป็นบริษัทข้ามชาติยักษ์ใหญ่ไปแล้ว

บริษัทฯของตระกูลทั้งเริ่มบุกตลาดจีนในยุคของทั้งเหอสิงนี่เอง มีข่าวลือว่าพ่อกับแม่ของทั้งเหอสิงแยกทางกันตั้งแต่เขายังเล็ก เขาตามแม่กลับมาอยู่จีนจนจบมัธยมปลาย จึงย้ายกลับไปอเมริกาเพื่อรับช่วงกิจการของปู่ ดังนั้นจึงมีความรักและผูกพันต่อแผ่นดินจีนเป็นอย่างมาก

หลายปีที่ผ่านมาทั้งเหอสิงนำทัพบุคลากรและเงินทุนกลับมาลงทุนที่จีนด้วยตัวเอง และสาขาต่างประเทศแห่งแรกในประเทศจีนของบริษัทฯ ทั้งชื่อก็อยู่ที่เมืองเหิงเฉิงนี่เอง

ขณะขึ้นกล่าวในพิธีมอบรางวัล ทั้งเหอสิงถือถ้วยรางวัลไว้ด้วยมือหนึ่ง มืออีกข้างชูแก้วเหล้าดื่มฉลองให้เหยียนเจิ้ง รองประธานบริหารบริษัท ซึ่งยืนอยู่ด้านล่างเวที “เหยียนเจิ้งเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่มีความสามารถโดดเด่นอย่างมาก ทั้งยังเป็นพี่น้องและเพื่อนสนิทที่สุดของผมอีกด้วย ครั้งนี้บริษัททั้งชื่อและตัวผมเองเป็นผู้ขึ้นรับรางวัล แต่เขาและทีมของเขาคือผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จที่แท้จริง”

คำพูดของเขาทำให้ความสนใจของสื่อมวลชนไปรวมกันอยู่ที่รองประธานบริหารซึ่งเป็นคนหนุ่มวัยเดียวกับเขาในทันที

เหยียนเจิ้งซึ่งยืนอยู่ด้านล่างเวทีก็ชูแก้วเหล้าดื่มอวยพรให้เขาอยู่ไกลๆ เช่นกัน แต่ใบหน้าเขาเรียบเฉย ไม่ดูยินดียินดีอะไรเท่าไรนัก

เหยียนเจิ้งเป็นหนึ่งในสมาชิกรุ่นก่อตั้งของบริษัทฯทั้งชื่อ (ประเทศจีน) คนในวงการตั้งฉายาให้ทั้งเหอสิงว่า ‘เข็มนิปปยุ่นุ่น’ ส่วนเหยียนเจิ้งคือ ‘ดาบปังตอ’ ความหมายก็ตรงตามฉายา หน้าแน่น แหลมคม แต่ไม่คล่องตัว

ทั้งเหอสิงเข้าสังคมเก่ง วาทศิลป์ลื่นไหล ความคิดเฉียบคม ส่วนเหยียนเจิ้งวิสัยทัศน์กว้างไกล ทำงานอย่างฉลาดและเฉียบขาด ดาบสองประดาหลอมรวมเป็นหนึ่ง ทำให้บริษัทฯทั้งชื่อตีตลาดเมืองเหิงเฉิงได้อย่างรวดเร็ว บริษัทฯขนาดเล็กในท้องถิ่นถูกบีบให้ปิดกิจการไปหลายแห่ง

คนในวงการทั้งเกลียดทั้งกลัวพวกเขา

พอถึงช่วงตั้งโต๊ะให้สื่อมวลชนสัมภาษณ์ นักข่าวคนหนึ่งจงใจโยนคำถามสร้างความลำบากใจ

“ปัจจุบันมีโรคที่ซับซ้อนและรักษายากจำนวนนับไม่ถ้วน ทั้งมีโครงการวิจัยเพื่อผลิตยาสำหรับโรคร้ายแรงที่ไม่มีทางรักษา อยากจะเรียนถามท่านรองประธานเหียนได้ไหมครับว่า ทำไมถึงเลือกที่จะลงทุนกับการวิจัยและพัฒนายาลดไข้ ซึ่งเป็นโรคที่ไม่มีความสำคัญมากนัก ปัจจุบันยาแก้หวัดในท้องตลาดมีมากมายยิ่งกว่าขนบนตัววัว ทำแบบนี้ไม่เป็นการเสียทรัพยากรไปเปล่าๆ กับการวางเกมแบบเพลย์เซฟเธอครับ”

ดวงตาของเหียนจึงจ้องตัวด้อมพุ่งชนไปที่นักข่าวเจ้าของคำถาม ความรำคาญฉายชัดในแววตา “เดี๋ยวท่านประธานทั้งจะเป็นคนตอบคำถามของพวกคุณเองนะครับ”

คำพูดสั้นๆ เพียงประโยคเดียว เป็นการโยนคำถามทั้งหมดไปให้ทั้งเหลือ

เสียงของเหียนจึงแหบแห้งระคายหูเหมือนเส้นเสียงของพวกสิงห์อมควัน มีข่าวลือว่าเขาเคยเกิดอุบัติเหตุทำให้คอได้รับบาดเจ็บ

นักข่าวไม่กล้าบน ทำได้เพียงยืนไมโครโฟนเข้าไปใกล้อีกหน่อยเพื่อเก็บเสียงสัมภาษณ์

“ทำแบบนี้เดี๋ยวหนังสือพิมพ์วันพรุ่งนี้ก็เอาไปเขียนอีกว่าที่จริงนายนะไฉนน่า เป็นแค่รองประธานหุ่นเชิด” ทั้งเหลือถึงกระซิบเตือนเบาๆ ที่ข้างหูเขา

“แค่นายรู้ว่าใครเป็นคนทำยาพวกนี้ออกมาก็พอแล้ว”

ทั้งเหลือรู้ว่าเขาไม่ชอบออกกล้อง จึงจำต้องยอมเป็นโละรับกระสุนแทนเขา

“เพื่อให้ได้ ‘สุดยอดประสิทธิภาพ’ ที่ผู้บริโภคต้องการ ยาลดไข้ในท้องตลาดส่วนใหญ่มีส่วนผสมของกรดเมเฟนามิก ซึ่งสารประกอบนี้อาจเพิ่มความเสี่ยงในการเกิดโรคไข้สมองอักเสบในเด็ก ผลลัพธ์สุดท้ายแล้ว

ไม่ต่างจากการทิ้งรากเพื่อคว่ำกิ่ง¹⁹ แต่ยาสูยคังหลิงของบริษัทเราเป็นการผสมผสานวัตถุดิยาแพทย์แผนจีนและแพทย์แผนตะวันตก มีส่วนผสมที่เป็นสมุนไพรจีนจากธรรมชาติคือเมล็ดมัสตาร์ดขาว มีสรรพคุณในการลดไข้ ทั้งยังช่วยเพิ่มภูมิคุ้มกันได้เป็นอย่างดี

“ส่วนเป้าประสงค์ในการวิจัย คุณเหยียนมีความเห็นว่าการค้นคว้าวิจัยยาสำหรับรักษาโรคที่ซับซ้อนและรักษายากมีความสำคัญมากอย่างไรไม่มีข้อกังขา แต่ยาจำพวกนี้ต้องใช้เวลานานมากในการวิจัยและพัฒนา การวิจัยยาพื้นฐานเพื่อสร้างประโยชน์แก่มวลชนและตอบสนองความต้องการในชีวิตประจำวันของคนทั่วไปจึงเป็นปณิธานในการดำรงอยู่ของบริษัทยาทั้งข้อ ปัจจุบันพวกเรา กำลังทำโพรเจกต์ยารักษาโรคสำหรับเด็กที่เป็นออทิสติก ผมคิดว่าต้องเป็นโพรเจกต์ที่น่าสนใจสำหรับทุกท่านเน”

พอได้ยินทั้งเหอสิงเอ๋ยถึงโพรเจกต์นี้ เหล่าสื่อมวลชนก็หุ่ผึ้งขึ้นมาทันที “ไม่ทราบที่ท่านประธานเสี่ยวทั้งพองจะให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับโพรเจกต์ยาออทิสติกที่วันนี้ได้ไหมครับ”

“ทุกคนคงได้ทราบกันมาบ้างแล้ว บริษัทยาทั้งซื่อพยายามค้นคว้าวิจัยเพื่อหายารักษาโรคออทิสติกในเด็กมาโดยตลอดตั้งแต่รุ่นคุณพ่อของผม ดังคำกล่าวที่ว่าสิบปีสร้างยอดกระบี่ได้เพียงหนึ่ง เวลานี้งานวิจัยของพวกเรานับว่าประสบความสำเร็จในระดับหนึ่ง เชื่อว่าอีกไม่นานจะมีโอกาสได้เปิดตัวสินค้าใหม่ต่อสาธารณชน”

คำตอบของเขาส่งเสียงฮือฮาไปทั่วทั้งห้องบอลรูม ไม่ใช่แค่สื่อมวลชน แม้กระทั่งคนในวงการแพทย์ก็สนใจโพรเจกต์นี้อย่างมาก

ในทางการแพทย์ โรคออทิสติกถือเป็นความผิดปกติที่เกิดขึ้นแต่กำเนิดและไม่มียารักษา หากว่าบริษัทยาทั้งซื่อคิดค้นยาที่มีประสิทธิภาพในการรักษาโรคนี้ได้จริง ผลประโยชน์ที่จะได้รับไม่ว่าจะเป็นชื่อเสียงเกียรติยศ

¹⁹ สำนักน หมายถึง ละทิ้งสิ่งสำคัญเพื่อสิ่งเล็กน้อย

หรือเม็ดเงิน คงทำให้คู่แข่งต้องอิจฉาจนตาร้อนผ่า

เหยียนเจิ้งมองทั้งเหอสิงที่ยืนอย่างงามสง่าเปี่ยมบารมีอยู่ภายใต้แสงไฟที่สาดส่อง นิ้วโป้งไ้ลึบแหวนที่สวมนิ้วกลางโดยไม่รู้ตัว ใครที่สนิทกับเขาจะรู้ว่าเหยียนเจิ้งทำแบบนี้ทุกครั้งเวลาครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

โพรเจกต์นี้เป็นโครงการที่พ่อของทั้งเหอสิงเริ่มลงมือทำและวิจัยด้วยตัวเองที่อเมริกาตั้งแต่หลายปีก่อน หลังจากเสียชีวิต ทั้งเหอสิงจึงรับช่วงดูแลต่อ และเป็นโพรเจกต์เดียวในบริษัทที่เหยียนเจิ้งแตะต้องไม่ได้แม้แต่นิดเดียว

ความสนใจของสื่อมวลชนพุ่งไปที่ทั้งเหอสิง เหยียนเจิ้งจึงค่อยๆ ถอยออกจากวงล้อมของนักข่าวพร้อมแก้วแชมเปญในมือ หมุนตัวเดินออกไปสูบบุหรี่ที่ตาดฟ้าด้านนอก

เขาติดบุหรี่ ซึ่งไม่ใช่เรื่องดีเลยสำหรับคนที่ทำงานในวงการยาและการแพทย์ แต่เลิกอย่างไร้ก็เลิกไม่ได้ เพราะเวลาสูบบุหรี่เป็นช่วงเวลาเดียวที่เขาจะได้พบความเงียบสงบดูจิตวิญญาณหลุดลอยออกจากร่าง...เหยียนเจิ้งใช้นิ้วนิ้วหวัดหว่างคิ้วเบาๆ ด้วยความเหนื่อยล้า

แล้วจู่ๆ เขาก็ได้ยินเสียงร้องให้สะอึกสะอื้นแผ่วเบาแว่วมาจากมุมหนึ่ง

เขามีอาการของโรคตาบอดกลางคืนอยู่เล็กน้อย จึงมองอะไรไม่ค่อยชัดเวลาอยู่ในความมืด เขาหันมองตามเสียงและเห็นแค่ก้อนสีขาวยๆ อยู่ตรงตาดฟ้าไม่ห่างจากจุดที่เขายืนอยู่นัก...ผมยาวเหยียดตรง น่าจะเป็นผู้หญิง

เธอนั่งหันหลังให้เขาพาลงติมเหล้าอยู่ที่ขอบด้านนอกของตาดฟ้าท่าทางเหมือนต้องการหลีกเลี่ยงจากผู้คนที่วุ่นวายออกมาหาความสงบเหมือนกันกับเขา เขาไม่อยากจะรบกวนเธอ จึงเตรียมออกไปปลีกวิเวกที่อื่น

แต่เขาไม่ทันก้าวออกไป คนสวมเครื่องแบบตำรวจกลุ่มหนึ่งก็พุ่งขึ้นมาที่ตาดฟ้า แล้ววิ่งตรงมายังตำแหน่งที่พวกเขาอยู่

“อย่าเพิ่งวุ่นวามนะครับ!” ตำรวจหนุ่ม กวานเซี่ยหย่ง พุ่งออกมาเป็น

คนแรก ใบหน้าและใบหูแดงก่ำด้วยความร้อนใจ

ตำรวจสาวหน้าตาสวยหมดจด หลิวฟาน วิ่งตามมาอย่างกระหืดกระหอบ ส่วนคนที่เดินรั้งท้ายคือ เหล่าเผิง นายตำรวจอาวุโส อายุมาก พอสมควรแล้ว

“อย่าเข้ามานะ! ถ้าเข้ามาใกล้กว่านี้ฉันจะกระโดดลงไปจริงๆ” หญิงสาวที่ยืนอยู่บนดาดฟ้าเห็นคนตามขึ้นมาที่บ้านดาดโหละ

เสียงหยิ่งริบถอยกรูดไปด้านหลัง “มีอะไรค่อยพูดค่อยจากันก่อนนะครับ คุณมีปัญหาอะไรที่คิดไม่ตกหรือครับ”

หญิงสาวคนนั้นพูดด้วยเสียงเจือสะอื้น “ฉันเป็นพนักงานของบริษัทยาหลงหัว แต่ลูกสาวของฉันกลับป่วยตายเพราะไม่มีเงินซื้อยานำเข้า พวกคุณคิดดูสิว่าชีวิตมันน่าตลกแค่ไหน ฉันดูแลลูกสาวทำให้ต้องกลายเป็นประจำ บริษัทก็เลยไล่ฉันออกโดยอ้างว่าฉันละเลยต่อหน้าที่ บริษัทยาพวกนี้น่ะคิดอยู่อย่างเดียวคือกำไร แถมตั้งราคายาไว้สูงขนาดนั้น ดุชิ มีคนป่วยเยอะขนาดไหนที่ต้องตายเพราะไม่มีเงินซื้อยา เงินที่พวกมันหามาได้ก็มาจากความไร้มโนธรรมของพวกมันทั้งนั้น!”

เธอกำลังดำคณวงการเดียวกับเหยียนเจิ้ง ชายหนุ่มขยับเข้าไปใกล้อีกนิดด้วยความสนใจว่าเธอจะพูดอะไรต่อ ก็เลยได้เห็นหน้าของตัวต้นเรื่องชัดๆ

คำพูดของหญิงคนนั้นทำให้ใบหน้าของหลิวฟานปรากฏรอยยิ้มเยาะหยันขึ้นชั่วแวบหนึ่ง เห็นได้ชัดว่าไม่เห็นด้วยกับตรรกะของฝ่ายตรงข้าม

“เหตุการณ์ที่เกิดกับคุณน่าเห็นใจมาก แต่สาเหตุที่ทำให้ยาราคาแพงก็เพราะยาเป็นสิ่งที่มูลค่าสูง หากว่ายาทั้งหมดแจกฟรีหรือจำหน่ายในราคาที่ต่ำมากๆ ก็คงไม่มีบริษัทยาที่ไหนอยากเสียเงินค้นคว้าวิจัยตัวยาใหม่ๆ สุดท้ายแล้วจะยิ่งทำให้คนตายมากกว่าเดิม”

“ฉันไม่อยากฟังตรรกะเพี้ยนๆ ของเธอหรอกนะ!” หญิงสาวบ้านดาดโหละหนักกว่าเก่า “ฉันจะทำให้เธอต้องเสียใจไปตลอดชีวิต เพราะสิ่งที่เธอ

พูดในวันนี้!”

พูดจบหญิงสาวก็กระโดดจากดาดฟ้าชั้นสามสิบโดยไม่ลังเลแม้แต่
อึดใจ แผ่นหลังสีขาวหายวับไปจากขอบดาดฟ้าแล้วทุกอย่างก็ตกอยู่ในความ
เงียบ รวากับที่นี้ไม่เคยเกิดเหตุการณ์ใดๆ ขึ้น

เซี่ยหย่งตกใจจนหัวใจเหมือนขึ้นมาจากอยู่ที่คอ หลิวฟานกริตร้อง
เสียงหลง แม้กระทั่งเหยียนเจิ้งที่แค่บังเอิญผ่านมาเห็นยังตกใจจนหยุด
หายใจไปชั่วขณะ

ทั้งสามพุ่งตรงไปที่ริมดาดฟ้าอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

แล้วก็ต้องประหลาดใจเมื่อเห็นผู้หญิงคนนั้นยืนอยู่ที่ชั้นลอยซึ่งห่าง
จากชั้นดาดฟ้าแค่ครึ่งช่วงตึก แถมยังเงยหน้ามายิ้มกว้างซุสองนิ้วให้พวกเขา
อีกต่างหาก

เซี่ยหย่งกับหลิวฟานมองหน้ากัน งงเป็นไก่ตาแตก ส่วนเหยียนเจิ้ง
ถอนใจยาวอย่างโล่งอก

เหล่าฝูงเดินอย่างเฉื่อยชามาจากด้านหลังแล้วโบกมือให้คนที่อยู่ด้าน
ล่าง “โคซเซ็ง รีบขึ้นมาได้แล้วครับ เดี่ยวพวกเขาจะหัวใจวายตายเสียก่อน”

เซ็งเจาซีใช้มือหนึ่งเกาะขอบด้านนอกของดาดฟ้า อาศัยแรงเหวี่ยง
กระโดดขึ้นมาด้านบน เธอยืนอยู่ที่ริมขอบด้านนอก ขาโง่งนเหมือนจะ
หงายหลังร่วงลงไป

เหยียนเจิ้งยืนอยู่ใกล้เธอที่สุด จึงยื่นมือออกไปช่วยดึงเธอขึ้นมา

“ขอบคุณ” เซ็งเจาซีกระโดดลงพื้นพลาตอปุ่นจากมือ “น่าเสียดาย
จริงๆ การทดสอบครั้งแรก พวกเธอคะแนนไม่ผ่านเกณฑ์สักคน”

เซี่ยหย่งกับหลิวฟานเพิ่งเจอเซ็งเจาซีเป็นครั้งแรก จึงไม่กล้าบุ๋มบ่ามพูด
อะไรไปก่อน ทำได้เพียงแอบกระซิบถามเหล่าฝูงซึ่งคุ้นเคยกันอยู่ก่อนแล้วว่า
“ตกลงนี่มันเรื่องอะไรกันคะ/ครับ”

“ขอแนะนำให้พวกเธอรู้จักกันก่อน ท่านนี่คือโคซเซ็งเจาซี อาจารย์
ผู้สอนคอร์สการเจรจาต่อรองในภาวะวิกฤติ กรมตำรวจลงทุนมหาศาลเชิญ

อาจารย์กลับมาจากต่างประเทศเพื่อสอนพวกเธอโดยเฉพาะ โคอเซ็งจบ การศึกษาด้านการสื่อสารและเจรจาต่อรองจากมหาวิทยาลัยบอสตัน มี ประสบการณ์ทำงานเป็นนักเจรจามืออาชีพที่อเมริกานานถึงหกปี ครั้งนี้ เบื้องบนส่งตัวอาจารย์มาเป็นผู้สอนและเป็นหัวหน้าหน่วยเจรจาต่อรองของ พวกเธอด้วย อันที่จริงโคอเซ็งต้องเริ่มงานตั้งแต่สองเดือนก่อน แต่เนื่องจาก ได้รับบาดเจ็บจากการปฏิบัติหน้าที่เพื่อช่วยเหลือเหตุจี้เครื่องบินที่สนามบิน เยว่เฉิง พวกเธอก็เลยมีเวลาพักผ่อนมากขึ้นหน่อย”

หลายปีมานี้ เกิดเหตุการณ์ไม่สงบจากการเคลื่อนไหวของกลุ่มผู้ ก่อการร้ายระดับนานาชาติบ่อยครั้ง ประกอบกับอัตราการฆ่าตัวตายที่พุ่งสูง ขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหตุจี้เครื่องบินที่เยว่เฉิงเมื่อหลายเดือนก่อน กระตุ้น ให้เบื้องบนต้องเคลื่อนไหวเพื่อเป็นการตัดไฟแต่ต้นลม รัฐบาลระดับมณฑล จึงตัดสินใจร่วมมือกับนานาชาติเพื่อจัดตั้งหน่วยเจรจาต่อรองขึ้นในกรม ตำรวจ มีหน้าที่รับผิดชอบการเจรจาต่อรองเพื่อต่อต้านกลุ่มก่อการร้าย ช่วยเหลือตัวประกัน รวมถึงป้องกันและยับยั้งการฆ่าตัวตายและคดีอื่นที่ เกี่ยวข้อง โดยมีเป้าหมายเพื่อคลี่คลายการปะทะและเหตุรุนแรงโดยวิธีสันติ

ทว่าผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญด้านการสื่อสารและเจรจาต่อรองใน ประเทศมีจำนวนน้อยมาก ยิ่งผู้ที่ผ่านการอบรมระดับมืออาชีพและมี ศักยภาพในการฝึกอบรมบุคลากรยิ่งมีน้อยจนนับนิ้วได้ ด้วยเหตุนี้รัฐบาล มณฑลจึงตัดสินใจเลือกเมืองเหิงเฉิงเป็นจุดทดลองโครงการนำร่อง ทั้งยัง เชิญเซ็งเจาซีซึ่งเป็นโคอเซ็งจากต่างประเทศกลับมาเพื่อการนี้โดยเฉพาะ นักเรียนของเธอคือว่าที่สมาชิกหน่วยเจรจาต่อรองที่ผ่านการคัดเลือกอย่าง เข้มขันจำนวนสองคน

ผลการประเมินของหน่วยงานที่มีพวกเขาทั้งสามเป็นสมาชิกในช่วง หนึ่งปีข้างหน้า จะเป็นตัวตัดสินว่ากรมตำรวจจะสามารถจัดตั้งหน่วยเจรจา ต่อรองอย่างเป็นทางการได้หรือไม่ และจะสามารถขยายขอบเขตการทำงาน จนครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมดของประเทศจีนได้หรือไม่

พอเหล่าเฟิงพูดแบบนี้ เชี่ยวหยงรู้สึกว่าการรับผิดชอบที่แบกไว้บนไหล่ของเขาหนักอึ้งขึ้นมาในทันที “แสดงว่าโค้ชซึ่งจิตใจแก่ลึงพวกเราให้ตกใจ เพื่อทดสอบพวกเราหรือครับ”

“ใช่แล้ว ถือเป็นเสียว่าเป็นของขวัญฉลองการเจอกันครั้งแรกของพวกเรา ก็แล้วกันนะ” เชิงเจาซีตบปีกหมวกตำรวจของเขาเบาๆ รวากับอีกฝ่ายเป็นเด็กตัวน้อย

หากดูจากภายนอก เชิงเจาซีน่าจะแก่กว่าพวกเขาแค่ไม่กี่ปี แต่บุคลิกท่าทางของเธอบอกให้รู้ว่าเธอเก่าแก่มากกว่าพวกเขาหลายเท่า

“นั่นบอกได้ไหมคะว่าทำไมคุณถึงคิดว่าพวกเราไม่ผ่านเกณฑ์?” หลิวฟานยังไม่ยอมแพ้โดยง่าย

“พวกเรามาไล่กันทีละข้อ” เชิงเจาซีเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าหลิวฟานก่อน “ตอนที่พวกเธอมาถึงโรงแรมมีคนแจ้งพวกเธอว่าลิฟต์เสีย พวกเธอต้องเดินขึ้นบันได ส่วนนี้เป็นแผนของฉันเอง อาคารสูงสามสิบชั้น ตอนที่เธอวิ่งขึ้นมากระหัดกระหอบจนแทบหายใจไม่ทัน แสดงว่าร่างกายของเธอยังไม่แข็งแรงพอ การเป็นนักเจรจาไม่ได้อาศัยแค่ฝีปาก กำลังกายต้องแข็งแกร่งไม่แพ้สมอง...

“เธอรู้ไหมว่าใน ค.ศ. 2004 มีผู้ชายคนหนึ่งพยายามฆ่าตัวตายที่สะพานลอยในย่านเซ็นทรัลของฮ่องกง หลิวจื่อเจียน นักเจรจาชาวฮ่องกงพยายามเข้าไปเจรจาเพื่อยับยั้ง แต่พลาดท่าเสียหลักหล่นจากที่สูงและเสียชีวิตในหน้าที่...

“ความแข็งแรงของร่างกายเป็นตัวตัดสินศักยภาพในการปฏิบัติงานของพวกเธอ นี่ยังดีเป็นแค่เคสฆ่าตัวตาย ถ้าเป็นการเจรจาของกลุ่มผู้ก่อการร้าย ต้องอาศัยความแข็งแรงของร่างกายมากกว่านี้เยอะ! เธอคิดว่ามีความสามารถพอจะปฏิบัติหน้าที่ให้ลุล่วงได้ไหม”

ดูภายนอกเชิงเจาซีเหมือนผู้หญิงอ่อนโยนใจดี แต่พอเป็นเรื่องงานกลับแผ่รังสีความน่าเกรงขามรุนแรงจนคนรอบข้างแทบไม่กล้าหายใจ

หลิวฟานอ้าปากค้าง ริมฝีปากสีนระริกอยู่ครู่หนึ่ง แต่สุดท้ายก็เอียง
ไม่ออก

หลังจากนั้นเธอก็เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าเซี่ยหย่ง “ส่วนนาย สภาพ
ร่างกายนับว่าแข็งแรงผ่านเกณฑ์ แต่การตอบสนองไม่ฉับไวพอ ฉันแกล้ง
โมโหแค่คิดหย่อนนายก็ถอยแล้ว แถมถอยออกไปเสียไกลขนาดนั้น ถือเป็น
ความผิดขั้นรุนแรงถึงชีวิต!

“ในฐานะที่เป็นนายตำรวจที่อายุน้อยที่สุดและเคลื่อนไหวคล่องตัว
ที่สุดในที่เกิดเหตุ นายต้องแน่ใจว่าเป้าหมายอยู่ในรัศมีที่นายควบคุมได้
ตลอดเวลา ซึ่งก็เป็นอย่างที่คิดไว้ไม่ผิด สุดท้ายตอนที่ฉันกระโดดลงไป
นายคิดว่าชายเสื้อฉันยังไม่ทันด้วยซ้ำ”

เซี่ยหย่งก้มหน้าจุดพลางพูดขอโทษด้วยความละอายใจ ทั้งหน้าและ
ใบหูแดงกำไปหมด

“หลิวฟาน เมื่อกี้เธอแสดงสีหน้าดูถูกผู้หญิงที่จะฆ่าตัวตายใช่ไหม
เธอพยายามอธิบายหลักการระงับเหตุร้ายที่สุดล้าลึกของตัวเองให้ผู้ก่อเหตุฟังจนเธอ
เธอคิดว่าในช่วงเวลาแบบนี้ เขาจะอยากฟังทฤษฎีเศรษฐศาสตร์การตลาด
ของเธอไหม เธอต้องจำไว้เลยว่าคนที่คิดฆ่าตัวตายส่วนใหญ่เป็นคนที่ไม่
สนใจเหตุผลใดๆ ทั้งนั้น สิ่งที่พวกเขาต้องการคือความเข้าใจ ถ้าแม่
กระทั่งความเห็นใจระดับพื้นฐานแค่นี้ยังทำไม่ได้ ฉันคิดว่าเธอควรล้มเลิก
ความคิดที่จะเป็นนักเจรจาเสียตั้งแต่ตอนนี้”

เซี่ยเจาซีพูดยาวเหยียดโดยไม่หยุดพัก ราวกับไม่ต้องหยุดหายใจ

“ข้อผิดพลาดที่พวกเธอมีเหมือนกันก็คือ ขาดทักษะในการสังเกตและ
การตอบสนองต่อเหตุการณ์เฉพาะหน้า ฉันบอกกว่าตัวเองเป็นพนักงานบริษัท
ยาหลงหัว และสถานที่เกิดเหตุก็เป็นโรงแรมที่กำลังจัดงานมอบรางวัลด้าน
เวชภัณฑ์และการแพทย์ หน้าจอแอลอีดีและโปสเตอร์ชั้นล่างโชว์หราทั่วไป
หมด แต่พวกเธอกลับไม่มีใครคิดจะเข้าไปตรวจสอบข้อมูลพื้นฐานของผู้ก่อ
เหตุก่อน กลับเลือกที่จะขึ้นมาเจรจาในทันที จุดจบของปฏิบัติการที่ไม่มี

การเตรียมการล่วงหน้ามีแค่คำเดียวสั้นๆ คือ ล้มเหลว”

เซ็งเจาซีมองนักเรียนทั้งสองที่ล้มเหลวตั้งแต่ก้าวแรกพลางสายหน้า
น้อยๆ “ไหนใครลองบอกฉันซิ ในโทรศัพท์ขอความช่วยเหลือ ฉันไม่ได้บอก
ว่าฉันอยู่ไหน ทำไมพวกเขาถึงวิเคราะห์ได้ว่าฉันอยู่ที่โรงแรมวันตง”

ในที่สุดหลิวฟานก็เจอคำถามที่ตอบได้ จึงรีบชิงตอบโดยไม่รีรอ
“ตอนที่คุณโทร. มาแจ้งความและขอความช่วยเหลือ คุณพูดว่าชั้นสามสิบ
ซึ่งเป็นข้อมูลที่สำคัญมาก เพราะในเมืองเหิงเหมิงมีอาคารแค่สองหลังที่ความ
สูงเกินสามสิบชั้น นอกจากหอคอยวิทยุโทรทัศน์ที่ไม่สามารถปีนขึ้นไปได้แล้ว ก็
เหลือแค่โรงแรมวันตงซึ่งเป็นโรงแรมห้าดาว”

“GOOD แสดงว่าอย่างน้อยพวกเขาาก็ได้ใช้สมองบ้าง”

พอได้รับการยอมรับจากเซ็งเจาซี ใบหน้าของทั้งสองจึงปรากฏรอยยิ้ม
บางๆ เป็นครั้งแรก

เซ็งเจาซีศึกษาข้อมูลของนักเรียนทั้งสองคนตั้งแต่อ่อนหน้านั้น แน่หนอน
ว่าทั้งสองไม่ได้ไร้ความสามารถขนาดที่เธอปรามาสไว้ ไม่งั้นไม่มีทางผ่านการ
คัดเลือกมาถึงขั้นนี้

เซี่ยหย่งจบการศึกษาจากโรงเรียนตำรวจในปี 2014 คักยภาพและ
ความแข็งแรงของร่างกายอยู่ในระดับยอดเยี่ยม หลังจบการศึกษาก็ทำงาน
อยู่ในหน่วยตำรวจอาชญากรรมมาโดยตลอด มีความรู้ลึกซึ้งด้านการสืบคดี
มีความคล่องตัวสูง ทักษะด้านคอมพิวเตอร์สูงกว่าตำรวจทั่วไป ทั้งเป็นคน
เปิดเผยตรงไปตรงมา ข้อเสียคือขาดทักษะในการปรับเปลี่ยนตามสถานการณ์
เฉพาะหน้า และฝีปากยังไม่เฉียบคมพอ

หลิวฟานทำงานเป็นพนักงานรับสายด่วนแจ้งเหตุร้าย 110 ซึ่งจัดเป็น
ข้าราชการพลเรือน ด้วยเหตุนี้ความแข็งแรงของร่างกายจึงห่างชั้นอยู่มาก
แต่เขามีเซนส์ที่ฉับไวและเป็นคนละเอียด สามารถพูดได้ถึงสามภาษา หัวไว
คิดวิเคราะห์ได้รวดเร็ว แต่ท่ามกลางจุดแข็งทั้งหลายทั้งปวงยังมีจุดด้อยอยู่
อย่างหนึ่งคือเป็นคนหัวแข็ง ไม่ยอมฟังใครง่ายๆ

แต่จุดนี้ไม่ทำให้เซ็งเจาซีรู้สึกกังวลเลยสักนิด เพราะม้าชั้นยอดคือม้าป่าที่ผ่านการฝึกฝน นักเรียนที่ไม่มีความคิดเป็นของตัวเองแม้แต่ชนิดเดียว เธอเองก็คงทำใจยอมรับยาก

“หลังจากพิจารณาผลงานระดับยอดเยี่ยมของพวกเธอในวันนี้แล้ว พรุ่งนี้ขอให้พวกเธอมาที่ลานฝึกในกรมฯ ตอนหกโมงเช้า เพื่อทำการฝึกความแข็งแรงของร่างกายบนที่สูง หลังจากนั้นจะเป็นคลาสอบรมทักษะด้านการฟังและการยับยั้งเหตุฆ่าตัวตาย พวกเธอเตรียมตัวให้พร้อมด้วย”

นี่คือการตบหน้าผาดหนึ่งแล้วให้พุทราปลอบใจ²⁰ หลังจากนั้นก็ตบเข้าอีกผาดโดยไม่ให้อีกฝ่ายตั้งตัว หลิวฟานกับเซียงหย่งปรับตัวไม่ทันเท่าที่เดียวดีเดียวร้ายของโคซสาวตรงหน้า

“แต่วันพรุ่งนี้เป็นวันหยุดนะคะ” หลิวฟานอดไม่ได้ที่จะบ่น

“เธอคิดว่าคนฆ่าตัวตายจะรอเวลาเธอเข้างานไหม ผู้ก่อการร้ายมีวันหยุดเสาร์-อาทิตย์หรือเปล่า” เซ็งเจาซีพูดจบบีบหลอบพวกเธอว่า “อย่างน้อยก็มีเวลาพักอีกตั้งครึ่งวันไม่ใช่หรือ”

เนื่องจากหน่วยเจรจาต่อรองยังไม่ผ่านกระบวนการจัดตั้งอย่างเป็นทางการ ในวันทำงานพวกเขาก็ยังต้องไปเข้างานในตำแหน่งประจำของตนตามปกติ และจะรวมตัวกันเพื่อออกปฏิบัติการเมื่อเกิดเหตุ

เพื่อควบคุมคุณภาพการฝึกฝนให้ได้มาตรฐาน เซ็งเจาซีไม่มีทางเลือกนอกจากรีดเค้นเวลาวันหยุดจากพวกเขา... ความทุกข์ทรมานจากการโดนบีบให้ทำงานในวันเสาร์-อาทิตย์เลวร้ายราวกับตายทั้งเป็น

พอเห็นทั้งสองเดินทำหน้าอึมทึมออกไป เซ็งเจาซีอดไม่ได้ที่จะนึกขำ เธอรู้สึกเหมือนเห็นตัวเองตอนเริ่มฝึกใหม่ๆ

“เป็นคลาสที่ยอดเยียมมากจริงๆ”

เสียงปรบมือของใครคนหนึ่งแว่วมาจากด้านหลัง

²⁰ ตบหัวแล้วลูบหลัง

ตอนนี้เองหญิงสาวถึงสังเกตว่าพลเมืองดีคนเมื่อครู่ยังยืนอยู่กับพวก
เขาด้วย ดูเหมือนเขาจะสนุกกับการดูเรื่องของชาวบ้านจนเกินงาม

“อย่ารอละเลย ไม่มีใครมามอบรางวัลพลเมืองดีเด่นให้หรอกนะ” เซ็ง
เจาซีแซวเขาด้วยมุขแบบอเมริกัน ก่อนจะโบกมือหย้อยๆ แล้วเดินลงจาก
ดาดฟ้าไป

ดูเหมือนเธอจะลืมเรื่องที่เกิดขึ้นหน้าบาร์เหล่านั้นไปแล้วอย่างสนิทใจ
ฤทธิ์เหล่านี้น่ากลัวเสียจริง คนเคยเจอกันแท้ๆ กลับพลิกหน้าทำเหมือน
ไม่รู้จักกันได้หน้าตาเฉย

เหยียนเจิ้งยิ้มพรางก้มหน้า แล้วลูบแหวนที่สวมนิ้วกลางอย่างแผ่ว
เบา หมอกหม่นที่ปกคลุมดวงตาอยู่เป็นนิตย์ดูคล้ายจะสลายหายไปเล็กน้อย
เผยให้เห็นแววตาอ่อนโยนที่ซ่อนอยู่ภายใน

“หึ” เขาหัวเราะเสียงแผ่ว รอยยิ้มคล้ำเี่ยมอย่างช้าๆ บนดาดฟ้าที่ไม่มี
ใครอื่นแม้แต่คนเดียว

ห้องฟ้าที่เดิมปกคลุมด้วยความมืดมิดไร้ที่สิ้นสุด ดุจเมฆดำถูกปิด
เป้าสลายสิ้น เผยให้เห็นดวงดาวสุกสว่างที่งดงามดวงหนึ่ง